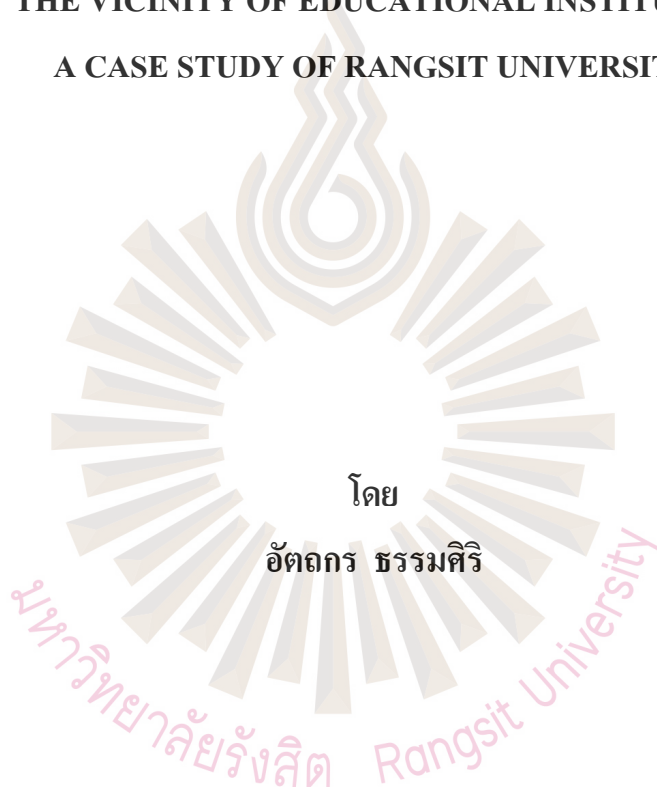

แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา

กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

**APPROACHES TOWARDS CRIME PREVENTION IN
THE VICINITY OF EDUCATIONAL INSTITUTE :
A CASE STUDY OF RANGSIT UNIVERSITY**

โดย

อรรถกร ชรรมศิริ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

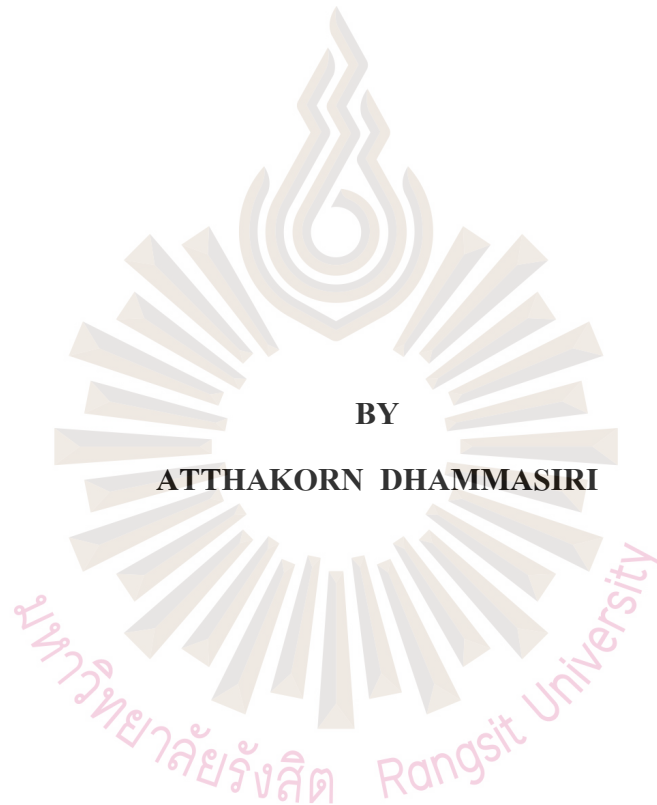
สถาบันรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยรัฐกิจ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2561

**APPROACHES TOWARDS CRIME PREVENTION IN
THE VICINITY OF EDUCATIONAL INSTITUTE :
A CASE STUDY OF RANGSIT UNIVERSITY**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF PUBLIC ADMINISTRATION
INSTITUTE OF PUBLIC ADMINISTRATION COLLEGE OF GOVERNMENT
GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2018**

วิทยานิพนธ์เรื่อง

แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา :

กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

โดย

อัศถกร ธรรมศิริ

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2561

ผศ.ดร.อายุทศ เนติชนากุล
ประธานกรรมการสอบ

ผศ.ดร.วรวิทย์ โรจนพล
กรรมการ

ศ.ดร.ติน ปรัชญพฤทธิ์
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ.ร.ต.หญิง ดร.วรรณิ์ สุขสาตร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

28 สิงหาคม 2561

Thesis entitled

**APPROACHES TOWARDS CRIME PREVENTION IN
THE VICINITY OF EDUCATIONAL INSTITUTE :
A CASE STUDY OF RANGSIT UNIVERSITY**

by

ATTHAKORN DHAMMASIRI

was submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Master of Public Administration

Rangsit University
Academic Year 2018

Asst.Prof.Ardyuth Netithanakul, Ph.D.
Examination Committee Chairperson

Asst.Prof. Wornwaluncha Rojanapol, Ph.D.
Member

Prof.Tin Prachyapruit, Ph.D.
Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plt.Off. Vanee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

August 28, 2018

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของศาสตราจารย์ ดร.ติน ปรัชญพฤทธิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อายุทธ เนติธนากุลและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวัลย์ ไรจนพล ที่ชี้แนะแนวทางตลอดจนติดตามผลงานให้คำปรึกษาด้วยความเอาใจใส่เสมอมาขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณาจารย์ตลอดจนเจ้าหน้าที่ สถาบันรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิตทุกท่าน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณผู้นำชุมชน ผู้อาศัยในชุมชนหมู่บ้านเมืองเอก นักศึกษาและบุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิตที่อนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามและให้สัมภาษณ์เพื่อความสมบูรณ์ของเนื้อหาอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยชิ้นนี้เป็นอย่างยิ่ง

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอน้อมนุชาพระคุณบิดา มารดา และบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนวิชาความรู้ และให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอดเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้การศึกษาวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

อัครกร ธรรมศิริ

ผู้วิจัย

5708284 : สาขาวิชา: รัฐประศาสนศาสตร์; รป.ม. (รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต)

คำสำคัญ : อาชญากรรม, ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา, การมีส่วนร่วม

อัครกร ธรรมศิริ: แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต (APPROACHES TOWARDS CRIME PREVENTION IN THE
VICINITY OF EDUCATIONAL INSTITUTE : A CASE STUDY OF RANGSIT
UNIVERSITY), อาจารย์ที่ปรึกษา: ศ.ดร.ติน ประชัญพฤทธิ, 151 หน้า.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบ
ของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต 2. ศึกษา
ระดับการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมภายในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา
มหาวิทยาลัยรังสิต และ 3. หาแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาวิจัย ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน
หมู่บ้านเมืองเอก ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี นักศึกษาและบุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต วิธีการ
เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 400 คน การศึกษาวิจัยเป็นแบบผสม
วิธี (Mixed Method) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ
(Qualitative Research)

ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต โดยด้านปัจจัยที่ก่อให้เกิด
อาชญากรรม 3 อันดับแรก ได้แก่ มีทางเข้า-ออกหลายทางเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุหลบหนีได้ง่าย มี
พื้นที่รกร้างขาดการดูแลเอาใจใส่ และในพื้นที่ส่วนกลางไม่มีกล้องวงจรปิด ส่วนรูปแบบของ
อาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้น ได้แก่ จี้ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ และปล้นทรัพย์ 2. ระดับการมีส่วนร่วมในการ
ป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตพบว่าทั้ง 3 ด้าน
คือ ด้านการวางแผน ด้านการปฏิบัติ และด้านการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง 3.
แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ควร
ให้หน่วยงานต่างๆที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ตั้งแต่หน่วยงานของรัฐ เช่น สถานีตำรวจนครบาลคลอง
รังสิต เทศบาลตำบลหลักหก ร่วมกับมหาวิทยาลัยรังสิต ผู้ประกอบการหอพักในพื้นที่ตลอดจนผู้นำ
ชุมชนและผู้อยู่อาศัยในชุมชน เพื่อวางแผนป้องกันอาชญากรรมตลอดจนการปฏิบัติงานในพื้นที่
ร่วมกันเพื่อให้เกิดความปลอดภัย อีกทั้งยังเป็นการสร้างความมั่นใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม ต่อผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ซึ่งจะ
ส่งผลให้อาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง ในที่สุด

ลายมือชื่อนักศึกษา ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา

5708284 : MAJOR: MASTER OF PUBLIC ADMINISTRATION; M.P.A.

KEYWORDS : CRIME, VICINITY OF EDUCATIONAL INSTITUTE,
PARTICIPATION.

ATTHAKORN DHAMMASIRI : APPROACHES TOWARDS CRIME
PREVENTION IN THE VICINITY OF THE EDUCATIONAL INSTITUTE : A CASE
STUDY OF RANGSIT UNIVERSITY. THESIS ADVISOR: PROF.TIN PRACHYAPRUIT,
PH.D., 151 P.

The purposes of this study are 1) to investigate the factors and patterns of the crimes in the vicinity of the educational institute in the case study of Rangsit University, 2) to study the participation rate in preventing the crimes, and 3) to identify the approaches for preventing the crimes. The population and samples are the people living in Muang Eak Village, Lak Hok Sub-District, Mueang District, Pathum Thani Province, students and personnel of the university. The purposive sampling was used for sampling the 400 samples. The research method is the mixed method including the quantitative research and qualitative research methods.

The findings are as follows. Firstly, the first three factors of the crimes were the fact that there were many entrances allowing criminals to escape easily, the abandoned areas, and the common areas without close-circuit television cameras. The patterns of the crimes were hijacking, robbery and thievery. Secondly, the participation rates in the three aspects: planning, practices, and follow-up and evaluation were at the moderate levels. Thirdly, the crime prevention guidelines are that organizations (e.g. public organizations including Pak Klong Rangsit Police Station, Lak Hok Municipality and Rangsit University), local entrepreneurs, community leaders and members should have responsibilities on making crime prevention plans in order to promote safety and improve the trusts of the people living in Mueang Eak Village in the police officers and responsible organizations preventing the crimes.

ลายมือชื่อนักศึกษา ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญรูป	ฐ
บทที่ 1	
บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย	3
1.4 กรอบแนวคิดการวิจัย	4
1.5 นิยามศัพท์	5
บทที่ 2	
ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง / ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 แนวคิดทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม	6
2.2 แนวคิดทฤษฎีการมีส่วนร่วม	14
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
บทที่ 3	
ระเบียบวิธีการวิจัย	31
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	31
3.2 เครื่องมือการวิจัย	32
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย	35
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	37

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4	ผลการวิจัย 39
	ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง 40
	ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม และรูปแบบของอาชญากรรม 44
	ส่วนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม และการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้น 46
	ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มี ต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และการป้องกันตนเอง จากอาชญากรรม 51
	ส่วนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบสมมติ ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว 87
บทที่ 5	สรุปผลและข้อเสนอแนะ 114
	5.1 สรุปผลการวิจัย 115
	5.2 ข้อเสนอแนะ 125
บรรณานุกรม	127
ภาคผนวก	132
ภาคผนวก ก	แบบสอบถามการวิจัย 133
ภาคผนวก ข	การสื่อสารส่วนบุคคล 141
ประวัติผู้วิจัย	151

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	40
4.2 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ	40
4.3 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ	41
4.4 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา	41
4.5 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ	42
4.6 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้	42
4.7 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพในชุมชน	43
4.8 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก	43
4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิด อาชญากรรม	44
4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับรูปแบบของอาชญากรรม	45
4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการวางแผน	46
4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	47
4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	48
4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม	49
4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการป้องกันตนเองจาก อาชญากรรม	50
4.16 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการวางแผน	51
4.17 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	52

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.18 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	52
4.19 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ภาพรวม	53
4.20 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการป้องกันตนเองจาก อาชญากรรม	53
4.21 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการวางแผน	54
4.22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการวางแผน จำแนกตามอายุ	55
4.23 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	55
4.24 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	56
4.25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล จำแนกตามอายุ	57
4.26 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ภาพรวม	58
4.27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ภาพรวม จำแนกตามอายุ	58
4.28 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการป้องกันตนเองจาก อาชญากรรม	59
4.29 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกัน อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการ วางแผน)	60

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
4.30	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	61
4.31	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ จำแนกตามสถานภาพ	62
4.32	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	62
4.33	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล จำแนกตามสถานภาพ	63
4.34	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ภาพรวม	64
4.35	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ภาพรวม จำแนกตามสถานภาพ	64
4.36	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม	65
4.37	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการวางแผน	66
4.38	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการวางแผน จำแนกตามระดับการศึกษา	66
4.39	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	67
4.40	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ จำแนกตามระดับการศึกษา	68
4.41	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	68
4.42	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ภาพรวม	69

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.43 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ภาพรวม จำแนกตามระดับการศึกษา	70
4.44 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการป้องกันตนเอง จากอาชญากรรม	70
4.45 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม จำแนกตามระดับการศึกษา	71
4.46 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ด้านการวางแผน	71
4.47 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการวางแผน จำแนกตามอาชีพ	72
4.48 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	73
4.49 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ จำแนกตามอาชีพ	74
4.50 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	75
4.51 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ภาพรวม	76
4.52 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการป้องกันตนเองจาก อาชญากรรม	77
4.53 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ด้านการวางแผน	78
4.54 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการวางแผน จำแนกตามรายได้	79
4.55 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	80

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.56 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ จำแนกตามรายได้	80
4.57 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	81
4.58 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล จำแนกตามรายได้	82
4.59 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ภาพรวม	83
4.60 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ภาพรวม จำแนกตามรายได้	84
4.61 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการป้องกันตนเองจาก อาชญากรรม	85
4.62 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยมีส่วนร่วมในการการป้องกันตนเอง จากอาชญากรรม จำแนกตามรายได้	86
4.63 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วม ในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการวางแผน	87
4.64 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วม ในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	88
4.65 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วม ในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	89
4.66 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วม ในการป้องกันอาชญากรรม ภาพรวม	89
4.67 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการป้องกัน ตนเองจากอาชญากรรม	91
4.68 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการ มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการวางแผน	92

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.69	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการปฏิบัติ	92
4.70	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล	93
4.71	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ด้านการติดตามและประเมินผล จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน	94
4.72	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ภาพรวม	95
4.73	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม	96

สารบัญรูป

รูปที่	หน้า
2.1	23

2.1 ชั้นบันไดการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่มา Arnstein, 1969.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สืบเนื่องมาจากการพัฒนาประเทศจากภาคเกษตรกรรมไปสู่ภาคอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี การศึกษา ฯลฯ ส่งผลให้ความเป็นเมืองและชุมชนได้แผ่ขยายออกไปจากเมืองหลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่มีการสร้างงานอย่างโรงงานหรือนิคมอุตสาหกรรม มักจะมีความหนาแน่นของจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นตามมาด้วย เกิดความต้องการปัจจัยพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิต อาทิเช่น ที่อยู่อาศัย โรงพยาบาล โรงเรียน ห้างสรรพสินค้า ร้านสะดวกซื้อ เป็นต้น ซึ่งในการอยู่ร่วมกันของคนหมู่มากที่มีความแตกต่างและหลากหลายทั้งพื้นฐานทางครอบครัว การศึกษา ฐานะทางสังคมและความเป็นอยู่ ย่อมนำมาซึ่งปัญหาและผลกระทบในหลายด้าน “ปัญหาอาชญากรรม” ก็เป็นปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในทุกๆสังคม อาชญากรรมนั้นเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องมาจากปัญหาในสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ มีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวันและความสงบสุขของประชาชน สะท้อนให้เห็นถึงความไม่สมบูรณ์ หรือความบกพร่องของระบบสังคมได้หลายประการ ปัจจุบันอาชญากรรมมีแนวโน้มของความรุนแรง และซับซ้อนมากขึ้นมีการพัฒนาควบคู่ไปกับความเจริญของสังคม เทคโนโลยี และผลการกระทำจากบุคคลในสังคมนั้นเอง สังคมยังมีความเจริญมากเท่าใด อาชญากรรมก็จะเจริญเติบโตมากขึ้นเป็นเงาตามตัวเป็นพฤติกรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ สภาพของอาชญากรรมในสังคมหนึ่ง ๆ จะรุนแรงมากน้อยหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสภาพ ปัจจัยเกื้อหนุนหรือที่เรียกว่าแหล่งอบายมุข เช่น บ่อนการพนัน สถานบริการ ซ่องโสเภณี แหล่งเสื่อมโทรมมั่วสุม นักเลง อันธพาล รับทางหนี ค่าคุ้มครอง ปัญหายาเสพติด ปัญหายิวรุ่น ฯลฯ โดยเฉพาะสังคมเมืองที่มีความเจริญ มีการอยู่อาศัยของประชากรหนาแน่น

จังหวัดปทุมธานี เป็นจังหวัดในเขตปริมณฑลและเป็นพื้นที่ที่รับการขยายตัวจากกรุงเทพมหานคร มีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับที่ 18 ของประเทศและมีความหนาแน่นของประชากร/คน/ตารางกิโลเมตร เป็นอันดับที่ 4 รองจากกรุงเทพมหานคร นนทบุรีและสมุทรปราการ (กรมการปกครอง, 2560) จังหวัดปทุมธานีประกอบด้วย 7 อำเภอ มีความหลากหลายทั้งเป็น

ศูนย์กลางการศึกษาและเมืองแห่งโรงงานอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดการขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายตัวของชุมชนบริเวณรอบสถานศึกษาสถานประกอบการและโรงงานอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดการมั่วสุมภายในหอพักที่อาจนำไปสู่การกระทำความคิดเกี่ยวกับยาเสพติด การล่องละเมิดทางเพศและอบายมุขอื่นๆ ปัญหาการจำหน่ายบุหรี่ สุราให้กับเด็กและเยาวชน ปัญหาการเปิดเกินเวลาและอนุญาตให้เยาวชนเข้าไปใช้บริการของสถานบันเทิง เช่น บาร์ คาราโอเกะ และร้านจำหน่ายเหล้าปั่น ปัญหาการเปิดร้านอินเทอร์เน็ตและร้านเกมส์เกินเวลาที่กำหนดและปล่อยให้เด็กนักเรียนเข้ามาใช้บริการ นอกจากนี้ยังมีประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมือง รวมกว่า 500,000 ราย มีนิคมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ โรงงาน ห้างสรรพสินค้า หมู่บ้านจัดสรร หอพัก อพาร์ทเมนท์ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยในการเกิดอาชญากรรมทั้งสิ้น

หมู่บ้านเมืองเอกเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่ปัจจุบันตั้งอยู่ ตำบลหลักหก อำเภอเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี มีเนื้อที่ประมาณ 4,000 ไร่ หรือกว่าครึ่งหนึ่งของตำบล (ตำบลหลักหกมีเนื้อที่ทั้งสิ้น 11.7 ตารางกิโลเมตร หรือ 7,312.5 ไร่) ประกอบไปด้วย 9 โครงการ 10 ชุมชน (ข้อมูลกองสวัสดิการสังคม ณ เดือนกันยายน พ.ศ.2559) ดังนี้ ชุมชนเอกเจริญวิสด้า, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 2, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 3, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 5, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 6, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 8, ชุมชนเมืองเอกฝั่งเหนือ, ชุมชนเอกบุรพา, ชุมชนเอกทักษิณ 1, 2, 3, 5 และชุมชนเมืองเอกรังสรรค์ พื้นที่ภายในหมู่บ้านเมืองเอกนอกจากเป็นที่พักอาศัยแล้ว ยังเป็นที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษาขนาดใหญ่ที่มีจำนวนนักศึกษาและบุคลากรรวมกันกว่า 30,000 คนคือ “มหาวิทยาลัยรังสิต” ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางหมู่บ้านทำให้มีประชากรแฝงจำนวนมากบริเวณพื้นที่รอบมหาวิทยาลัย ดังนั้นผลกระทบที่ตามมาจึงมีทั้งด้านบวกและด้านลบ ในด้านบวกได้แก่ความเจริญทางเศรษฐกิจ เกิดธุรกิจ การค้า การบริการ สร้างงานสร้างรายได้ให้กับชุมชน ในทางกลับกันก็มีผลกระทบด้านลบตามมามากมาย อาทิเช่น ปัญหาการมั่วสุม ร้านเหล้า ร้านเกมส์ ยาเสพติด ทะเลาะวิวาท นำมาซึ่ง “ปัญหาอาชญากรรม”

ด้วยปัจจัยต่างๆที่เกิดขึ้นจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับ“แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต”จึงเป็นที่มาสู่งานวิจัยฉบับนี้ เพื่อหาที่มาของสาเหตุ ลักษณะการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่ตลอดจนแนวทางในการป้องกันอาชญากรรม

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 ศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต

1.2.2 ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมภายในชุมชน รอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต

1.2.3 ศึกษาหาแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต

1.3 สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต แตกต่างกัน

1.4 กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

1.5 นิยามศัพท์

อาชญากรรม หมายถึง การกระทำที่ขัดหรือผิดต่อกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้ไว้เป็นข้อห้ามทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ร่างกาย ชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลหรือไม่ก็ตาม ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย

ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา หมายถึง ชุมชนในหมู่บ้านเมืองเอกทั้ง 10 ชุมชน ดังนี้ ชุมชนเอกเจริญวิสด้า, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 2, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 3, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 5, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 6, ชุมชนเมืองเอกโครงการ 8, ชุมชนเมืองเอกฝั่งเหนือ, ชุมชนเอกบูรพา, ชุมชนเอกทักษิณ 1, 2, 3, 5 และชุมชนเมืองเอกรังสรรค์

การมีส่วนร่วม หมายถึง การมีส่วนร่วมของนักศึกษา/บุคลากรของมหาวิทยาลัยรังสิต และผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบมหาวิทยาลัยรังสิต

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง / ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “แนวทางการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต” เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) ระหว่างการทำวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้ศึกษาได้รวบรวมแนวความคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่จะทำการศึกษาไว้ดังนี้

- 2.1 แนวคิดทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีการมีส่วนร่วม
- 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม

2.1.1 ความหมายของอาชญากรรม

ความหมายของอาชญากรรมตามพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสภา, 2560) ได้ให้ความหมายไว้ว่าอาชญากรรม หมายถึง การกระทำผิดทางอาญา

โทพีศรีนิติ ภัคดีกุล (2520, น. 12) ได้ให้ความหมายไว้ว่า อาชญากรรม หมายถึง การกระทำหรือละเว้นการกระทำใด อันพึงสันนิษฐานได้ว่า บุคคลนั้นจะต้องถูกสั่งลงโทษจากผู้มีอำนาจในการควบคุมทางการเมือง ที่ต่อเนื่องกันในอาณาเขตที่บุคคลนั้นอยู่และได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับอาชญากรรมไว้ว่าเป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้จากความสัมพันธ์ของกลุ่ม โดยอาศัยการพบปะสังสรรค์ การสื่อสารคมนาคม การมีส่วนร่วมกลุ่มในสังคม โดยการประกอบอาชญากรรมนั้นมีปัจจัยหลายประการ เช่น การเรียนรู้ ประสบการณ์ สภาพแวดล้อมทางสังคม ครอบครัว ที่ได้ประสบกับปัญหาด้านอาชญากรรมเป็นตัวชี้้นำให้ผู้กระทำผิดเป็นอาชญากรรมได้

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2531, น. 5) ได้ให้ความหมายไว้ว่า อาชญากรรม หมายถึง มโนทัศน์ทางนิติสังคมศาสตร์ ซึ่งหมายถึงการละเมิดบทบัญญัติของกฎหมายโดยมีบทกำหนดโทษทางอาญาในระดับที่แตกต่างกัน ตามความรุนแรงของภัยอันตรายต่อสังคมโดยรวม

โสภณ ชปิลมันน์ (2537, น. 7) ได้ให้ความหมายไว้ว่า อาชญากรรม หมายถึงการกระทำใดๆก็ตามที่มีลักษณะเป็นการฝ่าฝืนหรือขัดต่อตัวบทกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้และผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับการลงโทษตามตัวบทกฎหมายที่กำหนดไว้ในขณะนั้น

สุพัตรา สุภาพ (2541, น. 42) ได้ให้ความหมายไว้ว่า อาชญากรรม หมายถึง การกระทำที่เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดเสียหายแก่บุคคล เป็นการกระทำที่ผิดไปจากข้อตกลงของชุมชนเมื่อมีกาสรกระทำล่วงละเมิดหรือกระทำเกินเลยไปก็ถือว่าผิด แม้ว่าการกระทำบางอย่างไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่บุคคลอื่นก็ตาม

ตัณญา ตัณญาวิวัฒน์ (2542, น. 118) ได้ให้ความหมายไว้ว่า อาชญากรรม หมายถึง พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่สังคมถือเป็นความผิดที่จะต้องถูกลงโทษสถานใดสถานหนึ่ง เมื่อได้มีการพิสูจน์ว่าได้กระทำความผิดจริง

สุดสงวน สุธีสร (2547, น. 2) ได้ให้ความหมายไว้ว่า อาชญากรรม หมายถึง การกระทำที่ผิดกฎหมาย ก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากลัวและร้ายแรง เป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ต้องการเข้าไปเกี่ยวข้อง ข่าวกเกี่ยวกับอาชญากรรมมีปรากฏให้คนทั่วไปได้รับรู้แทบทุกวัน โดยผ่านทางสื่อมวลชนต่างๆ ในขณะที่บางคนอาจมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมด้วยตัวเอง บางคนอาจเคยเป็นผู้กระทำความผิดเสียเอง หรือรู้จักผู้ประกอบอาชญากรรม

อรัญ สุวรรณบุปผา (2548, น. 23) ได้แบ่งอาชญากรรมตามความหมายของกฎหมายและสังคมวิทยาออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) อาชญากรรมเป็นความผิดในตัวเอง (Mala in se) เป็นความผิดที่ถือว่าเป็นบาปและขัดต่อศีลธรรมของสังคมอย่างร้ายแรง ได้แก่ ความผิดฐานฆ่าคนตาย ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นต้น

2) การกระทำที่กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้าม (Mala prohibita) เป็นลักษณะความผิดที่ขัดศีลธรรมและผู้กระทำผิดไม่มีความประพฤติเป็นอาชญากรรม (Criminoid Behaviour) ถึงแม้ว่าความผิดดังกล่าวจะขัดต่อสังคม แต่ยังไม่ถึงขั้นที่ถูกประณามว่าชั่วร้าย อาทิเช่น การลักลอบขนสินค้าหนีภาษี การกักตุนสินค้า การลักลอบเข้าเมือง เป็นต้น

Satherland & Cressey (1976 อ้างถึงใน ปุรชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2537, น. 99-105) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญา การกระทำใดๆไม่ว่าจะเป็นการประณาม นำลงโทษเพียงใดหรือผิดศีลธรรมมากน้อยเพียงใด หรือเลวทรามต่ำช้าเพียงใด ก็ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรมหากไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายห้ามไว้

รณภพ พรอรุณ (2542) ตามความหมายที่เป็นจริง คำว่า อาชญากรรม สามารถแปลความหมายแตกต่างกันไปตามแนวคิดของนักกฎหมาย นักสังคมวิทยา นักอาชญาวิทยาและนักจิตวิทยา ดังนี้

อาชญากรรมในแง่ของนักกฎหมาย ได้แก่ การกระทำหรือละเว้นการกระทำใดๆอันเป็นปฏิปักษ์ต่อบทบัญญัติหรือข้อห้ามแห่งกฎหมายมหาชน ซึ่งสาระสำคัญแห่งการตีความหมายของอาชญากรรมตามความหมายในมาตรา 2 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งบัญญัติว่าบุคคลจะต้องรับโทษทางอาญา ต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ขณะนั้นบัญญัติไว้ในกฎหมายถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังการกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไปให้ผู้ที่ได้กระทำนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดและได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษนั้นสิ้นสุดลงจากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า กฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะได้มีการพิสูจน์ความคิดโดยกระบวนการพิจารณาของศาลตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

อาชญากรรมในแง่สังคมวิทยา เป็นการมุ่งวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่แสดงหรือสื่อเจตนาเป็นปฏิปักษ์ และกษัตริย์ต่อผลประโยชน์พื้นฐานแห่งความสงบเรียบร้อยของสังคม และมีเหตุผลเพียงพอที่รัฐจะได้กำหนดวิธีการปฏิบัติหรือแทรกแซงเพื่อควบคุมและระงับพฤติกรรมอันเป็นภัยต่อสังคมเหล่านั้นโดยชอบธรรม สำหรับการพิจารณาปัญหาอาชญากรรมในทัศนะของสังคมวิทยา นอกจากจะขึ้นอยู่กับปัจจัยบรรทัดฐานประพฤติกของบุคคลในบางครั้งยังต้องพิจารณาถึงปัจจัยพฤติกรรมส่วนบุคคลที่สามารถควบคุมความรู้จักรับผิดชอบเคารพปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ค่านิยมทางสังคม รวมทั้งยินดีรับรู้ในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่นด้วยความสมัครใจ ยิ่งไปกว่าการใช้กฎเกณฑ์ทางสังคมเป็นเงื่อนไขบังคับอันถือเป็นความประพฤติกที่เกิดขึ้นจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของผู้ปฏิบัติเองเป็นองค์ประกอบอันสำคัญ

อาชญากรรมในแง่ชีววิทยา จิตวิทยาและจิตแพทย์ เห็นว่า อาชญากรรมเป็นผลเสียเนื่องมาจากความแตกต่างในโครงสร้างทางสรีรวิทยาและกรรมพันธุ์ รวมตลอดถึงความบกพร่องในทางความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก

ณรงค์ ทรัพย์เย็น และชงชาติ รอดคลองตัน (2551, น. 1) ให้ความหมายของอาชญากรรม โดยแบ่งออกเป็น 3 นัยคือ

1) อาชญากรรมในความหมายของนักกฎหมาย เห็นว่าอาชญากรรมเป็นความประพฤตินักกฎหมายอาญาห้ามและมีบทกำหนดโทษไว้ คือการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำใดๆที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ชัดเจน เช่น ความผิดฐานฆ่าคนตาม ฐานลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น

2) อาชญากรรมในความหมายของนักอาชญาวิทยา จะมองกันในเรื่องของความร้ายแรงของการกระทำและความชั่วที่มีอยู่ในตัวของผู้กระทำมากกว่า กล่าวคือ จะมองความหมายของอาชญากรรมตามความหมายอย่างแคบ ซึ่งหมายถึงการกระทำที่มีลักษณะชั่วร้าย และเป็นอันตรายต่อสังคมอย่างมากเท่านั้น

3) อาชญากรรมในความหมายของนักสังคมวิทยา เห็นว่าความประพฤตินักผิดขัดแย้ง หรือละเมิดต่อระเบียบของสังคมนั้นมิได้หมายความว่า การขัดแย้งจะเป็นอาชญากรรมเสมอไป แต่มีความหมายเพียงว่าผู้นั้นประพฤตินักผิดและปฏิบัติไม่ถูกต้องตามระเบียบที่สังคมกำหนดไว้เท่านั้น การขัดแย้งหรือละเมิดต่อสังคมที่ตราไว้เป็นกฎหมายนั้น จึงเรียกว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมาย หรือเป็นการก่ออาชญากรรมยกเว้นความผิดลหุโทษไม่ถือว่าเป็นการก่ออาชญากรรม

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า อาชญากรรม หมายถึง การกระทำที่ขัดหรือผิดต่อกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้ไว้เป็นข้อห้าม ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ร่างกาย ชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลหรือไม่ก็ตาม ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย

2.1.2 ประเภทของอาชญากรรม

สุดสงวน สุธีสร (2541, น. 29) ได้แบ่งอาชญากรรมตามปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมเป็น 5 ประการดังนี้

1) ปัจจัยด้านกฎหมาย เนื่องจากการกระทำใดจะเป็นความผิดอาญาได้นั้น จะต้องมีการบัญญัติไว้อย่างชัดเจน ซึ่งในกฎหมายโดยทั่วไปนั้นก็จะบัญญัติแยกไว้เป็นหมวดหมู่เรียบร้อยแล้ว และในความหนักเบาของโทษแต่ละอย่างย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา การกระทำซึ่งมีลักษณะเดียวกันแต่ต่างช่วงเวลากันอาจจะมีอัตราโทษไม่เหมือนกันก็ได้ จึงต้องพิจารณาตามกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละช่วงเวลา ช่วงใดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษไว้สูง ก็ย่อมหมายความว่าผู้มีอำนาจในยุคนั้นเห็นว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นภัยอันตรายต่อสังคมมากนั่นเอง

2) ปัจจัยทางด้านสังคม เป็นปัจจัยอีกประการหนึ่ง เพราะการที่จะกำหนดว่าการกระทำใดเป็นความผิด สมควรได้รับโทษอย่างใดนั้น มิใช่อยู่ที่ผู้มีอำนาจเพียงฝ่ายเดียว แต่อยู่ที่ความต้องการหรือเสียงสะท้อนจากสังคมหรือประชาชนส่วนใหญ่ด้วย เพราะโดยหลักการแล้วการทำงานของฝ่ายที่มีอำนาจในการปกครอง ก็เพื่อประโยชน์สุขหรือความต้องการของประชาชนส่วนรวมอยู่แล้ว ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงสภาพสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละยุคว่ามีความคิดเห็นหรือมีทัศนคติอย่างไรกับการกระทำดังกล่าวด้วย

3) ปัจจัยด้านฐานะของอาชญากร เป็นอีกหนึ่งปัจจัยหนึ่งที่ต้องคำนึงถึง เพราะอาชญากรรมมิได้เกิดจากผู้ที่มิฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเพียงอย่างเดียวบางครั้งผู้ที่มีฐานะหรือประกอบอาชีพที่ดีมีชื่อเสียงอาจทำความผิดเสียเอง และมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศรุนแรงกว่าผู้ที่มีฐานะต่ำก็ได้ เช่น การฉ้อโกงประชาชน หรือการค้ายาเสพติด เป็นต้น

4) ปัจจัยที่เกี่ยวกับการให้ความสนับสนุนหรือการรวมตัวของอาชญากร เป็นการพิจารณาถึงลักษณะการกระทำความคิดว่าทำกันเป็นกลุ่มหรือแยกกันทำโดยไม่เกี่ยวข้องกันหากทำเป็นกลุ่มก็จะพิจารณาว่ามีการวางแผน มีการแบ่งหน้าที่กันทำงาน และมีการจัดระบบในการทำงาน เหมือนองค์การใหญ่ๆ หรือไม่

5) ปัจจัยเกี่ยวกับผู้ได้รับผลกระทบจากอาชญากรรม เป็นการพิจารณาว่าอาชญากรรมแต่ละประเภทมีผลกระทบต่อบุคคลในระดับใด เพราะบางครั้งอาจกระทบต่อเฉพาะตัวสามัญชนทั่วไป เป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นเฉพาะราย แต่ในบางครั้งก็อาจกระทบถึงคนทั้งชาติ อันได้แก่การลอบสังหารผู้นำประเทศ รัฐมนตรี ซึ่งเป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศร้าวฉานเป็นชนวนให้เกิดสงครามอันเป็นมหันตภัยแก่คนระหว่างประเทศนั้นๆ ได้

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, (2550) ได้แบ่งประเภทของอาชญากรรมออกเป็น 5 กลุ่มคดีตามลักษณะของการประกอบอาชญากรรมดังนี้

1) กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ คดีชิงทรัพย์ คดีลักพาเรียกค่าไถ่ และคดีวางเพลิง

2) กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ ประกอบด้วย คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา คดีทำให้ตายโดยประมาท คดีพยายามฆ่า คดีทำร้ายร่างกาย และคดีข่มขืนกระทำชำเรา

3) กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ประกอบด้วย คดีลักทรัพย์ คดีฉ้อโกงทรัพย์ คดีริบเอาทรัพย์ คดีกรรโชกทรัพย์ คดีชิงทรัพย์ คดีปล้นทรัพย์ คดีรับของโจร และคดีทำให้เสียทรัพย์

4) กลุ่มคดีที่น่าสนใจ ประกอบด้วย คดีโจรกรรมรถจักรยานยนต์ คดีโจรกรรมรถยนต์ คดีโจรกรรม โค-กระบือ คดีโจรกรรมเครื่องมือเกษตร คดีปล้น-ชิงรถโดยสาร คดีปล้นชิงรถแท็กซี่ คดีข่มขืนและฆ่า คดีลักพาเรียกค่าไถ่ และคดีข่มขืนทรัพย์

5) กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ประกอบด้วย คดีความผิดตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ร.บ.การพนัน พ.ร.บ.ยาเสพติด พ.ร.บ.ปราบปรามการค้าประเวณี และพ.ร.บ.มีและเผยแพร่วัตถุลามไฟ ซึ่งงานวิจัยในครั้งนี้ได้จำแนกประเภทของอาชญากรรมออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

- 1) อาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ
- 2) อาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์

2.1.3 สาเหตุของอาชญากรรม

วรเชช จันทสร (2522, น.51-53) อาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีเหตุจากปัจจัยหลายประการโดยแบ่งทฤษฎี และปัจจัยของการเกิดอาชญากรรมทางวิทยาศาสตร์ซึ่งสามารถอธิบายถึงการเกิดอาชญากรรมได้เป็น 3 ปัจจัย ดังนี้

1) ปัจจัยภายในตัวบุคคล

บรมศักดิ์ กลั่นเรืองแสง (2549) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมเกิดขึ้นจากตัวของอาชญากรเอง อันเป็นผลมาจากลักษณะทางชีววิทยาของแต่ละบุคคล โดยเชื่อว่าพฤติกรรมของอาชญากรเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความบกพร่องทางชีววิทยา ความเจ็บป่วย ความผิดปกติของร่างกาย และมีลักษณะทางพันธุกรรม ซึ่งจะส่งผลต่อการทำงานของระบบประสาทและต่อมต่างๆ ในร่างกายให้ทำงานผิดปกติ ทำให้เกิดผลต่อพฤติกรรมมนุษย์ โดยความบกพร่องดังกล่าวนี้ทำให้ไม่สามารถใช้เหตุไตร่ตรองคิดถึงผลดีผลเสียก่อนที่จะกระทำได้นอกจากนี้ยังมีการนำเอาแนวความคิดทางด้านจิตวิทยา มาใช้อธิบายถึงสาเหตุการเกิดอาชญากรรม โดยความไม่สมดุลของจิตใจจะนำไปสู่การประกอบอาชญากรรม ซึ่งเชื่อว่าอาชญากรรมมีสาเหตุมาจากการแสดงออกของสัญชาตญาณที่ขาดการควบคุม

2) ปัจจัยจากกลุ่มบุคคล

อาชญากรรมนั้นส่วนหนึ่งเกิดจากความสามารถที่จะต่อต้านการกดดันในการกระทำ ซึ่งถูกกำหนดโดยบทบาทของกลุ่ม เช่น การเลียนแบบความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ในแง่การเรียนรู้ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการศึกษาด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

3) ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล หรือปัจจัยทางสภาพแวดล้อม

ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาวิจัย เป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับอิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้ประกอบอาชญากรรม ทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง โดยสิ่งต่างเหล่านี้จะส่งผลต่อการรับรู้ของมนุษย์ ก่อให้เกิดแรงจูงใจ ความปรารถนา ในการประกอบอาชญากรรม

2.1.4 แนวคิดที่เกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม (Crime Prevention Concepts)

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2560) การป้องกันปราบปรามอาชญากรรม หมายถึง การใช้มาตรการและวิธีการต่างๆ ที่จะไม่ให้เกิดอาชญากรรมขึ้นโดยอาจจำแนกได้ดังนี้ คือ การกำจัดต้นเหตุการเกิด ขจัดความปรารถนาที่จะกระทำความผิด และขจัดช่วงโอกาสที่จะกระทำความผิด ซึ่งทั้งหมดนี้ถือเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาล เอกชนและประชาชนในการร่วมมือกัน ซึ่งถือว่าเป็นงานในหน้าที่ของตำรวจที่สำคัญที่สุดรวมตลอดจนถึงการใช้มาตรการต่างๆ ระวังเหตุการณ์การกระทำความผิด การจับกุมควบคุมอาชญากรเพื่อป้องกันอาชญากรรมย้อนกลับมากระทำความผิดอีก และการลงโทษอาชญากรเพื่อทำให้เกิดความเข็ดหลาบ ทั้งยังเป็นเครื่องเตือนใจแก่ผู้ที่คิดจะประกอบอาชญากรรม อีกประการหนึ่งด้วย โดยอาจจะเป็นการป้องกันและระงับเหตุในการเกิดอาชญากรรม และ/หรือเป็นการสืบสวนปราบปรามอาชญากรรมด้วยการแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน

งานชุมชนสัมพันธ์ เป็นงานหนึ่งในแผนกรมตำรวจแม่บท ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2535-2539) ที่เน้นให้ตำรวจสร้างความเข้าใจ ทำสนทนาคิด ความศรัทธา ความเชื่อมั่นและความสัมพันธ์อันดี ระหว่างตำรวจกับประชาชน และให้ประชาชนได้มีส่วนสนับสนุนหรือมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของตำรวจ ทั้งในด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม และรักษาความมั่นคงของชาติ รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) โดยให้ประชาชนและชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรม เน้นการขยายงานด้านชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ มีการเผยแพร่อบรมให้ความรู้ด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม อาจแบ่งได้ 2 มาตรการ คือ

1) มาตรการป้องกัน ได้แก่ มาตรการป้องกันพื้นฐาน มาตรการป้องกันปกติและมาตรการป้องกันเชิงรุก ทั้ง 3 มาตรการมีความคล้ายคลึงและแตกต่างกันคือ

1.1) มาตรการป้องกันพื้นฐาน เป็นการปฏิบัติการใช้แนวความคิดที่สอดคล้องกับองค์ประกอบการเกิดอาชญากรรม ที่ประกอบด้วยสภาพแวดล้อมของสังคมสถานภาพของผู้ที่ประกอบอาชญากรรม และโอกาสในการประกอบอาชญากรรม ซึ่งในด้านโอกาสในการประกอบอาชญากรรมนี้ถือว่าเป็นหน้าที่ของตำรวจที่จะต้องปฏิบัติโดยตรงเพื่อไม่ให้คนที่คิดจะประกอบอาชญากรรมมีโอกาสได้กระทำหรือให้มีโอกาสน้อยที่สุด โดยอาจจะทำในรูปของการตัดโอกาสโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้ ก็คือการใช้กำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบปรากฏในพื้นที่ และช่วงเวลาที่เหมาะสมในเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดอาชญากรรม เช่น ในช่วงเวลากลางคืนหรือในพื้นที่ล่อแหลมต่อการประกอบอาชญากรรมต่าง ๆ เป็นต้น

1.2) มาตรการป้องกันตามปกติ คือ การกำหนดแนวทางการปฏิบัติให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติงาน เพื่อผลการป้องกันการเกิดอาชญากรรมทั่วไปในทุกคดีและมีมาตรการติดตามตรวจสอบประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ

1.3) มาตรการป้องกันเชิงรุก คือ การปฏิบัติหน้าที่ที่ใกล้เคียงกับการปราบปราม แต่ยังไม่ถึงขั้นของการจับกุม เป็นแต่การปฏิบัติที่เข้าไปใกล้กับคนร้ายมากขึ้นกว่ามาตรการป้องกันตามปกติ วิธีการนี้จะเน้นที่ความสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันมากกว่าการหวังผลจับกุม

2) มาตรการปราบปราม แบ่งออกเป็นมาตรการปราบปรามตามปกติกับมาตรการปราบปรามเชิงรุก มาตรการปราบปรามปกติ ได้แก่ การสืบสวนหาข่าว ปราบปรามอาชญากรรม อาวุธเถื่อน ยาเสพติด ของหนีภาษีและมือปืนรับจ้าง ส่วนมาตรการปราบปรามเชิงรุก ได้แก่ การจัดระดมพลเพื่อกวาดล้างให้สอดคล้องกับเหตุการณ์และสถานการณ์ที่เกิดอาชญากรรม

2.1.5 แนวคิดใหม่ในการป้องกันอาชญากรรม

“การป้องกันและควบคุมอาชญากรรมเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของตำรวจแต่ฝ่ายเดียวโดยวิธีบังคับใช้กฎหมาย ประชาชนมีสถานภาพเพียงให้การยอมรับกับตำรวจเท่านั้น” เป็นแนวความคิดที่ได้รับการปฏิบัติมาช้านานแล้วในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาได้มี “การปฏิวัติเชิงบทบาทแนวคิด” เกี่ยวกับบทบาทของตำรวจและชุมชนที่เรียกกันว่า “ความเป็นหุ้นส่วน” (Partnership) ในการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม ซึ่งเชื่อกันว่า “การป้องกันอาชญากรรมที่ประสบผลสำเร็จขึ้นอยู่กับชุมชนมากกว่าตำรวจ” บทบาทของตำรวจและประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมจึงเปลี่ยนแปลงไป จากแนวคิดเดิมที่ว่า ประชาชนช่วยเหลือตำรวจ มาเป็น ตำรวจช่วยเหลือประชาชน ตำรวจจึงมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือชุมชนให้เข้มแข็ง สามารถพึ่งตนเองและใช้มาตรการควบคุมทางสังคม ในการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมมากยิ่งขึ้น

2.2 แนวคิดทฤษฎีการมีส่วนร่วม

2.2.1 ความหมายของการมีส่วนร่วม

อาภรณ์พันธ์ จันทน์สว่าง (2542, น. 19) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมเป็นผลมาจากการเห็นพ้องต้องกันในเรื่องความต้องการและทิศทางการเปลี่ยนแปลง ซึ่งความเห็นพ้องต้องกันนั้นต้องมีมากพอจนเกิดการริเริ่มโครงการเพื่อการปฏิบัติกล่าวคือ ต้องเห็นพ้องต้องกันของคนส่วนใหญ่ที่จะเข้าร่วมปฏิบัติกรนั้นและเหตุผลที่คนมาร่วมปฏิบัติการจะต้องมีความตระหนักว่า ต้องปฏิบัติการ โดยกลุ่มหรือในนามของกลุ่มหรือกระทำผ่านองค์กร ดังนั้นองค์กรจะต้องเป็นเสมือนตัวทำให้บรรลุถึงความเปลี่ยนแปลงที่ต้องการ

เจเลียว บุริกักดี (2545, น. 133) ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ว่า การเข้าร่วมอย่างแข็งขันของกลุ่มบุคคลที่มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกขั้นตอนของการดำเนินงาน การมีส่วนร่วมต้องเป็นไปในรูปที่ผู้รับการพัฒนาเข้ามามีส่วนกระทำให้เกิดการพัฒนา มิใช่เป็นผู้รับการพัฒนาตลอดไป ทั้งนี้เป็นการเกื้อหนุนให้เกิดการพัฒนาที่แท้จริงและถาวร

ปารีชาติ วลัยเสถียร และคณะ (2546, น. 196) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมเป็นการเปลี่ยนแปลงกลไกในการพัฒนาจากการพัฒนาโดยรัฐมาเป็นการพัฒนาที่ประชาชนมีบทบาทหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน จึงหมายถึง การคืนอำนาจในการกำหนดการพัฒนาให้แก่ประชาชนอย่างน้อยที่สุดประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการริเริ่มวางแผนและดำเนินการในกิจกรรม ที่เกี่ยวข้องกับสภาพความเป็นอยู่ การพัฒนา และการกำหนดอนาคตของตนเอง

ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์ (2547, น. 2) การมีส่วนร่วมของประชาชนหมายถึง การที่ประชาชนหรือชุมชนพัฒนาขีดความสามารถของตนเองในการจัดการ ควบคุมการใช้การกระจายทรัพยากร และปัจจัยและปัจจัยการผลิตที่มีอยู่ในสังคมเพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีพทางเศรษฐกิจและสังคมตามความจำเป็นอย่างสมศักดิ์ศรีในฐานะสมาชิกของการมีส่วนร่วม ซึ่งแสดงออกในรูปการตัดสินใจในการกำหนดชีวิตของตนเองอย่างเป็นตัวของตัวเอง

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2547, น. 183) การมีส่วนร่วม หมายถึง การเกี่ยวข้องกับจิตและทางอารมณ์ (Mental and emotional involvement) ของบุคคลหนึ่งๆ ในสถานการณ์ (Group Situation)

ซึ่งผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นเหตุเร้าให้กระทำการใดๆ (Contribution) เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่ม รวมทั้งทำให้เกิดความรู้สึกร่วมรับผิดชอบ

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมว่า การที่ปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มคนเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง ร่วมมือ ร่วมรับผิดชอบในกิจกรรมการพัฒนาที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ในขั้นตอนต่างๆ ของการดำเนินกิจกรรมนั้นๆ โดยมีกลุ่มหรือองค์กรรองรับบุคคลที่เข้ามามีส่วนร่วมการพัฒนาภูมิปัญญา การรับรู้ สามารถวิเคราะห์ และตัดสินใจ เพื่อกำหนดการดำเนินชีวิตได้ด้วยตนเอง

ประพันธ์พงษ์ ชินพงษ์ (2551) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ว่า การมีส่วนร่วมเป็นผลมาจากการเห็นพ้องต้องกันในเรื่องของความต้องการและทิศทาง การเปลี่ยนแปลง การเห็นพ้องต้องกันนั้นจะมีมากพอจนเกิดความคิดริเริ่ม โครงการเพื่อการปฏิบัติการ กล่าวคือ ต้องเป็นการเห็นพ้องต้องกันของคนส่วนใหญ่ที่จะเข้าร่วมปฏิบัติการนั้น และเหตุผลที่คนมาร่วมปฏิบัติการได้จะต้องตระหนักว่าการปฏิบัติการทั้งหมดโดยกลุ่ม หรือในนามของกลุ่มหรือกระทำผ่านองค์กร ดังนั้นองค์กรจะต้องเป็นเสมือนตัวที่ทำให้การปฏิบัติการบรรลุถึงความเปลี่ยนแปลงที่ต้องการ

สันติชัย เอื้องประสิทธิ์ (2551) ได้กล่าวถึงสาระสำคัญของการมีส่วนร่วมของบุคลากรว่า หมายถึง การเปิดโอกาสให้บุคลากรเข้ามามีส่วนร่วมในการคิดริเริ่ม ตัดสินใจในการปฏิบัติงานและการร่วมรับผิดชอบในเรื่องต่างๆ อันมีผลกระทบต่อตัวของบุคลากรเอง การที่จะสามารถทำให้บุคลากรเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเพื่อแก้ไขปัญหา และนำมาซึ่งสภาพความเป็นอยู่ของบุคลากรให้ดีขึ้นนั้น ผู้นำจะต้องยอมรับในปรัชญาการพัฒนาว่า มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม เป็นที่ยอมรับของผู้อื่นและพร้อมที่จะอุทิศตนเพื่อกิจกรรมของส่วนรวมในองค์กร

วุฒิชัย อารักษ์โพชนงค์ (2554) กล่าวว่า การมีส่วนร่วม หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของบุคลากรภายในองค์กรภายใต้ความเกี่ยวข้องทางจิตใจของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมขององค์กรในระดับต่างๆ เพื่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อกิจกรรมที่ร่วมมือกันดำเนินการ

Reeder (1974, p.39) การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การกระทำต่อกันทางสังคม ซึ่งรวมทั้งการมีส่วนร่วมของปัจเจกบุคคล และการมีส่วนร่วมของกลุ่ม

Pears and Stiefel (1979, p. 4) การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การที่กลุ่มประชาชนหรือขบวนการซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเป็นผู้อยู่นอก ได้เพิ่มความสามารถในการควบคุมทรัพยากรและสถาบันต่างๆ ตามสถานะสังคมที่เป็นอยู่

White (1982, p. 18) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมประกอบด้วย 3 มิติ มิติที่หนึ่ง คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจว่าจะไรควรทำ และทำอะไร มิติที่สอง คือ การมีส่วนร่วมเสียสละในการพัฒนาการลงมือปฏิบัติการตามที่ได้ตัดสินใจ และมิติที่สาม คือ การมีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดจากการดำเนินงาน

จากการให้ความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลมีส่วนร่วมในการคิด วิเคราะห์ ลงมือแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นของชุมชนหรือสังคม เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปลอดภัยและมีความสุข

2.2.2 องค์ประกอบของการมีส่วนร่วม

ปาริชาติ วลัยเสถียร และคณะ (2546, น. 29) การทำงานแบบมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับบุคคลและองค์กรหลายประเภทตามลักษณะงาน โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือผู้ร่วมงานทุกฝ่ายต้องมีอุดมการณ์ เป้าหมาย วัตถุประสงค์และมีผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งประกอบด้วย

1) การมีส่วนร่วมในการศึกษาชุมชน จะเป็นการกระตุ้นให้ประชาชนได้ร่วมกันเรียนรู้สภาพชุมชน การดำเนินชีวิต ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการทำงานและร่วมกันค้นหาปัญหา สาเหตุของปัญหา ตลอดจนการจัดลำดับความสำคัญของปัญหา

2) การมีส่วนร่วมในการวางแผน โดยจะมีการรวมกลุ่มอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเพื่อกำหนดนโยบาย วัตถุประสงค์ วิธีการ แนวทางการดำเนินงานและทรัพยากรที่จะต้องใช้

3) การมีส่วนร่วมในการดำเนินการพัฒนา โดยการสนับสนุนด้านวัสดุ อุปกรณ์ แรงงาน เงินทุน หรือเข้าร่วมบริหารงาน การใช้ทรัพยากร การประสานงาน และดำเนินการขอความช่วยเหลือจากภายนอก

4) การมีส่วนร่วมในการร่วมรับผลประโยชน์จากการพัฒนา เป็นการนำเอากิจกรรมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งด้านวัตถุและจิตใจ โดยอยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียมกันของบุคคลและสังคม

Cohen & Uphoff (1977, p. 6) ได้เสนอกรอบแนวคิดเบื้องต้นในการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมในการพัฒนาชนบทว่ามี 3 มิติ และ 2 บริบท ดังนี้

1) มิติ (Dimensions) มี 3 มิติ คือ

1.1) มีส่วนร่วมอะไรบ้าง ซึ่งแบ่งการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ โดยทางใดทางหนึ่ง (เช่น สนับสนุนทรัพยากรต่างๆ การบริหารกิจการหรือการประสานงาน) การมีส่วนร่วมได้ผลประโยชน์และการมีส่วนร่วมในการประเมินผลการดำเนินงาน

1.2) มีส่วนร่วมกับใครบ้าง ได้แก่ มีส่วนร่วมกับชาวบ้าน ผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่ทางราชการ นักพัฒนาเอกชน ทั้งนี้ให้พิจารณาถึงคุณลักษณะของผู้เข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องเพศ สถานภาพ ครอบครัว อาชีพ และรายได้

1.3) มีส่วนร่วมอย่างไรบ้าง ได้แก่ มีส่วนร่วมโดยสมัครใจหรือถูกบังคับ ลักษณะรูปแบบของการมีส่วนร่วม โดยผ่านองค์กรประชาชนหรือโดยตรง ขนาดของการมีส่วนร่วม ผลที่เกิดจากการมีส่วนร่วมนั้นช่วยเพิ่มพลังของประชาชนหรือเป็นแค่เพียงการได้ติดต่อสัมพันธ์กับนักพัฒนาเท่านั้น

2) บริบท (Contexts) มี 2 บริบท คือ

2.1) ลักษณะของโครงการโดยพิจารณาจากลักษณะของสิ่งนำเข้าว่ามีความซับซ้อนของเทคโนโลยีเพียงใด ลักษณะของประโยชน์ที่ได้รับ (ความเร็วซ้ำที่ได้รับประโยชน์) และเงื่อนไขที่ต้องกำหนด เช่น การเข้าถึงการบริหารโครงการ ความยืดหยุ่นของโครงการ เป็นต้น

2.2) สภาพแวดล้อมของกิจกรรมตามโครงการ ได้แก่ ปัจจัยทางประวัติศาสตร์ ปัจจัยทางกายภาพและธรรมชาติ ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม ปัจจัยทางการเมือง เป็นต้น

เสนห์ จุ้ยโต (2548, น. 36) ได้จำแนกการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ 2 ลักษณะที่สำคัญคือ

1) การมีส่วนร่วมในลักษณะของการให้ความร่วมมือ หรือสนับสนุนขอความร่วมมือ ร่วมใจและการมีส่วนร่วมในการพัฒนาในด้านต่างๆ โดยการกระจายอำนาจเพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนแต่ละท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาอย่างใกล้ชิด มีคุณค่าและคุณประโยชน์ คือ

1.1) ในด้านรูปธรรม หมายถึง การมีส่วนร่วมในความสำเร็จทางด้าน การพัฒนา ด้านวัตถุ ได้แก่ ถนน หนทาง คู คลอง เขื่อนเก็บน้ำ

1.2) ในด้านนามธรรม หมายถึง ความสำเร็จในการพัฒนาจิตใจ โดยทำให้ประชาชนเกิดความรักใคร่สมัครสมานสามัคคีรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นทีมและยอมรับฟัง

ความเห็น ซึ่งกันและกัน สร้างจิตสำนึกว่ามีความสำคัญต่อการสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่ท้องถิ่น และก่อให้เกิดความผูกพันรักใคร่ ห่วงแหน ท้องถิ่นและชุมชนของตนเอง

2) การมีส่วนร่วมในลักษณะของกิจกรรมทางการเมือง ซึ่งมี 5 รูปแบบ คือ

- 2.1) การเลือกตั้ง (Election)
- 2.2) การมีกิจกรรมเกี่ยวกับพรรคการเมือง (Party Activity)
- 2.3) การเสนอแนวความคิดเห็นของประชาชน (Public Opinion)
- 2.4) การจัดตั้งกลุ่มผลประโยชน์ (Interest Group)
- 2.5) การแสดงออกของประชาชน (Direct Action)

2.2.3 ขั้นตอนของการมีส่วนร่วม

Cohen & Uphoff (1977, p.6) ได้เสนอขั้นตอนการมีส่วนร่วมไว้ 4 ขั้นตอน คือ

1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) เป็นการมีส่วนร่วมที่เป็นการแสดงออกด้านความคิดเกี่ยวกับการจัดระบบ หรือกำหนดระบบของโครงการเป็นการประเมินปัญหา หรือทางเลือกที่จะสามารถเป็นไปได้ที่จะนำไปปฏิบัติ เพื่อการพัฒนาโดยการประเมินสภาพที่เป็นอยู่ และสาเหตุของปัญหา ซึ่งในขั้นตอนนี้ยังแบ่งย่อยออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

1.1) การมีส่วนร่วมในขั้นต้น (Initial Decision) เป็นการค้นหาความต้องการที่แท้จริง ซึ่งเป็นวิธีการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมของโครงการ

1.2) การมีส่วนร่วมในขั้นเตรียมการ (Ongoing Decision) เป็นการหาโอกาส หรือช่องทางในการแก้ปัญหา รวมทั้งลำดับความสำคัญของโครงการที่จะต้องดำเนินการ

1.3) การมีส่วนร่วมในขั้นตอนการตัดสินใจปฏิบัติ (Operation Decision) เป็นการหาบุคลากรเข้ามาปฏิบัติการ ได้แก่ อาสาสมัคร ผู้ประสานงาน หรือกลุ่มที่รวมตัวกันตาม ประเพณี เช่น กลุ่มสตรีหรือกลุ่มหนุ่มสาว เพื่อที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม โดยการเป็นสมาชิกร่วม ดำเนินการคัดเลือกผู้นำและการสร้างพลังอำนาจให้แก่องค์กร

2) การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ (Implementation) เป็นการดำเนินงานตามโครงการ และแผนงานและเป็นการก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมในการเป็นเจ้าของกิจกรรมและผลงานที่ปรากฏใน ขั้นตอนนี้ยังแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ

2.1) การมีส่วนร่วมในการสลายทรัพยากร (Resource Contribution) ได้แก่ การมีส่วนร่วมสละแรงกาย สละเงิน การให้วัสดุอุปกรณ์และการให้คำแนะนำ ซึ่งทรัพยากรเหล่านี้จะให้ความเต็มใจ

2.2) การมีส่วนร่วมในการบริหารและประสานงาน (Administration and Coordination) จะมีส่วนร่วมโดยวิธีการจ้างบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการ การฝึกอบรม ผู้ที่จะเข้าปฏิบัติในโครงการหรือการให้คำปรึกษาในการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงการ และเป็นผู้ประสานงานในโครงการด้วย

2.3) การมีส่วนร่วมในการเข้าเป็นผู้ปฏิบัติในโครงการมักพบว่า มีลักษณะเป็นการบังคับให้เข้าปฏิบัติในโครงการมากที่สุด การมีส่วนร่วมโดยการบังคับให้ปฏิบัติจะต่างจากการให้ความร่วมมือเพราะการบังคับให้ทำนั้น ผลประโยชน์ (Benefits) จะไม่ใช่สิ่งที่สำคัญ แต่ถ้าเป็นการมีส่วนร่วมด้วยความเต็มใจนั้น จะคำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับหลังเกิดการมีส่วนร่วมด้วย

3) การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ (Benefits) ยังแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ

3.1) การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ (Material Benefits) ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการเพิ่มผลผลิต รายได้ ทรัพย์สิน

3.2) การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ในด้านสังคม (Social Benefits) ได้แก่ ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นแก่สังคม เช่น โรงเรียน สถานที่สาธารณะ หรือส่วนกลางของชุมชน เช่น การเพิ่มคุณภาพชีวิต การเกิดระบบน้ำประปา

3.3) การมีส่วนร่วมกับผลประโยชน์ในด้านบุคคล (Personal Benefits) ได้แก่ ความนับถือตนเอง (Self-esteem) พลังอำนาจทางการเมือง (Political Power) ความคุ้มค่าของผลประโยชน์ (Sense of Efficacy)

4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การมีส่วนร่วมในการวัดผลและวิเคราะห์ผลของการดำเนินงาน รวมทั้งเป็นการค้นหาข้อดีและข้อบกพร่อง เพื่อหาแนวทางแก้ไขการทำงานให้มีประสิทธิภาพต่อไป แต่การมีส่วนร่วมในขั้นนี้ส่วนใหญ่บทบาทดังกล่าวจะเป็นของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ โดยจะเป็นการประเมินผลของงบประมาณที่จัดสรรนั้นนำไปใช้อย่างไร บางกรณีแม้แต่เจ้าหน้าที่เองยังไม่มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในขั้นตอนนี้ดังกล่าว การมีส่วนร่วมในการประเมินผลนี้จะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของพลังงานความคิดของมวลชนที่จะทำให้โครงการพัฒนาหรือสามารถนำประยุกต์ใช้ต่อไป

อาภรณ์พันธ์ จันทร์สว่าง (2542, น. 46) ได้แบ่งขั้นตอนของการมีส่วนร่วมไว้ 11 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) การร่วมประชุม
- 2) การออกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
- 3) การตีปัญหาให้กระจ่าง
- 4) การออกเสียงสนับสนุนหรือคัดค้านปัญหา

- 5) การออกเสียงเลือกตั้ง
- 6) การบริจาคเงิน
- 7) การบริจาควัตถุ
- 8) การช่วยเหลือด้านแรงงาน
- 9) การใช้โครงการที่เป็นประโยชน์ถูกต้อง
- 10) การช่วยเหลือในการรักษาโครงการ
- 11) การทำงานกับตัวนำการเปลี่ยนแปลง

เจมส์ คี ปิ่นทอง (2547, น. 272-273) ได้แบ่งขั้นตอนของการมีส่วนร่วมไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหา และสาเหตุของปัญหา
- 2) การมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินการ
- 3) การมีส่วนร่วมในการลงทุนและปฏิบัติการ
- 4) การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล

อคิน รพีพัฒน์ (2539, น. 49) ได้แบ่งขั้นตอนของการมีส่วนร่วมไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

- ปัญหา
- 1) การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหา การพิจารณาปัญหาและจัดลำดับความสำคัญของปัญหา
 - 2) การมีส่วนร่วมในการค้นหาสาเหตุของปัญหา
 - 3) การมีส่วนร่วมในการค้นหาและพิจารณาแนวทางวิธีการในการแก้ไขปัญหา
 - 4) การมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมเพื่อแก้ไขปัญหา
 - 5) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล

สุพัฒน์ สมจิตรสกุล (2549) ได้แบ่งการมีส่วนร่วมออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ

- ของปัญหา
- 1) การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหา
 - 2) การมีส่วนร่วมจัดลำดับความสำคัญของปัญหาร่วมในการวิเคราะห์ถึงสาเหตุ และที่มาของปัญหา
 - 3) การมีส่วนร่วมในการเลือกวิธีการและวางแผนร่วมกันในการแก้ปัญหา
 - 4) การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามแผน

5) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล วิเคราะห์ปัญหาอุปสรรค และปัจจัยที่มีส่วนทำให้เกิดผลสำเร็จ

Arnstein (1969) กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนว่า ถือเป็นอำนาจประเภทหนึ่งของประชาชนและเป็นกระบวนการการจัดสรรอำนาจ (Redistribution of Power) โดยส่งเสริมให้ประชาชนผู้ไร้ซึ่งอำนาจ (The Have-Nots) ที่มักไม่มีโอกาส ถูกกีดกัน หรือถูกแยกออกจากกระบวนการทางการเมืองและเศรษฐกิจทั้งหลายให้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างจริงจัง ในกระบวนการดังกล่าว กล่าวคือ การมีส่วนร่วมเป็นกลยุทธ์ให้ประชาชนที่ไร้ซึ่งอำนาจสามารถกำหนดแนวทางในการรับรู้และแบ่งปันข้อมูลข่าวสาร การกำหนดเป้าหมายและนโยบายสาธารณะ การจัดสรร – ใช้จ่าย รายได้ภาษีอากร การดำเนินงานกิจกรรมโครงการต่างๆ การเปิดเผยและการกระจายผลประโยชน์ ทั้งนี้ ตามแนวคิดดังกล่าว ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนสามารถแบ่งออกได้เป็นทั้งหมด 8 ระดับ ดังต่อไปนี้

1) ระดับความถูกจัดการได้ (Manipulation) กลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในรูปแบบต่างๆ เช่น คณะกรรมการที่ปรึกษา คณะกรรมการตรวจสอบ ฯลฯ เปรียบเสมือน “ตรายาง” ที่ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการสร้างหรือแสวงหาการสนับสนุน แทนที่จะเป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างแท้จริง ลำดับขั้นต่ำสุดของขั้นบันไดแห่งการมีส่วนร่วมนี้แสดงถึงการบิดเบือนการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยให้ประชาชนกลายเป็นเครื่องมือประชาสัมพันธ์กิจกรรมหรือนโยบายของผู้มีอำนาจ

2) ระดับการบำบัดรักษา (Therapy) จากการทดลองพฤติกรรมกลุ่มโดยผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ความไร้ซึ่งอำนาจ (The Powerless) เปรียบเสมือนความเจ็บป่วยทางจิตใจ ภายใต้อาณัติฐานนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเข้มข้นจึงเป็นสาเหตุของความเจ็บป่วยแต่อย่างใด

3) ระดับการให้ข้อมูลข่าวสาร (Informing) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ความรับผิดชอบ และทางเลือกนโยบายต่างๆแก่ประชาชนถือเป็นครั้งแรกของการมีส่วนร่วมของประชาชนที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม ก็ดี จุดเด่นของการมีส่วนร่วมในระดับนี้ คือ การไหลข้อมูลทางเดียว (One Way Flow Information) และ มิได้มีช่องทางสำหรับการตอบสนองความต้องการหรือการให้อำนาจแก่ประชาชนในการต่อรองแต่อย่างใด ดังนั้น ข้อมูลข่าวสารที่ประชาชนได้รับมักอยู่ ณ ขั้นตอนท้ายสุดของการวางแผนแล้ว ประชาชนแทบไม่มี โอกาสในการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมและโครงการที่ถูกออกแบบมา เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ดังกล่าว ได้แก่ สื่อสารมวลชน เอกสารสรุปแผนงาน/โครงการ โปสเตอร์และการให้ข้อมูลตามการร้องขอต่างๆ

4) ระดับการปรึกษาหารือ (Consultation) การชักชวนให้ประชาชนออกมาแสดงความคิดเห็น เช่น การสำรวจความคิดเห็น การประชุมชุมชน การทำประชาพิจารณ์ ฯลฯ กิจกรรมดังกล่าวเป็นวิธีการ พยายามดึงดูดประชาชนให้มาเข้าร่วมและปริมาณการมีส่วนร่วม ยังสามารถวัดผลออกเป็นเชิงปริมาณได้ เช่น จำนวนประชาชนที่เข้าร่วมการประชุม จำนวนเอกสารที่แจกออกไป จำนวนแบบสอบถามที่ประชาชน ตอบ ฯลฯ

5) ระดับการปลอบใจ (Placation) ประชาชนเริ่มที่จะมีอิทธิพล แต่ยังคงอยู่ภายใต้สภาวะของการทำให้ประชาชนตระหนักถึงความชอบธรรมของภาครัฐ (Tokenism) อยู่ กล่าวคือ ประชาชนสามารถให้คำปรึกษาหรือเข้าร่วมในกระบวนการวางแผนได้อย่างไม่มีของเขตแต่การตัดสินใจ ในขั้นสุดท้ายยังเป็นดุลยพินิจของผู้มีอำนาจที่สามารถนำเอาคำปรึกษาหรือคำแนะนำของประชาชน มาพิจารณาประกอบการตัดสินใจ ทั้งนี้โอกาสที่ประชาชนจะได้รับการปลอบใจขึ้นอยู่กับ 1) คุณภาพความช่วยเหลือทางเทคนิค ระหว่างที่ประชาชนจัดลำดับนโยบาย (Policy Prioritization) และ 2) ระดับการรวมตัวกันของกลุ่มประชาชนเพื่อกดดันให้ผู้มีอำนาจรับฟังและตัดสินใจ ตามการจัดลำดับความสำคัญของนโยบายที่พวกเขาได้เสนอให้ไป

6) ระดับความร่วมมือ (Partnership) อำนาจถูกจัดสรรผ่านการต่อรองระหว่างประชาชนกับผู้มีอำนาจ ทั้งสองฝ่ายมีความรับผิดชอบในการวางแผนและตัดสินใจร่วมกัน ภายใต้รูปแบบของคณะกรรมการนโยบายร่วม (Joint Policy Boards) คณะกรรมการวางแผน รวมทั้งคณะกรรมการแก้ไขความขัดแย้งต่างๆ

7) ระดับอำนาจการเป็นตัวแทน (Delegated Power) ประชาชนสามารถมีบทบาทนำในการตัดสินใจวางแผนและดำเนินการตามแผนงานต่างๆ ได้ประกันถึงการรับผิดชอบต่อสังคม (Accountability) โดยภาครัฐซึ่งจะป้องกันมิให้เกิดการตัดสินใจในนโยบายของรัฐแตกต่างไปจากความคิดเห็นร่วมกันของประชาชนและภาครัฐที่เกิดจากการต่อรองกับประชาชนระหว่างกัน การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมนี้แสดงให้เห็นถึงความสามารถที่จะตอบสนองปัญหา หรือความต้องการของประชาชนแต่เนิ่นๆ ไม่รอให้ถึงกระบวนการตรวจสอบหรือติดตามผลนโยบายแต่อย่างใด

8) ระดับการควบคุมโดยประชาชน (Citizen Control) ประชาชนได้รับการประกันว่านโยบายและการบริหารแผนงานหรือโครงการใดๆ ก็ตามที่ตนมีส่วนร่วมนั้นจะเป็นไปในทิศทางที่ประชาชนต้องการอย่างแท้จริง รวมทั้งยังสามารถต่อรองข้อกำหนดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและไม่มีใครสามารถมาเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดเหล่านั้นได้ภายหลังดังภาพประกอบ ต่อไปนี้

รูปที่ 2.1 ขั้นบันไดการมีส่วนร่วมของประชาชน

ที่มา: Arnstein, 1969

2.2.4 ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม

Bertrand (1958, pp. 147-157) กล่าวว่า ปัจจัยทางวัฒนธรรมของประชาชนที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วม ได้แก่ลักษณะส่วนบุคคลต่างๆ ดังนี้

- 1) อายุ
- 2) เพศ
- 3) สภาพทางสังคม
- 4) อาชีพ
- 5) การศึกษา
- 6) ถิ่นที่อยู่อาศัย
- 7) ระยะเวลาที่พักอาศัยอยู่ในท้องถิ่น
- 8) ปัจจัยอื่นๆ เช่น การอาศัยในเมืองหรือชานเมือง จำนวนสมาชิกในครอบครัว และลักษณะครอบครัว ค่านิยม ทัศนคติ

Reeder (1974, pp.119-120) ได้สรุปปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนไว้ 11 ประการ คือ

- 1) การปฏิบัติตนให้คล้อยตามความเชื่อพื้นฐาน กล่าวคือบุคคลและกลุ่มบุคคลดูเหมือนจะเลือกแบบวิธีการปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องและคล้ายคลึงกับความเชื่อพื้นฐานของตนเอง
- 2) มาตรฐานคุณค่า บุคคลและกลุ่มบุคคลดูเหมือนจะปฏิบัติในลักษณะที่สอดคล้องกับมาตรฐานคุณค่าของตนเอง
- 3) เป้าหมาย บุคคลและกลุ่มบุคคลดูเหมือนจะส่งเสริม ปกป้อง และรักษาเป้าหมายของตนเอง
- 4) ประสบการณ์ที่ผิดปกติธรรมดา พฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่ม บุคคลบางครั้งมีรากฐานมาจากประสบการณ์ที่ผิดปกติธรรมดา
- 5) ความคาดหวัง บุคคลและกลุ่มบุคคลมักจะประพฤติตามแบบที่ตนคาดหวังว่าจะต้องประพฤติในสถานการณ์เช่นนั้น ทั้งยังชอบปฏิบัติต่อผู้อื่นในลักษณะที่ตนคาดหวังจากผู้อื่นด้วยเช่นกัน
- 6) การมองแต่ตัวเอง บุคคลและกลุ่มบุคคลมักจะทำสิ่งต่างๆ ซึ่งคิดว่าตัวเองควรต้องกระทำเช่นนั้น

7) การบีบบังคับ บุคคลและกลุ่มบุคคลมักจะทำสิ่งต่างๆ ด้วยความรู้สึกว่าตนถูกบังคับให้ทำ

8) นิสัยและประเพณี บุคคลและกลุ่มบุคคลมักจะทำสิ่งต่างๆ ซึ่งเรามีนิสัยชอบกระทำเมื่ออยู่ในสถานการณ์นั้น

9) โอกาส บุคคลและกลุ่มบุคคลมักจะเข้ามามีส่วนร่วมในรูปแบบการปฏิบัติของสังคม โดยเฉพาะในทางที่เกี่ยวข้องกับจำนวนและชนิดของโอกาส ซึ่งขึ้นกับโครงสร้างของสังคม

10) ความสามารถ บุคคลและกลุ่มบุคคลมักจะเข้าร่วมกิจกรรมที่ตนมีความสามารถ

11) การสนับสนุน บุคคลและกลุ่มบุคคลมักจะเริ่มปฏิบัติงานเมื่อเขาารู้สึกว่าเขาได้รับการสนับสนุน

Cohen & Uphoff (1977, pp. 324-328) ได้กล่าวว่า มีบุคคล 4 ฝ่ายที่มีส่วนสำคัญในการมีส่วนร่วมในโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมชนบท ซึ่งประกอบไปด้วย ประชาชนในท้องถิ่น ผู้นำท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของรัฐ และบุคคลภายนอก สำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้น ยังมีปัจจัยหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมได้แก่

- 1) อายุและเพศ
- 2) สถานภาพในครอบครัว
- 3) ระดับการศึกษา
- 4) สถานภาพทางสังคม
- 5) อาชีพ
- 6) รายได้และทรัพย์สิน
- 7) ระยะเวลาพักอาศัยอยู่ในท้องถิ่นและสถานภาพการทำงาน

2.2.5 ความสำคัญของการมีส่วนร่วม

สมนึก ปัญญาสิงห์ (2532, น. 15) ปัจจุบันในการพัฒนา ทั้งในหน่วยงานภาครัฐและเอกชนต่างๆ มุ่งส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนของตนเองมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากได้เล็งเห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมดังนี้

1) การมีส่วนร่วมของชุมชนสามารถสร้างการยอมรับในคุณค่าของสังคมและวัฒนธรรมภายในชุมชนได้ บางครั้งสามารถเปลี่ยนแปลงบรรทัดฐานของชุมชนที่ไม่พึงปรารถนาได้

2) การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นวิธีการที่สามารถสร้างประสบการณ์ต่างๆ ที่ให้กับประชาชนได้เรียนรู้และนำไปปฏิบัติได้เองอย่างถูกต้อง

3) การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นการระดมพลังความคิด พลังกาย พลังใจและทรัพยากรต่างๆ ที่มีอยู่ในชุมชนออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อชุมชน

4) การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นการสนับสนุนการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่มีการกระจายอำนาจ (Decentralization)

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันปัญหาอาชญากรรมต่อชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตนั้น มีแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องคือ 1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอาชญากรรมและ 2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ซึ่งจากการสืบค้นมีนักวิชาการ และผู้ที่ได้ศึกษา ค้นคว้าเรื่องดังกล่าวไว้ ยกตัวอย่างเช่น

ทวี แพงพงษ์มา (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในชุมชนอมรทรัพย์ เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในชุมชนอมรทรัพย์ เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1) ประชาชนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 45 ปีขึ้นไป สถานภาพสมรส วุฒิการศึกษา ระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีระยะเวลาที่อยู่อาศัยอยู่ในชุมชนมากกว่า 10-20 ปี

2) ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในชุมชนอมรทรัพย์ เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อแยกรายด้านสรุปได้ดังนี้

2.1) ด้านการป้องกันอาชญากรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยค่าต่ำสุดคือ ท่านมีส่วนร่วมในการสนับสนุนกิจการตำรวจด้วยการบริจาคเงินเพื่อกิจการอันเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม ค่าสูงสุดคือ ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยการสอดส่อง ดูแลตรวจตรา และเฝ้าระวังบริเวณชุมชนของท่านร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.2) ด้านการปราบปรามอาชญากรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยค่าต่ำสุดคือ ท่านช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการจับกุมผู้กระทำผิดแล้วนำส่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดี ค่าสูงสุดคือ ในชุมชนของท่านมีการดำเนินการปราบปรามอาชญากรรมอย่างจริงจัง

ข้อเสนอแนะ

1) ควรมีการประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้ประชาชนร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมากยิ่งขึ้น สร้างมวลชนให้ประชาชนร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2) ควรมีการอบรมหรือให้ความรู้กับประชาชนถึงวิธีการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ทั้งนี้ถ้าหากประชาชนรู้จักวิธีการป้องกันตนเอง ผู้กระทำความผิดก็จะหาช่องทางก่ออาชญากรรมได้ยากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ปัญหาอาชญากรรมลดน้อยลงหรือไม่เกิดขึ้นเลย

3) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความร่วมมือของประชาชนที่มีต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่ เพื่อนำแนวทางแต่ละพื้นที่มาปรับปรุงแก้ไข หรือแสวงหาความร่วมมือของประชาชนต่อไป

กฤษณ์ มีบำรุง (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาชุมชนมัสยิดมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนและเพื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในชุมชนมัสยิดมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือนและระดับการศึกษาสูงสุด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตชุมชนมัสยิดมหานาคจำนวน 310 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1976) ที่ระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ได้จำนวนตัวอย่าง 310 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ F-test

ผลวิจัยพบว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านได้ผลคั้งนี้

1) ด้านการป้องกันตัวเองและทรัพย์สินให้พ้นภัยอาชญากรรมในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยพบว่า ได้เข้าร่วมโครงการฝากบ้านไว้กับตำรวจเมื่อต้องออกจากบ้านเป็นระยะเวลาไม่นานๆ ระวังอยู่เสมอว่าคนร้ายเป็นได้ทุกเพศทุกวัย ทุกชนชั้นและก่อนออกจากบ้านหรือที่พักอาศัยได้ให้คนที่เชื่อถือได้หรือไว้วางใจดูแลบ้านหรือที่พักอาศัยตลอดเวลามีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด ตามลำดับ

2) ด้านการเข้าร่วมช่วยเหลือสนับสนุนต่อกิจกรรมการป้องกันอาชญากรรมในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยพบว่า ได้ปฏิบัติ

หน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในงานประเพณีงานมหรสพต่างๆ ในหมู่บ้านหรือชุมชน ได้มีส่วนร่วมในการอบรมตามโครงการต่างๆ เช่น โครงการเยาวชนต่อต้านยาเสพติด การประชาสัมพันธ์ให้เพื่อนบ้านเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว และได้บริจาคทรัพย์สินเพื่อให้การสนับสนุนหรือสวัสดิการแก่เพื่อนบ้านหรือราษฎรอาสาที่ปฏิบัติหน้าที่เข้าเวรยามและรักษาความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้านหรือชุมชน มีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุดตามลำดับ และ

3) การเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือนและระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุและรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมไม่ต่างกัน ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเพศ อาชีพ และระดับการศึกษาสูงสุดที่แตกต่างกันมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ประวิทย์ สองแก้ว (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ในเขตสถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม และเพื่อศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กับระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม รวมทั้งศึกษาวิธีการในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการมีส่วนร่วมของประชาชน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างคือประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตอำเภอเมืองจังหวัดนนทบุรี จำนวน 400 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Independent Sample T-Test, One-Way ANOVA และ Least Significant Difference (LSD) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่อายุ 31-40 ปี สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง/อนุปริญญา/เทียบเท่า มีอาชีพรับจ้าง/พนักงานบริษัทมากที่สุด ส่วนใหญ่มีรายได้ของครอบครัว/ต่อเดือนส่วนใหญ่ 10,001 - 15,000 บาท การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ผลการศึกษาพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมากปานกลาง ส่วนวิธีการต่างๆ ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมการโจรกรรมรถจักรยานยนต์และรถยนต์อย่างมีประสิทธิภาพโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยรวมอยู่ในระดับมาก และผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ประชาชนที่มีอายุ อาชีพ และรายได้แตกต่างกันมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนประชาชนที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ แตกต่างกันมีวิธีการต่างๆ ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมการโจรกรรม รถจักรยานยนต์และรถยนต์อย่างมีประสิทธิภาพไม่แตกต่างกัน

สุนิสา อินอุทัย (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน และเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน และประสบการณ์การเกิดอาชญากรรม โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และใช้การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) สถิติ Welch และ Brown-Forsythe เพื่อเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยใช้ Dunnett T3 โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมอยู่ในระดับดี โดยพบว่ามีการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อน้อยกว่าการละเว้นการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และเมื่อเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองพบว่าประชาชนที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ แตกต่างกัน มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยประชาชนหญิงมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าชาย และประชาชนที่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี และประชาชนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอยู่ในระดับสูงกว่ากลุ่มอื่น และประชาชนที่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานเอกชนมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ต่ำกว่าประชาชนที่มีอาชีพอื่นๆ แต่ประชาชนที่มีสถานภาพ รายได้ และระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน แตกต่างกัน มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มีประสบการณ์การเกิดอาชญากรรมเกิดขึ้นกับญาติพี่น้อง (อาศัยต่างครอบครัว) มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิระศักดิ์ เหล่าอินทร์ (2557, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้นำชุมชนต่อการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 3) ศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการ

ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มผู้นำชุมชนในเขตเทศบาลเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 225 คน ที่ได้จากสูตรของ Taro Yamane เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามการวัดระดับการมีส่วนร่วมของผู้ร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่มีมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่น 0.926 และส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) สถิติทดสอบสมมติฐานโดยใช้ในการทดสอบค่าที (T-test) และการทดสอบค่า F-test เมื่อพบนัยสำคัญทางสถิติทำการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference : LSD)

ผลการวิจัยพบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย (\bar{X} = 2.91) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านประกอบด้วย ด้านการมีส่วนร่วม ด้านผู้นำ ผู้นำชุมชนและภาวะผู้นำ ด้านป้องกันและแก้ไขอาชญากรรม และด้านการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้นำชุมชนต่อการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และดำรงตำแหน่ง พบว่า การมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ทุกข้อ

ผลการศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ พบว่า ด้านการมีส่วนร่วม ไม่มีส่วนร่วมกำหนดงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม ด้านผู้นำ ผู้นำชุมชน/ภาวะผู้นำ ไม่มีส่วนร่วมจัดทำแผนป้องกันอาชญากรรม ด้านป้องกันและแก้ไขอาชญากรรม ไม่มีโอกาสป้องกันอาชญากรรมด้านการติดตามและประเมินผล ไม่มีการติดตามและประเมินผลการดำเนินการป้องกันอาชญากรรม

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง “แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุ ปัญหา ลักษณะ และระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการป้องกันอาชญากรรมภายในชุมชน พร้อมทั้งหาแนวทางการป้องกันปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นภายในหมู่บ้านเมืองเอก เป็นการศึกษาแบบผสมวิธี (Mixed Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อสำรวจความคิดเห็นจากประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยกำหนด ด้วยวิธีการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ให้กับนักศึกษา/บุคลากรวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี และประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ที่ใช้แบบฟอร์มเพื่อสำรวจความคิดเห็นโดยตัวแทนกลุ่มประชากรจะตอบคำถามเดียวกัน และถามคำถามก่อนหลังเรียงตามลำดับเหมือนกัน โดยทำการสัมภาษณ์ควบคู่กับสำรวจความคิดเห็นจากประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (เก็บแบบสอบถาม)

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี” ซึ่งการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคัดเลือกบุคคลหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

3.1.1 ประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี

ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 4,169 (กรมการปกครอง, 2560) นักศึกษาและบุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต แบ่งออกเป็น

3.1.2.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีการลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 2/2560 จำนวน 24,498 คน (มหาวิทยาลัยรังสิต, 2561ก)

3.2.2.2 บุคลากรจำนวน 2,776 คน (มหาวิทยาลัยรังสิต, 2561ข)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างและวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ให้กับประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก, นักศึกษาและบุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต โดยใช้สูตรของ Yamane (1976) ที่ได้เสนอสูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างสัดส่วนเท่ากับ 0.5 และที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดย n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ (Allowable Error) ถ้ากำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% สัดส่วนความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 5% จะใช้ค่า 0.05 แทนค่าในสูตร (ปกตินิยมระดับความเชื่อมั่น 95%)

การวิจัยในครั้งนี้สามารถแทนค่าในสูตรเพื่อคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ขนาดตัวอย่าง} &= \frac{31,443}{1 + 31,443 (0.05)^2} \\ &= 400(395) \end{aligned}$$

3.2 เครื่องมือการวิจัย

3.2.1 เครื่องมือการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษากรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต” ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือสำหรับใช้ในการวิจัย ดังนี้

1) แบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามจากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามจะเป็นคำถามปลายปิด (Closed End Questionnaires) โดยมีหัวข้อในการสอบถามที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นต่างๆ ไว้อย่างชัดเจนครบถ้วนว่าต้องการสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่างในเรื่องใด และได้ทำการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง เพื่อให้ได้คำตอบที่ครบถ้วนตรงประเด็นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยแบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลประชากรศาสตร์ ประกอบด้วยได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนและสถานภาพในชุมชน เป็นแบบตัวเลือก (Multiple Choice)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก จำนวน 18 ข้อ

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม (ด้านการวางแผน, ด้านการปฏิบัติและด้านการติดตามและประเมินผล) จำนวน 13 ข้อ

ตอนที่ 4 การป้องกันอาชญากรรมจำนวน 8 ข้อ

ซึ่งลักษณะแบบสอบถามในส่วนที่ 2 – 4 เป็นแบบสอบถามตามแบบ Likert's Scale เป็นคำถามปลายปิด โดยแบ่งระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

และข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด (Open-ended Questions) เพื่อสอบถามความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

2) การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ที่ใช้แบบฟอร์มเพื่อสำรวจความคิดเห็น โดยตัวแทนกลุ่มประชากรจะตอบคำถามเดียวกัน และถามคำถามก่อนหลังเรียงตามลำดับเหมือนกันซึ่งมีคำถามดังนี้ ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ชื่อ นามสกุล อายุ สถานภาพในชุมชน ระยะเวลาที่อาศัย/ทำงานอยู่ในพื้นที่ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม รูปแบบของอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก การให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรม การมีส่วนร่วม

ในการป้องกันอาชญากรรม และแนวทางการป้องกันปัญหาอาชญากรรมใน “หมู่บ้านเมืองเอก” ให้มีประสิทธิภาพ โดยทำการสัมภาษณ์ควบคู่กับสำรวจความคิดเห็นจากประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก

3.2.2 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

การสร้างแบบสอบถาม

ขั้นที่ 1 การวิจัยจากเอกสาร (Document Research) ผู้วิจัยได้ค้นคว้า รวบรวมหลักการ แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมจากหนังสือ ตำราทางวิชาการ วารสาร สิ่งพิมพ์ เอกสารทางวิชาการ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทความ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ และการสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต (Internet)

ขั้นที่ 2 ในการออกแบบสอบถามเพื่อสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยในที่นี้ผู้วิจัยได้แบ่งประชากรตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มคือ 1) ประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก จำนวน 200 คน และ 2) ตัวอย่าง นักศึกษา / บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 200 คน (การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 %) โดยในแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

- 1) ข้อมูลประชากรศาสตร์
- 2) ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก
- 3) การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
- 4) การป้องกันอาชญากรรม
- 5) ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 การทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างประเด็นคำถามขึ้นมาสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ไปทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความเชื่อมั่นดังนี้

- 1) การหาความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา เพื่อทำการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขให้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นมานั้น

2) การหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบกับประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 ราย (คิดเป็นร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการทำการวิจัย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ $400/10 = 40$ ราย) แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability Coefficient) สำหรับผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.7 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ จึงนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลต่อไป

การสร้างแบบสัมภาษณ์

- 1) ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแบบสัมภาษณ์
- 2) จัดทำแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างโดยกำหนดขอบเขตให้ครอบคลุมเนื้อหา ได้แก่ ชื่อ นามสกุล อายุ สถานภาพในชุมชน ระยะเวลาที่อาศัย/ทำงานอยู่ในพื้นที่ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม รูปแบบของอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก การให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรม การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และแนวทางการป้องกันปัญหาอาชญากรรมใน “หมู่บ้านเมืองเอก”
 - 3) แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างที่เสร็จแล้วนำเสนออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขให้แบบสัมภาษณ์ที่จัดทำขึ้นมานั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
 - 4) นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ปรับปรุงและผ่านการอนุมัติจากอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนำไปใช้เก็บข้อมูลกับประชากรกลุ่มตัวอย่าง

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

3.3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม

1) การศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยมหาวิทาลัยรังสิต” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป (Statistics Package for the Social Sciences : SPSS) ช่วยในการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

2) วิธีการรวบรวมข้อมูลจะใช้แบบสอบถาม โดยจะส่งไปทดสอบ (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างบางส่วนเพื่อทดสอบความน่าเชื่อถือ จากนั้นจึงจะส่งแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป ทั้งนี้ คำถามจะถูกแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ได้แก่

- ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลประชากรศาสตร์ ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ
- ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก
- ส่วนที่ 3 การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
- ส่วนที่ 4 การป้องกันอาชญากรรม
- ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะเป็นคำถามปลายเปิด

3) การวิเคราะห์และสรุปผลข้อมูลที่ศึกษาจะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) คือ ร้อยละ (Percentage)

4) วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way Analysis of Variance และทำการเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

3.3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสัมภาษณ์

- 1) ในกลุ่มนักศึกษา บุคลากรและผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสัมภาษณ์นั้น ทางผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บไปพร้อมกับการแจกแบบสอบถาม
- 2) สำหรับกลุ่มผู้บริหารมหาวิทยาลัยรังสิตและผู้นำชุมชนได้ทำการนัดหมายและมีทำหนังสือเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์
- 3) ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ประชากรกลุ่มตัวอย่างตามแบบสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเอกสาร การตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ของประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี รวมถึงนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิต ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

1) ข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำแบบสอบถามที่รวบรวมมาได้ทั้งหมดลงรหัสข้อมูลเพื่อประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

2) การใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลประชากรศาสตร์ของประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี รวมถึงนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิต ดังนั้นจึงวิเคราะห์และสรุปตามประเด็นคำถามและคำตอบที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม

3) การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) วิเคราะห์ค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance) เพื่อวิเคราะห์หาสาเหตุและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดในหมู่บ้านเมืองเอก และความแตกต่างของข้อมูลประชากรศาสตร์ว่ามีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมต่อส่วนรวมและต่อตนเองอย่างไร เมื่อรวบรวมข้อมูลและแจกแจงความถี่แล้วจะใช้คะแนนเฉลี่ยแบ่งระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (คะแนนสูงสุด – คะแนนต่ำสุด) / จำนวนชั้น = $(5 - 1) / 5 = 0.8$ โดยใช้ค่าช่วงห่างกันช่วงละ 0.8 ตามสูตรพิสัย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด

4) การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way Analysis of Variance และทำการเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple

Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ

- 1) ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล
- 2) แยกข้อมูลที่ได้ออกเป็น 3 กลุ่มคือ นักศึกษา บุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิต และผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก
- 3) รวบรวมข้อมูลให้อยู่ในหมวดเดียวกัน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต” ผู้วิจัยได้ทำการอภิปรายผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์แบบสอบถามที่ได้ทำการเก็บรวบรวมจำนวนทั้งสิ้น 400 ชุด และนำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัยหลักทางสถิติ เพื่อทำการสรุปผลโดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพในชุมชน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน โดยใช้ค่าร้อยละ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก โดยการค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ส่วนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพในชุมชน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ส่วนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบสมมติด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance (One-way ANOVA) และทำการเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยการทำการทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าตอบค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยนำเสนอในรูปแบบของตาราง

4.1 ผลการวิเคราะห์

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพในชุมชน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน โดยใช้ค่าร้อยละดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวนตัวอย่าง (คน)	ร้อยละ
ชาย	158	39.5
หญิง	242	60.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 400 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 และเพศหญิง จำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 60.5

ตารางที่ 4.2 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	7	1.7
18 – 25 ปี	199	49.8
26 – 35 ปี	3	0.8
36 – 45 ปี	22	5.5
46 – 55 ปี	57	14.2
56 – 65 ปี	72	18.0
65 ปีขึ้นไป	40	10.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 18 – 25 ปี จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 49.8 ลำดับรองลงมาคือช่วงอายุ 56 -65 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 ช่วงอายุ 46 – 55 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2 อายุ 65 ปีขึ้นไป จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ช่วงอายุ 36 – 45 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 อายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 และช่วงอายุ 26 – 35 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8

ตารางที่ 4.3 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	245	61.2
สมรส	125	31.2
หม้าย / หย่า	25	6.3
แยกกันอยู่	5	1.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพ โสด จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 อันดับรองลงมาคือ สมรส จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 หม้าย / หย่า จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 และแยกกันอยู่ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3

ตารางที่ 4.4 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาสูงสุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	117	29.3
ปริญญาตรี	218	54.4
ปริญญาโท	63	15.8
ปริญญาเอก	2	0.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 54.4 อันดับรองลงมาคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 ปริญญาโท จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 และปริญญาเอก จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 4.5 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นักเรียน นักศึกษา	200	50.0
ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	22	5.5
พนักงานบริษัทเอกชน	62	15.5
ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ	58	14.5
อื่นๆ	58	14.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนักเรียน นักศึกษา จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 อันดับรองลงมาคือ พนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5 ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ และอื่นๆ มีจำนวนเท่ากันคือ อย่างละ 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 สุดท้าย ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5

ตารางที่ 4.6 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้

รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	158	39.5
10,001 – 20,000 บาท	85	21.2
20,001 – 30,000 บาท	31	7.8
30,001 – 40,000 บาท	32	8.0
40,001 – 50,000 บาท	18	4.5
มากกว่า 50,000 บาท	76	19.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม โดยส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน อยู่ในระดับ ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 รองลงมาคือ 10,001 – 20,000 บาท จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 มากกว่า 50,000 บาท จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0 30,001 – 40,000 บาท จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 20,001 – 30,000 บาท จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 และ 40,001 – 50,000 บาท จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5

ตารางที่ 4.7 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพในชุมชน

สถานภาพในชุมชน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นักศึกษา/บุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิต (พักอาศัยนอกหมู่บ้านเมืองเอก)	20	5.0
นักศึกษา/บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต (พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก)	180	45.0
ผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก	200	50.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.7 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีสถานภาพในชุมชน เป็นผู้พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือนักศึกษา/บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต (พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก) จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45.0 และ นักศึกษา/บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต (พักอาศัยนอกหมู่บ้านเมืองเอก) จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

ตารางที่ 4.8 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก

ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในม.เมืองเอก (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอก	20	5.0
น้อยกว่า 1 ปี	37	9.3
1 - 5 ปี	149	37.2
6 - 10 ปี	17	4.3
11 - 15 ปี	69	17.2

ตารางที่ 4.8 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก (ต่อ)

ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในม.เมืองเอก (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
16 - 20 ปี	27	6.8
มากกว่า 20 ปี	81	20.2
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.8 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ที่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกมาเป็นระยะเวลา 1 – 5 ปี จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 37.2 รองลงมาคือ มากกว่า 20 ปี จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2 ระยะเวลา 11 – 15 ปี จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 น้อยกว่า 1 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ระยะเวลา 16 -20 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 ไม่ได้พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก จำนวน 20 คน คิดเป็น 5.0 และ 6 – 10 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก โดยการค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามคำแหงวิทยาเขตรังสิต

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม	\bar{X}	S.D	การแปลความ
มีทางเข้า-ออกหลายทางเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุหนีได้ง่าย	4.28	0.801	มากที่สุด
มีพื้นที่รกร้างขาดการดูแลเอาใจใส่	4.24	0.873	มากที่สุด
ยามค่าคืนแสงสว่างไม่เพียงพอ	4.13	0.984	มาก
ในพื้นที่ส่วนกลางไม่มีกล้องวงจรปิด	4.20	0.923	มาก
มีคนอยู่อาศัยหนาแน่น	3.67	0.973	มาก
มีร้านเหล้า สถานบันเทิงจำนวนมาก	3.87	1.104	มาก
เป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัย	3.51	1.085	มาก
ฐานะความเป็นอยู่ที่ดีของผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้าน	3.67	0.839	มาก

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต (ต่อ)

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม	\bar{X}	S.D	การแปลความ
ปัญหาเสพติด	3.70	1.135	มาก
การพนัน (บ่อน, โตะบอล)	3.49	1.135	ปานกลาง
รวม	3.88	0.985	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต โดยรวมอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจากมากไปหาน้อย พบว่า มีทางเข้า-ออกหลายทางเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุหนีได้ง่าย อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 รองลงมา มีพื้นที่รกร้างขาดการดูแลเอาใจใส่ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ในพื้นที่ส่วนกลางไม่มีกล้องวงจรปิด ยามค่ำคืนแสงสว่างไม่เพียงพอ มีร้านเหล้า สถานบันเทิงจำนวนมาก ปัญหาเสพติด ฐานะความเป็นอยู่ที่ดีของผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้าน มีคนอยู่อาศัยหนาแน่น และเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.20 4.13 3.87 3.70 3.67 3.51 และการพนัน (บ่อน, โตะบอล) อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต

รูปแบบของอาชญากรรม	\bar{X}	S.D	การแปลความ
ฆ่าผู้อื่น	2.68	1.273	ปานกลาง
ทำร้ายร่างกาย	3.39	1.307	ปานกลาง
ทะเลาะวิวาท	3.39	1.256	ปานกลาง
ข่มขืนกระทำชำเรา	2.68	1.235	ปานกลาง
ปล้นทรัพย์	3.74	1.287	มาก
จี้ชิงทรัพย์	4.11	1.066	มาก
ลักทรัพย์	4.11	1.003	มาก
โจรกรรมรถจักรยานยนต์/รถยนต์	3.64	1.176	มาก
รวม	3.47	1.200	มาก

จากตารางที่ 4.10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นต่อรูปแบบของ อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตในภาพรวมอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจากมากไปหาน้อย พบว่า ลักษณะของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น 2 อันดับแรกคือ การจี้ชิงทรัพย์และการลักทรัพย์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 รองลงมาคือปล้นทรัพย์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 โจรกรรม รถจักรยานยนต์/รถยนต์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 ทำร้ายร่างกายและทะเลาะวิวาท อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 ฆ่าผู้อื่นและข่มขืนกระทำชำเรา อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.68 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และการป้องกันตนเอง จากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน

การมีส่วนร่วม ด้านการวางแผน	\bar{X}	S.D	การแปลความ
ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนป้องกันอาชญากรรม	2.69	1.199	ปานกลาง
ท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ เปิดโอกาสให้ท่านเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากน้อยเพียงใด	2.66	1.173	ปานกลาง
ท่านมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้น	2.77	1.206	ปานกลาง
ท่านคิดว่าการป้องกันอาชญากรรมเป็นหน้าที่ของทุกคน ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน	4.41	0.866	มากที่สุด
รวม	3.13	0.787	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการวางแผน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านคิดว่าการป้องกันอาชญากรรมเป็นหน้าที่ของทุกคน ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 รองลงมาคือท่านมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้น อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนป้องกันอาชญากรรม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.69 และท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ เปิดโอกาสให้ท่านเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากน้อยเพียงใด อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.66 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ

การมีส่วนร่วม ด้านการปฏิบัติ	\bar{X}	S.D	การแปลความ
ท่านเคยร่วมอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม	2.06	1.202	น้อย
เมื่อท่านพบการกระทำผิดในชุมชนท่านจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้เกี่ยวข้องทราบ	3.75	1.193	มาก
ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ออกตรวจหรือเฝ้าระวังอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก	2.16	1.243	น้อย
ท่านได้สนับสนุนเงิน/ทรัพย์สินสิ่งของ/ร่วมแรงกับกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก	2.71	1.334	ปานกลาง
ท่านให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบต่างๆของสถานที่เพื่อรักษาความปลอดภัย	4.03	1.005	มากที่สุด
รวม	2.94	0.788	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านให้ความสำคัญร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบต่างๆของสถานที่เพื่อรักษาความปลอดภัย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 รองลงมาคือเมื่อท่านพบการกระทำ ความผิดในชุมชนท่านจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้เกี่ยวข้องทราบอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 ท่านได้สนับสนุนเงิน/ทรัพย์สิน สิ่งของ/ร่วมแรงกับกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ออกตรวจหรือเฝ้าระวังอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.16 และท่านเคยร่วมอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.06 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล

การมีส่วนร่วม	\bar{X}	S.D	การแปลความ
ด้านการติดตามและประเมินผล			
ท่านมีความรู้ลึกซึ้งปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	3.10	0.964	ปานกลาง
ท่านมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม	3.00	0.904	ปานกลาง
ท่านคิดว่าอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง	2.91	1.035	ปานกลาง
ท่านคิดว่าการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมีความสำคัญ	4.01	1.075	มาก
รวม	3.25	0.741	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านคิดว่าการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมีความสำคัญ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 รองลงมาคือท่านมีความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 ท่านมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 และท่านคิดว่าอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

การมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม	\bar{X}	S.D	การแปลความ
ด้านการวางแผน	3.13	1.111	ปานกลาง
ด้านการปฏิบัติ	2.94	1.195	ปานกลาง
ด้านการติดตามและประเมินผล	3.25	0.995	ปานกลาง
รวม	3.11	0.619	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.14 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านการติดตามและประเมินผล รองลงมาเป็นด้านการวางแผน และด้านการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 3.13 และ 2.94 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต

การป้องกันตนเองจากอาชญากรรม	\bar{X}	S.D	การแปลความ
ที่พักอาศัยของท่านมีระบบรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจรปิด, เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย, ระบบลิฟต์การ์ด	3.64	1.204	มาก
ก่อนออกจากที่พักอาศัยท่านได้ฝากเพื่อนบ้านให้ช่วยดูแล	2.96	1.284	ปานกลาง
ท่านแต่งกายมิดชิด ไม่ล่อแหลมหรือใส่เครื่องประดับจนเป็นที่ล่อตา ล่อใจเมื่อออกจากที่พักอาศัย	4.13	0.992	มาก
ท่านหลีกเลี่ยงที่จะออกจากที่พักอาศัยในเวลากลางคืน	3.77	1.134	มาก
ท่านหลีกเลี่ยงการเดินทางตามลำพัง	3.77	1.163	มาก
ท่านพกพาอุปกรณ์ป้องกันตัว เพื่อป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง	2.71	1.334	ปานกลาง
ท่านติดตามข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกอยู่เสมอ	3.63	1.169	มาก
ท่านคิดว่าการป้องกันตนเองเป็นการปิดกั้นโอกาสที่จะเกิดอาชญากรรม	3.90	0.986	มาก
รวม	3.56	0.687	มาก

จากตารางที่ 4.15 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านแต่งกายมิดชิด ไม่ล่อแหลมหรือใส่เครื่องประดับจนเป็นที่ล่อตา ล่อใจเมื่อออกจากที่พักอาศัย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 รองลงมาคือท่านคิดว่าการป้องกันตนเองเป็นการปิดกั้น

โอกาสที่จะเกิดอาชญากรรม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 ท่านหลีกเลี่ยงที่จะออกจากที่พักอาศัยในเวลากลางคืน และท่านหลีกเลี่ยงการเดินทางตามลำพัง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 ที่พักอาศัยของท่านมีระบบรักษาความปลอดภัย เช่น กิ่งวงจรวจรปิด, เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย, ระบบคีย์การ์ด อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 ท่านติดตามข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกอยู่เสมอ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ก่อนออกจากที่พักอาศัยท่านได้ฝากเพื่อนบ้านให้ช่วยดูแล อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 และท่านพกพาอุปกรณ์ป้องกันตัว เพื่อป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพในชุมชน ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน และสถานภาพในชุมชนของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตารางที่ 4.16 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ด้านการวางแผน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D	T-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ด้านการวางแผน	ชาย	158	3.14	0.839	3.349	0.068
	หญิง	242	3.12	0.752		
รวม		400				

จากตารางที่ 4.16 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.068 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ด้านการวางแผน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.17 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D	T-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน	ชาย	158	2.95	0.743	1.239	0.266
อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบัน การศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัย รังสิต ด้านการปฏิบัติ	หญิง	242	2.92	0.817		
รวม		400				

จากตารางที่ 4.17 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.266 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.18 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการติดตามและ
ประเมินผล

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D	T-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน	ชาย	158	3.41	0.651	3.746	0.054
อาชญากรรม ในชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล	หญิง	242	3.15	0.780		
รวม		400				

จากตารางที่ 4.18 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.054 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.19 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D	T-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน	ชาย	158	3.15	0.648	4.101	0.044*
อาชญากรรม ในชุมชนรอบ	หญิง	242	3.05	0.603		
สถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษา						
มหาวิทยาลัยรังสิต						
รวม		400				

จากตารางที่ 4.19 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.044* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D	T-test	Sig.
การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่	ชาย	158	3.42	0.716	1.277	0.259
เกิดขึ้นในชุมชนรอบ สถาบันการ	หญิง	242	3.65	0.652		
ศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต						
รวม		400				

จากตารางที่ 4.20 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.259 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ	ต่ำกว่า 18 ปี	7	3.21	0.224	3.260	0.004 *
ป้องกันอาชญากรรม ใน	18 - 25 ปี	199	3.21	0.744		
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา	26 - 35 ปี	3	2.91	0.144		
วิทยาลัย	36 - 45 ปี	22	3.04	0.953		
รังสิต	46 - 55 ปี	57	3.30	0.824		
(ด้านการวางแผน)	56 - 65 ปี	72	3.05	0.917		
	65 ปีขึ้นไป	40	2.68	0.469		
รวม		400	3.13	0.787		

จากตารางที่ 4.21 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.004* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน จำแนก
ตามอายุ

อายุ	ต่ำกว่า 18 ปี	18 – 25 ปี	26 - 35 ปี	36 - 45 ปี	46 - 55 ปี	56 - 65 ปี	65 ปีขึ้นไป
\bar{X}							
ต่ำกว่า 18 ปี	-	-0.001	0.297	0.168	-0.088	0.158	0.526
18 – 25 ปี		-	0.299	0.170	-0.086	0.106	0.528*
26 - 35 ปี			-	-0.128	-0.385	-0.138	0.229
36 - 45 ปี				-	-0.257	-0.010	0.357
46 - 55 ปี					-	0.247	0.615*
56 - 65 ปี						-	0.368*
65 ปีขึ้นไป							-

จากตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 18 – 25 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการวางแผน) มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.528 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 46 – 55 ปีมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.615 และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 56 - 65 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.368

ตารางที่ 4.23 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ

ข้อความ	อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน	ต่ำกว่า 18 ปี	7	3.54	0.097	1.188	0.321
อาชญากรรมในชุมชนรอบ	18 – 25 ปี	199	2.90	0.802		
สถาบันการศึกษา กรณีศึกษา	26 - 35 ปี	3	3.00	0.000		

มหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ 36 - 45 ปี 22 2.81 0.714						
ตารางที่ 4.23 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ (ต่อ)						
การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ	46 - 55 ปี	57	3.07	0.721	1.188	0.321
ป้องกันอาชญากรรม ใน	56 - 65 ปี	72	2.95	0.823		
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา	65 ปีขึ้นไป	40	2.86	0.845		
วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัย รังสิต ด้านการปฏิบัติ						
รวม		400	2.93	0.788		

จากตารางที่ 4.23 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.312 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.24 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและ
ประเมินผล

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน	ต่ำกว่า 18 ปี	7	3.17	0.237	2.887	0.009*
อาชญากรรม ในชุมชนรอบ	18 - 25 ปี	199	3.31	0.725		
สถาบันการศึกษา วิทยาลัยราม	26 - 35 ปี	3	3.25	0.000		
มหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการ	36 - 45 ปี	22	2.94	0.909		
ติดตามและประเมินผล	46 - 55 ปี	57	3.49	0.445		
	56 - 65 ปี	72	3.05	0.962		
	65 ปีขึ้นไป	40	3.17	0.543		
รวม		400	3.25	0.741		

จากตารางที่ 4.24 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.009^* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกัน มีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล จำแนกตามอายุ

อายุ	ต่ำกว่า 18 ปี	18 - 25 ปี	26 - 35 ปี	36 - 45 ปี	46 - 55 ปี	56 - 65 ปี	65 ปีขึ้นไป
\bar{X}							
ต่ำกว่า 18 ปี	-	-0.139	-0.071	0.235	-0.312	0.123	0.003
18 - 25 ปี		-	0.067	0.374*	-0.173	0.262*	0.142
26 - 35 ปี			-	0.306	-0.241	0.194	0.075
36 - 45 ปี				-	-0.548*	-0.112	-0.231
46 - 55 ปี					-	0.435*	0.316*
56 - 65 ปี						-	-0.119
65 ปีขึ้นไป							-

จากตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 18 - 25 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 36 - 45 ปี และ 56 - 65 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.374 และ 0.262 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 46 - 55 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 36 - 45 ปี 56 - 65 ปี และ 65 ปีขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.548 0.435 และ 0.316

ตารางที่ 4.26 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ	ต่ำกว่า 18 ปี	7	3.32	0.096	2.129	0.049*
ป้องกันอาชญากรรม ใน	18 – 25 ปี	199	3.12	0.633		
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา	26 - 35 ปี	3	3.05	0.044		
วิทยาลัย	36 - 45 ปี	22	2.92	0.763		
รังสิต ภาพรวม	46 - 55 ปี	57	3.27	0.459		
	56 - 65 ปี	72	3.01	0.734		
	65 ปีขึ้นไป	40	2.90	0.449		
รวม		400	3.09	0.741		

จากตารางที่ 4.26 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.049* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกัน มีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม จำแนกตามอายุ

อายุ	ต่ำกว่า 18 ปี	18 – 25 ปี	26 - 35 ปี	36 - 45 ปี	46 - 55 ปี	56 - 65 ปี	65 ปีขึ้นไป
\bar{X}							
ต่ำกว่า 18 ปี	-	0.204	0.278	0.403	0.058	0.312	0.425
18 – 25 ปี		-	0.073	0.198	-0.146	0.108	0.221*
26 - 35 ปี			-	0.124	-0.219	0.034	0.147

36 - 45 ปี	-	-0.344*	-0.090	0.022
------------	---	---------	--------	-------

ตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม จำแนกตามอายุ
(ต่อ)

อายุ	ต่ำกว่า 18 ปี	18 – 25 ปี	26 - 35 ปี	36 - 45 ปี	46 - 55 ปี	56 - 65 ปี	65 ปีขึ้นไป
46 - 55 ปี	\bar{X}				-	0.254*	0.367*
56 - 65 ปี						-	0.113
65 ปีขึ้นไป							-

จากตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 18 – 25 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.221 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 46 – 55 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 36 - 45 ปี 56 - 65 ปี และ 65 ปีขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.344 0.254 และ 0.367

ตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้น
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การป้องกันตนเองจาก	ต่ำกว่า 18 ปี	7	3.21	0.406	1.790	0.100
อาชญากรรมที่เกิดขึ้นใน	18 – 25 ปี	199	3.58	0.681		
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา	26 - 35 ปี	3	3.50	1.299		
กรณีศึกษามหาวิทยาลัย	36 - 45 ปี	22	3.92	0.529		
รังสิต	46 - 55 ปี	57	3.42	0.638		

ตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้น
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต (ต่อ)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อายุ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การป้องกันตนเองจาก อาชญากรรมที่เกิดขึ้นใน ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัย รังสิต	56 - 65 ปี 65 ปีขึ้นไป	72 40	3.55 3.53	0.801 0.572	1.790	0.100
รวม		400	3.56	0.687		

จากตารางที่ 4.28 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.100 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.29 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน
อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการ
วางแผน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	สถานภาพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัย รังสิต ด้านการวางแผน	โสด สมรส หม้าย / หย่า แยกกันอยู่	245 125 25 5	3.19 3.01 3.10 3.50	0.743 0.876 0.750 0.000	1.905	0.128
รวม		400	3.13	0.787		

จากตารางที่ 4.29 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.128 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.30 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	สถานภาพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ	โสด	245	2.92	0.748	2.716	0.044*
	สมรส	125	2.87	0.860		
	หม้าย / หย่า	25	3.24	0.774		
	แยกกันอยู่	5	3.60	0.000		
รวม		400	2.93	0.788		

จากตารางที่ 4.30 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.044* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	\bar{X}	โสด	สมรส	หม้าย / หย่า	แยกกันอยู่
โสด		-	0.051	-0.313	-0.673
สมรส			-	-0.364*	-0.724*
หม้าย / หย่า				-	-0.360
แยกกันอยู่					-

จากตารางที่ 4.31 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้าย / หย่า มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.364 และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแยกกันอยู่ มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.724

ตารางที่ 4.32 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	สถานภาพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล	โสด	245	3.31	0.683	6.937	0.000*
	สมรส	125	3.07	0.789		
	หม้าย / หย่า	25	3.46	0.846		
	แยกกันอยู่	5	4.25	0.000		
รวม		400	3.25	0.741		

จากตารางที่ 4.32 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000^* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.33 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	\bar{X}	โสด	สมรส	หม้าย / หย่า	แยกกันอยู่
โสด		-	0.239*	-0.148	-0.938*
สมรส			-	-0.388*	-1.178*
หม้าย / หย่า				-	-0.790*
แยกกันอยู่					-

จากตารางที่ 4.33 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.239 และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้าย / หย่า มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการติดตามและประเมินผล) มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.388 และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแยกกันอยู่ มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้าย / หย่า สถานภาพโสด และสถานภาพสมรส โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.790 0.938 และ 1.178 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.34 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน

อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	สถานภาพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ	โสด	245	3.12	0.606	4.385	0.005*
ป้องกันอาชญากรรม ใน	สมรส	125	2.97	0.664		
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา	หม้าย / หย่า	25	3.26	0.463		
วิทยาลัยรามหาวิทยาลัย	แยกกันอยู่	5	3.76	0.000		
รังสิต ภาพรวม						
รวม		400	3.09	0.622		

จากตารางที่ 4.34 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.005* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.35 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	\bar{X}	โสด	สมรส	หม้าย / หย่า	แยกกันอยู่
โสด		-	0.149*	-0.138*	-0.642*
สมรส			-	-0.287*	-0.792*
หม้าย / หย่า				-	-0.504
แยกกันอยู่					-

จากตารางที่ 4.35 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ตรีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.149 และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้าย / หย่า มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ตรีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด และสมรส โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.138 และ 0.287 และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแยกกันอยู่ มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ตรีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด และสมรส โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.624 และ 0.792 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.36 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ตรีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	สถานภาพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การป้องกันตนเองจาก	โสด	245	3.54	0.697	0.250	0.861
อาชญากรรมที่เกิดขึ้นใน	สมรส	125	3.57	0.720		
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา	หม้าย / หย่า	25	3.67	0.457		
ตรีศึกษามหาวิทยาลัย	แยกกันอยู่	5	3.50	0.000		
รังสิต						
รวม		400	3.56	0.687		

จากตารางที่ 4.36 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.861 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ตรีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.37 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน
อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการ
วางแผน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระดับ การศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ในชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการวางแผน)	ต่ำกว่า ปริญญาตรี ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก	117 218 63 2	3.13 3.22 2.84 2.25	0.846 0.785 0.589 0.353	4.808	0.003 *
รวม		400	3.13	0.787		

จากตารางที่ 4.37 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญ
เท่ากับ 0.003 * ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาที่
แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ
Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.38 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน จำแนก
ตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	-0.092	0.289*	0.884
ปริญญาตรี		-	0.381*	0.976
ปริญญาโท			-	0.595
ปริญญาเอก				-

จากตารางที่ 4.38 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏ (ด้านการวางแผน) มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.289 และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏ (ด้านการวางแผน) มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.381

ตารางที่ 4.39 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏ (ด้านการปฏิบัติ)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระดับการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏ (ด้านการปฏิบัติ)	ต่ำกว่าปริญญาตรี	117	2.81	0.778	3.661	0.013*
	ปริญญาตรี	218	3.03	0.832		
	ปริญญาโท	63	2.86	0.572		
	ปริญญาเอก	2	1.80	0.828		
รวม		400	2.93	0.788		

จากตารางที่ 4.39 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.013* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏ (ด้านการปฏิบัติ) แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.40 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ จำแนกตาม
ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
\bar{X}				
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	-0.219*	-0.054	1.015
ปริญญาตรี		-	0.165	1.234*
ปริญญาโท			-	1.069
ปริญญาเอก				-

จากตารางที่ 4.40 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และระดับปริญญาเอก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.219 และ 1.234

ตารางที่ 4.41 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน
อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการ
ติดตามและประเมินผล

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระดับการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ในชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิตด้านการ ติดตามและประเมินผล	ต่ำกว่าปริญญาตรี	117	3.25	0.814	0.176	0.912
	ปริญญาตรี	218	3.27	0.747		
	ปริญญาโท	63	3.21	0.574		
	ปริญญาเอก	2	3.00	0.707		
รวม		400	3.25	0.741		

จากตารางที่ 4.41 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.912 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.42 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระดับการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต	ต่ำกว่าปริญญาตรี	117	3.04	0.640	2.769	0.041*
	ปริญญาตรี	218	3.16	0.637		
	ปริญญาโท	63	2.96	0.495		
	ปริญญาเอก	2	2.30	0.00		
รวม		400	3.09	0.622		

จากตารางที่ 4.42 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.041* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.43 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม จำแนกตามระดับ
การศึกษา

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	-0.118	0.078	0.740
ปริญญาตรี		-	0.197*	0.858
ปริญญาโท			-	0.661
ปริญญาเอก				-

จากตารางที่ 4.43 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.197

ตารางที่ 4.44 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการป้องกันตนเองจาก
อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระดับการศึกษา	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การป้องกันตนเองจาก อาชญากรรมที่เกิดขึ้นใน ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต	ต่ำกว่าปริญญาตรี	117	3.55	0.664	6.362	0.000*
	ปริญญาตรี	218	3.66	0.716		
	ปริญญาโท	63	3.25	0.528		
	ปริญญาเอก	2	3.12	0.176		
รวม		400	3.56	0.687		

จากตารางที่ 4.44 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.45 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
\bar{X}				
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	-0.109	0.300*	0.427
ปริญญาตรี		-	0.410*	0.537
ปริญญาโท			-	0.126
ปริญญาเอก				-

จากตารางที่ 4.45 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาโท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.300 และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษาฯ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาโท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.410

ตารางที่ 4.46 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา	นักเรียน	200	3.19	0.733	3.201	0.013*
	นักศึกษา					
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน	ข้าราชการ				0.763	
	พนักงาน	22	2.94			
บริษัทเอกชน	รัฐวิสาหกิจ				0.681	
	พนักงาน	62	2.92			

ตารางที่ 4.46 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการวางแผน (ต่อ)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบสถาบัน การศึกษา วิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการ วางแผน	ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ อื่นๆ	58 58	3.34 3.00	1.145 0.546	3.201	0.013*
รวม		400	3.13	0.787		

จากตารางที่ 4.46 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่าสำคัญเท่ากับ 0.013* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการวางแผน แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.47 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการวางแผน จำแนก
ตามอาชีพ

อาชีพ	นักเรียน นักศึกษา	ข้าราชการ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ	อื่นๆ
นักเรียน นักศึกษา	-	0.255	0.275*	-0.142	0.189

ตารางที่ 4.47 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน จำแนก
ตามอาชีพ (ต่อ)

อาชีพ	นักเรียน \bar{X} นักศึกษา	ข้าราชการ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ	อื่นๆ
ข้าราชการ					
พนักงาน รัฐวิสาหกิจ		-	0.019	-0.397*	-0.065
พนักงาน บริษัทเอกชน			-	-0.417*	-0.085
ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ				-	0.331*
อื่นๆ					-

จากตารางที่ 4.47 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน นักศึกษา มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการวางแผน) มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.275 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ (ข้าราชการบำนาญ, เกษียณ) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.331 0.397 และ 0.417

ตารางที่ 4.48 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา	นักเรียน นักศึกษา	200	2.90	0.801	3.202	0.013*
	ข้าราชการ					
	พนักงาน	22	2.87	0.691		
	รัฐวิสาหกิจ					

ตารางที่ 4.48 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ (ต่อ)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัย รังสิต (ด้านการปฏิบัติ)	พนักงาน บริษัทเอกชน ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ อื่นๆ	62 58 58	2.70 3.16 3.08	0.669 0.823 0.795	3.202	0.013*
รวม		400	2.93	0.788		

จากตารางที่ 4.48 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญ
เท่ากับ 0.013* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อาชีพที่แตกต่าง
กันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราม
มหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ
Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.49 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชน
รอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	นักเรียน นักศึกษา	ข้าราชการ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ	อื่นๆ
นักเรียน นักศึกษา	-	0.035	0.198	-0.257*	-0.178
ข้าราชการ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ		-	0.163	-0.292	-0.213

ตารางที่ 4.49 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ จำแนกตามอาชีพ (ต่อ)

อาชีพ	นักเรียน \bar{X} นักศึกษา	ข้าราชการ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ	อื่นๆ
พนักงาน บริษัทเอกชน			-	-0.455*	-0.376*
ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ				-	0.079
อื่นๆ					-

จากตารางที่ 4.49 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการปฏิบัติ) มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน นักศึกษา และพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.257 และ 0.455 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่นๆ (ข้าราชการบำนาญ, เกษียณ) มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.376

ตารางที่ 4.50 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ในชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา กรณีศึกษา	นักเรียน	200	3.30	0.718	2.063	0.085
	นักศึกษา					
มหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการ ติดตามและประเมินผล	ข้าราชการ	22	3.50	0.415		
	พนักงาน รัฐวิสาหกิจ					

ตารางที่ 4.50 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและ
ประเมินผล (ต่อ)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบสถาบัน การศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิตด้านการ ติดตามและประเมินผล	พนักงาน บริษัทเอกชน ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ อื่นๆ	62 58 58	3.26 3.21 3.04	0.479 1.022 0.783	2.063	0.085
รวม		400	3.25	0.741		

จากตารางที่ 4.50 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญ
เท่ากับ 0.085 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อาชีพที่แตกต่าง
กันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา
มหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการติดตามและประเมินผล) ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.51 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบสถาบัน การศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม	นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ พนักงาน บริษัทเอกชน ธุรกิจส่วนตัว	200 22 62 58	3.11 3.08 2.94 3.23	0.623 0.609 0.544 0.766	1.789	0.130

ตารางที่ 4.51 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม (ต่อ)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม ในชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา วิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม	อื่นๆ	58	3.04	0.512	1.789	0.130
รวม		400	3.09	0.622		

จากตารางที่ 4.51 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.130 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.52 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่
เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	อาชีพ	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
กับการป้องกันตนเองจาก อาชญากรรมที่เกิดขึ้นใน ชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัย รังสิต	นักเรียน	200	3.30	0.718	1.147	0.334
	นักศึกษา					
	ข้าราชการ					
	พนักงาน	22	3.50	0.415		
	รัฐวิสาหกิจ					
	พนักงาน บริษัทเอกชน	62	3.26	0.479		
	ธุรกิจส่วนตัว					
	อาชีพอิสระ	58	3.21	1.022		
	อื่นๆ	58	3.04	0.783		
รวม		400	3.25	0.741		

จากตารางที่ 4.52 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.334 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยามมหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.53 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน

ข้อความ	รายได้ต่อเดือน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา	ต่ำกว่า 10,000 บาท	158	3.15	0.754	11.346	0.000*
	10,001-20,000 บาท	85	3.54	0.770		
	20,001-30,000 บาท	31	2.67	0.777		
	30,001-40,000 บาท	32	2.96	0.553		
	40,001-50,000 บาท	18	2.41	0.492		
	มากกว่า 50,000 บาท	76	3.07	0.775		
รวม		400	3.13	0.787		

จากตารางที่ 4.53 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.54 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน จำแนก
ตามรายได้

รายได้/เดือน (บาท)	ต่ำกว่า 10,000	10,001 -	20,001 -	30,001 -	40,001 -	มากกว่า
		20,000	30,000	40,000	50,000	50,000
\bar{X}						
ต่ำกว่า 10,000	-	-0.388	0.475*	0.191	0.736*	0.080
10,001-20,000		-	0.863*	0.580*	1.124*	0.468*
20,001-30,000			-	-0.283	0.260	-0.394*
30,001-40,000				-	0.544*	-0.111
40,001-50,000					-	-0.655*
มากกว่า 50,000						-

จากตารางที่ 4.54 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มี
รายได้ ต่ำกว่า 10,000 บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 20,001 -
30,000 บาท และ 40,001 - 50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.475 และ 0.736 ประชากรกลุ่ม
ตัวอย่างที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบ
สถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มี
รายได้ 20,001 - 30,000 บาท 30,001 - 40,000 บาท 40,001 - 50,000 บาท และมากกว่า 50,000 บาท
โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.863 0.580 1.124 และ 0.468 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ มากกว่า 50,000
บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัย
รังสิต ด้านการวางแผน มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท และ 40,001
- 50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.394 และ 0.655 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 30,001 -
40,000 บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา
มหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 40,001 - 50,000 บาท
โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.544

ตารางที่ 4.55 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมการป้องกันอาชญากรรม
ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ

การวิเคราะห์ ความสัมพันธ์	รายได้ต่อเดือน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบัน การศึกษา วิทยาลัย รามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ	ต่ำกว่า 10,000 บาท	158	2.95	0.771	4.087	0.001*
	10,001-20,000 บาท	85	3.21	0.818		
	20,001-30,000 บาท	31	2.72	0.699		
	30,001-40,000 บาท	32	2.86	0.888		
	40,001-50,000 บาท	18	2.56	0.809		
	มากกว่า 50,000 บาท	76	2.79	0.689		
รวม		400	2.93	0.788		

จากตารางที่ 4.55 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.001* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.56 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ จำแนกตาม
รายได้

รายได้/เดือน (บาท)	ต่ำกว่า 10,000	10,001 - 20,000	20,001 - 30,000	30,001 - 40,000	40,001 - 50,000	มากกว่า 50,000
\bar{X}						
ต่ำกว่า 10,000	-	-0.260*	0.233	0.086	0.389*	0.158
10,001-20,000		-	0.493*	0.347*	0.649*	0.419*
20,001-30,000			-	-0.146	0.155	-0.074

ตารางที่ 4.56 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ จำแนกตาม
รายได้ (ต่อ)

รายได้/เดือน (บาท)	ต่ำกว่า \bar{X}	10,001 - 20,000	20,001 - 30,000	30,001 - 40,000	40,001 - 50,000	มากกว่า 50,000
30,001-40,000				-	0.302	0.071
40,001-50,000					-	-0.230
มากกว่า 50,000						-

จากตารางที่ 4.56 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มี
รายได้ ต่ำกว่า 10,000 บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 40,001 -
50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.389 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท มี
ส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต
ด้านการปฏิบัติ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท 20,001 -30,000 บาท
30,001 - 40,000 บาท 40,001 - 50,000 บาท และมากกว่า 50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.260
0.493 0.347 0.649 และ 0.419

ตารางที่ 4.57 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน
อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการ
ติดตามและประเมินผล

การวิเคราะห์ ความสัมพันธ์	รายได้ต่อเดือน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบสถาบัน การศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต	ต่ำกว่า 10,000 บาท	158	3.33	0.748	2.570	0.026*
	10,001-20,000 บาท	85	3.38	0.687		
	20,001-30,000 บาท	31	3.25	0.815		
	30,001-40,000 บาท	32	3.10	0.567		
	40,001-50,000 บาท	18	3.18	0.268		

ตารางที่ 4.57 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน
อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการ
ติดตามและประเมินผล (ต่อ)

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	รายได้ต่อเดือน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบสถาบัน การศึกษา วิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการ ติดตามและประเมินผล	มากกว่า 50,000 บาท	76	3.03	0.847	2.570	0.026*
รวม		400	3.25	0.741		

จากตารางที่ 4.57 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่าสำคัญเท่ากับ 0.026* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.58 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและ
ประเมินผล จำแนกตามรายได้

รายได้/เดือน (บาท)	ต่ำกว่า	10,001 - 20,000	20,001 - 30,000	30,001 - 40,000	40,001 - 50,000	มากกว่า 50,000
\bar{X}						
ต่ำกว่า 10,000	-	-0.045	0.078	0.235	0.156	0.300*
10,001-20,000		-	0.124	0.280	0.201	0.346*

ตารางที่ 4.58 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและ
ประเมินผล จำแนกตามรายได้ (ต่อ)

รายได้/เดือน (บาท)	ต่ำกว่า 10,000	10,001 - 20,000	20,001 - 30,000	30,001 - 40,000	40,001 - 50,000	มากกว่า 50,000	\bar{X}
20,001-30,000			-	0.156	0.077	0.221	
30,001-40,000				-	-0.078	0.065	
40,001-50,000					-	0.114	
มากกว่า 50,000						-	

จากตารางที่ 4.58 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มี
รายได้ ต่ำกว่า 10,000 บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มี
รายได้ มากกว่า 50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.300 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 10,001 -
20,000 บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา
มหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า
50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.346

ตารางที่ 4.59 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการมีส่วนร่วมในการป้องกัน
อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	รายได้ต่อเดือน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกัน	ต่ำกว่า 10,000 บาท	158	3.13	0.619	7.065	0.000*
อาชญากรรม ในชุมชนรอบ	10,001-20,000 บาท	85	3.36	0.625		
สถาบันการศึกษา	20,001-30,000 บาท	31	2.87	0.569		
กรณีศึกษามหาวิทยาลัย	30,001-40,000 บาท	32	2.96	0.559		
รังสิต ภาพรวม	40,001-50,000 บาท	18	2.70	0.508		
	มากกว่า 50,000 บาท	76	2.95	0.576		

รวม	400	3.09	0.622
-----	-----	------	-------

จากตารางที่ 4.59 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.60 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม จำแนกตามรายได้

รายได้/เดือน (บาท)	ต่ำกว่า \bar{X}	10,001 -	20,001 -	30,001 -	40,001 -	มากกว่า
		10,000	20,000	30,000	40,000	50,000
ต่ำกว่า 10,000	-	-0.235*	0.258*	0.163	0.423*	0.176*
10,001-20,000		-	0.493*	0.398*	0.658*	0.411*
20,001-30,000			-	-0.095	0.164	-0.082
30,001-40,000				-	0.259	0.013
40,001-50,000					-	-0.246
มากกว่า 50,000						-

จากตารางที่ 4.60 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 20,001-30,000 บาท 40,001-50,000 บาทและมากกว่า 50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.258 0.423 และ 0.176 ตามลำดับ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม

มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท 20,001-30,000 บาท 30,001-40,000 บาท 40,001-50,000 บาท และมากกว่า 50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.235 0.493 0.398 0.658 และ 0.411 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.61 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

การวิเคราะห์ ความสัมพันธ์	รายได้ต่อเดือน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
กับการป้องกัน ตนเองจาก อาชญากรรมที่ เกิดขึ้นในชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต	ต่ำกว่า 10,000 บาท	158	3.53	0.707	2.732	0.019 *
	10,001-20,000 บาท	85	3.63	0.757		
	20,001-30,000 บาท	31	3.83	0.547		
	30,001-40,000 บาท	32	3.72	0.428		
	40,001-50,000 บาท	18	3.29	0.351		
	มากกว่า 50,000 บาท	76	3.42	0.717		
รวม		400	3.56	0.687		

จากตารางที่ 4.61 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.019 * ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถสรุปได้ว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษากรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.62 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยมีส่วนร่วมในการการป้องกันตนเองจาก
 อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต
 จำแนกตามรายได้

รายได้/เดือน (บาท)	ต่ำกว่า	10,001 -	20,001 -	30,001 -	40,001 -	มากกว่า
	10,000	20,000	30,000	40,000	50,000	50,000
	\bar{X}					
ต่ำกว่า 10,000	-	-0.099	-0.195	-0.087	0.236	0.111
10,001-20,000		-	-0.195	-0.087	0.336	0.210
20,001-30,000			-	0.107	0.532*	0.406*
30,001-40,000				-	0.424*	0.298*
40,001-50,000					-	-0.125
มากกว่า 50,000						-

จากตารางที่ 4.62 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มี
 รายได้ 20,001 - 30,000 บาท มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบ
 สถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 40,001 -
 50,000 บาท และมากกว่า 50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.532 และ 0.406 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง
 ที่มีรายได้ 30,001 - 40,000 บาท มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบ
 สถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 40,001 -
 50,000 บาท และมากกว่า 50,000 บาท โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.424 และ 0.298

ส่วนที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบสมมติด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance (One-way ANOVA) และทำการเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยการใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาคำตอบค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยนำเสนอในรูปแบบของตาราง

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

H_0 : สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

H_1 : สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.63 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	สถานภาพในชุมชน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต (พักนอกเมืองเอก)	นักศึกษา/บุคลากร ม.รังสิต	20	2.96	0.694	2.381	0.094
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต (พักในเมืองเอก)	นักศึกษา/บุคลากร ม.รังสิต(พักในเมืองเอก)	180	3.22	0.738		
มหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการวางแผน)	ผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก	200	3.07	0.831		
รวม		400	3.13	0.787		

จากตารางที่ 4.63 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.094 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.64 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	สถานภาพในชุมชน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ	นักศึกษา/บุคลากร ม.รังสิต (พักนอกเมืองเอก)	20	2.56	0.706	2.446	0.088
	นักศึกษา/บุคลากร ม.รังสิต(พักในเมืองเอก)	180	2.95	0.806		
	ผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก	200	2.95	0.772		
รวม		400	2.93	0.788		

จากตารางที่ 4.64 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.088 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการปฏิบัติ) ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.65 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการ
ป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามคำแหงมหาวิทยาลัยรังสิต
ด้านการติดตามและประเมินผล

การวิเคราะห์ ความสัมพันธ์	สถานภาพใน ชุมชน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยรังสิต	นักศึกษา/บุคลากร ม.รังสิต (พักนอกเมืองเอก)	20	3.03	0.844	2.459	0.087
ด้านการติดตามและ ประเมินผล	นักศึกษา/บุคลากร ม.รังสิต(พักใน เมืองเอก) ผู้อยู่อาศัยในหมู่ บ้านเมืองเอก	180 200	3.33 3.20	0.697 0.764		
รวม		400	3.25	0.741		

จากตารางที่ 4.65 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่าสำคัญ
เท่ากับ 0.087 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ H_0 และปฏิเสธ
สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการ
ป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามคำแหงมหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตาม
และประเมินผลไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.66 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการ
ป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามคำแหงมหาวิทยาลัยรังสิต
ภาพรวม

การวิเคราะห์ ความสัมพันธ์	สถานภาพในชุมชน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม ใน ชุมชนรอบสถาบัน การศึกษา	นักศึกษา/บุคลากร (พักนอกเมืองเอก) นักศึกษา/บุคลากร (พักในเมืองเอก)	20 180	2.83 3.15	0.636 0.618	2.876	0.058

ตารางที่ 4.66 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการ
ป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต
ภาพรวม (ต่อ)

การวิเคราะห์ ความสัมพันธ์	สถานภาพในชุมชน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมใน การป้องกัน อาชญากรรม ใน ชุมชนรอบสถาบัน การศึกษาวิทยาลัย รามมหาวิทาลัยรังสิต ภาพรวม	ผู้อยู่อาศัยในหมู่ บ้านเมืองเอก	200	3.06	0.618	2.876	0.058
รวม		400	3.09	0.622		

จากตารางที่ 4.66 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญ
เท่ากับ 0.058 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ H_0 และปฏิเสธ
สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการ
ป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต (ภาพรวม) ไม่
แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจาก
อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต แตกต่างกัน

H_0 : สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

H_1 : สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมใน
ชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามมหาวิทาลัยรังสิต แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.67 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในชุมชนกับการป้องกันตนเองจาก
 อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต

การวิเคราะห์ ความสัมพันธ์	สถานภาพในชุมชน	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การป้องกันตนเอง จากอาชญากรรมที่ เกิดขึ้นในชุมชนรอบ สถาบันการศึกษา วิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต	นักศึกษา/บุคลากร ม.รังสิต (พักนอกเมืองเอก) นักศึกษา รังสิต(พักในเมืองเอก) ผู้อยู่อาศัยในหมู่ บ้านเมืองเอก	20 180 200	3.48 3.56 3.57	0.623 0.670 0.710	0.160	0.852
รวม		400	3.56	0.687		

จากตารางที่ 4.67 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญ
 เท่ากับ 0.852 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ H_0 และปฏิเสธ
 สมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจาก
 อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการ
 ป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

H_0 : ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกัน
 อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

H_1 ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกัน
 อาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.68 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระยะเวลาที่อาศัย	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน	ไม่ได้พักอาศัย	20	2.96	0.694	1.766	0.105
	น้อยกว่า 1 ปี	37	3.12	0.732		
	1 - 5 ปี	149	3.22	0.747		
	6 - 10 ปี	17	3.51	1.180		
	11 - 15 ปี	69	3.08	0.704		
	16 - 20 ปี	27	2.92	0.890		
	มากกว่า 20 ปี	81	3.03	0.814		
รวม		400	3.13	0.787		

จากตารางที่ 4.68 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.105 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.69 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระยะเวลาที่อาศัย	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษา	ไม่ได้พักอาศัย	20	2.56	0.706	1.786	0.101
	น้อยกว่า 1 ปี	37	3.03	0.652		

มหาวิทยาลัยรังสิต	1 - 5 ปี	149	2.92	0.813		
ตารางที่ 4.69 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ (ต่อ)						
การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระยะเวลาที่อาศัย	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต	6 - 10 ปี	17	3.30	0.781	1.786	0.101
	11 - 15 ปี	69	2.95	0.787		
	16 - 20 ปี	27	2.75	0.882		
	มากกว่า 20 ปี	81	2.97	0.759		
รวม		400	2.93	0.788		

จากตารางที่ 4.69 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่า p-value น้อยกว่า 0.101 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สามารถสรุปได้ว่า ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.70 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระยะเวลาที่อาศัย	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตด้านการติดตามและประเมินผล	ไม่ได้พักอาศัย	20	3.03	0.844	4.705	0.000*
	น้อยกว่า 1 ปี	37	3.46	0.553		
	1 - 5 ปี	149	3.31	0.714		
	6 - 10 ปี	17	3.02	0.617		
	11 - 15 ปี	69	3.43	0.481		
	16 - 20 ปี	27	3.43	0.789		
	มากกว่า 20 ปี	81	2.94	0.912		

รวม	400	3.25	0.741
-----	-----	------	-------

จากตารางที่ 4.70 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานที่ H_1 สามารถสรุปได้ว่า ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามวงษ์สิต ด้านการติดตามและประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.71 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามวงษ์สิต ด้านการติดตามและประเมินผล จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน

ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน	ไม่ได้พักอาศัย	น้อยกว่า 1 ปี	1 - 5 ปี	6 - 10 ปี	11 - 15 ปี	16 - 20 ปี	มากกว่า 20 ปี
ไม่ได้พักอาศัย	-	-0.410*	-0.261	0.026	-0.375	-0.379	0.108
น้อยกว่า 1 ปี		-	0.149	0.436*	0.035	0.031	0.518*
1 - 5 ปี			-	0.287	-0.114	-0.118	0.369*
6 - 10 ปี				-	-0.401*	-0.405	0.081
11 - 15 ปี					-	-0.004	0.483*
16 - 20 ปี						-	0.487*
มากกว่า 20 ปี							-

จากตารางที่ 4.71 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน น้อยกว่า 1 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามวงษ์สิต (ด้านการติดตามและประเมินผล) มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีไม่ได้พักอาศัย มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นเวลา 6 – 10 ปี และมากกว่า 20 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.410 0.436 และ 0.518 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน

1 – 5 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต (ด้านการติดตามและประเมินผล) มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนมากกว่า 20 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.369 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 11 - 15 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นเวลา 6 – 10 ปี และมากกว่า 20 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.401 และ 0.483 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 16 – 20 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนมากกว่า 20 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.487

ตารางที่ 4.72 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระยะเวลาที่อาศัย	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม	ไม่ได้พักอาศัย	20	2.83	0.636	1.717	0.116
	น้อยกว่า 1 ปี	37	3.19	0.477		
	1 - 5 ปี	149	3.13	0.628		
	6 - 10 ปี	17	3.28	0.829		
	11 - 15 ปี	69	3.14	0.496		
	16 - 20 ปี	27	3.01	0.802		
	มากกว่า 20 ปี	81	2.98	0.630		
รวม		400	3.09	0.622		

จากตารางที่ 4.72 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.116 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานที่ H_1 สามารถสรุปได้ว่า ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การ

มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวม ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

H_0 : ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.73 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนกับการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์	ระยะเวลาที่อาศัย	จำนวน	\bar{X}	S.D	F-test	Sig.
การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต	ไม่ได้พักอาศัย	20	3.48	0.623	4.763	0.000*
	น้อยกว่า 1 ปี	37	3.56	0.456		
	1 - 5 ปี	149	3.55	0.676		
	6 - 10 ปี	17	4.21	0.640		
	11 - 15 ปี	69	3.40	0.723		
	16 - 20 ปี	27	3.27	0.761		
	มากกว่า 20 ปี	81	2.94	0.669		
รวม	รวม	400	3.56	0.687		

จากตารางที่ 4.73 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติ ANOVA ได้ค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.000* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานที่ H_1 สามารถสรุปได้ว่า ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ดังนั้น จึงต้องนำมาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนี้

ตารางที่ 4.74 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดบุรีรัมย์ จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน

ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน	ไม่ได้พักอาศัย	น้อยกว่า 1 ปี	1 - 5 ปี	6 - 10 ปี	11 - 15 ปี	16 - 20 ปี	มากกว่า 20 ปี
ไม่ได้พักอาศัย	-	-0.057	-0.044	-0.706*	0.101	0.233	-0.190
น้อยกว่า 1 ปี		-	0.013	-0.649*	0.158	0.291	-0.133
1 - 5 ปี			-	-0.662*	0.145	0.278*	-0.146
6 - 10 ปี				-	0.807*	0.940*	0.515*
11 - 15 ปี					-	0.132	-0.291*
16 - 20 ปี						-	-0.424*
มากกว่า 20 ปี							-

จากตารางที่ 4.74 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นเวลา 6 – 10 ปี มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดบุรีรัมย์ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีไม่ได้พักอาศัย ที่อาศัยในชุมชนน้อยกว่า 1 ปี 1 – 5 ปี 11 - 15 ปี 16 – 20 ปี และ มากกว่า 20 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.706 0.649 0.662 0.807 0.940 และ 0.515 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 1 – 5 ปี มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดบุรีรัมย์ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 16 – 20 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.278 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนมากกว่า 20 ปี มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดบุรีรัมย์ มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นเวลา 11 - 15 ปี และ 16 – 20 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.291 และ 0.424

สรุปคำตอบตามวัตถุประสงค์

1) ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

1.1) ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต โดยรวมอยู่ในระดับมาก หากพิจารณาเป็นลำดับ 3 อันดับแรก ได้แก่ มีทางเข้า-ออกหลายทางเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุหนีได้ง่าย มีพื้นที่รกร้างขาดการดูแลเอาใจใส่ และในพื้นที่ส่วนกลางไม่มีกล้องวงจรปิด ซึ่งสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

“...อาศัยอยู่ในพื้นที่มา 6 ปี พบว่า อาชญากรรมที่มักเกิดขึ้น เนื่องจากในหมู่บ้านมีพื้นที่มืดและรกร้างค่อนข้างเยอะ...” (เบญจมัย ชิวคำ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...เข้ามาศึกษาและพักอาศัยในเมืองเอกเป็นระยะเวลา 3 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอก เนื่องจากในหมู่บ้านเมืองเอกนั้นมีพื้นที่รกร้างและมีจุดอับจุดเสี่ยงหลายที่...” (วรรณชนก รัศมี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...ทำงานมหาวิทยาลัยรังสิตมาเป็นเวลา 12 ปี สาเหตุของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกก็เนื่องมาจากการเจริญเติบโตของมหาวิทยาลัยทำให้มีจำนวนนักศึกษาซึ่งเป็นประชากรแฝงในพื้นที่เพิ่มขึ้น โดยที่ผู้คนทั่วไปมักคิดว่านักศึกษาส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนมีฐานะที่ดี ประกอบกับหมู่บ้านเมืองเอกมีทางเข้าออกหลายช่องทาง ตำรวจในพื้นที่มีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับสัดส่วนประชากรในพื้นที่ และพื้นที่ส่วนกลางในหมู่บ้านขาดกล้องวงจรปิด...” (เชษฐา อุปสิทธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...ปัจจุบันทำงานมหาวิทยาลัยรังสิตมาเป็นระยะเวลา 20 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอกเนื่องมาจากหมู่บ้านมีทางเข้า - ออกหลายช่องทางเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดหลบหนีได้ง่าย ประกอบกับมีพื้นที่เปลี่ยวและมีด...” (จำเรียง แก้วภู, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...อาศัยในเมืองเอกมา 30 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็น วังราว จี้ ชิงทรัพย์ ร้านค้า ร้านเสริมสวย ร้านตัดผม...” (ภาวนา สินวรคุปต์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...สาเหตุของอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก เนื่องมาจากมีทางเข้าออกหลายจุด ซึ่งบางจุดผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ในการดูแลพื้นที่ กลับเป็นผู้ดำเนินการเสียเอง คือเปิดช่องทางริมหมู่บ้านให้เป็นเส้นทางเข้า-ออกสำหรับรถจักรยานยนต์เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ชุมชนริมคลอง แต่ในขณะเดียวกันทำให้ช่องทางนี้กลายเป็นช่องทางหลบหนีสำหรับผู้เข้ามาก่อเหตุในหมู่บ้าน...” (สกุลชาติ นามเมืองรักษ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...ด้วยสภาพของหมู่บ้านเมืองเอกที่มีทางเข้าออก นอกจากถนนที่เป็นเส้นทางหลักแล้ว ยังมีการเปิดเส้นทางโดยชาวบ้าน และเทศบาลฯ เพื่อให้สะดวกต่อการเดินทางรถจักรยานยนต์เข้าออกหมู่บ้าน กลายเป็นช่องทางหลบหนีได้ด้วย...” (ไตรสร ปรามิชน อยุธา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

ทั้งนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของวอร์เชส จันทรศร (2542, น. 51-53) ที่ว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีเหตุจากปัจจัยหลายประการ โดยแบ่งทฤษฎี และปัจจัยของการเกิดอาชญากรรมทางวิทยาศาสตร์ซึ่งสามารถอธิบายถึงการเกิดอาชญากรรมได้เป็น 3 ปัจจัย โดย 1 ใน 3 ปัจจัย ก็คือ ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล หรือปัจจัยทางสภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาวิจัย เป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับอิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้ประกอบอาชญากรรม ทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง โดยสิ่งต่างเหล่านี้จะส่งผลต่อการรับรู้ของมนุษย์ ก่อให้เกิดแรงจูงใจ ความปรารถนา ในการประกอบอาชญากรรม และทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรมของ Brantingham (1990) ที่มีหลักการว่า สถานที่ที่เป็นปัจจัยสำคัญในการเกิดอาชญากรรม สถานที่ที่มีคนเดินทางไปมาก จะมีอาชญากรรมเกิดขึ้นจำนวนมากเช่นกันและในขณะเดียวกันสถานที่บางประเภทแม้จะมีคนเดินทางไปน้อย แต่ก็มีอาชญากรรมเกิดขึ้นเช่นกันแต่รูปแบบของอาชญากรรมจะแตกต่างกันออกไป ในขณะที่บริเวณที่พักอาศัยจะมีอาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ในเคหะสถานจำนวนมากหรือบริเวณสถานที่เปลี่ยว โดยเฉพาะช่วงเวลากลางคืนจะมีอาชญากรรมประเภทข่มขืนกระทำชำเราหรือการมั่วสุมยาเสพติด ฯลฯ ทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรมจึงแสดงให้เห็นว่าการวิเคราะห์อาชญากรรมต้องให้ความสำคัญกับรูปแบบของพฤติกรรมบุคคลที่จะมีความแตกต่างกันตามสถานที่และช่วงเวลา นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิด โดยหลักการที่ว่า บุคคลเป็นผู้มีอิสระในการเลือกที่จะกระทำผิดกฎหมายและการที่จะเลือกพฤติกรรมผิดกฎหมายขึ้นอยู่กับการที่บุคคลจะได้รับความพึงพอใจหรือผลประโยชน์สูงนั่นเอง ซึ่งความพึงพอใจหรือผลประโยชน์ที่ต้องการนั้นไม่จำกัดเฉพาะในรูปของทรัพย์สินเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงผลประโยชน์หรือความพึงพอใจด้านจิตใจด้วย

1.2) รูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก หากพิจารณาเป็นลำดับ 3 อันดับแรก ได้แก่ ลักทรัพย์ จี้ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ ซึ่งสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

“...พักอาศัยอยู่หอพักในหมู่บ้านเมืองเอกตั้งแต่เข้ามาศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นระยะเวลา 4 ปีรูปแบบของอาชญากรรมที่พบในหมู่บ้านเมืองเอกส่วนใหญ่จะเป็นจี้ชิงทรัพย์ ปล้น จี้ชิงทรัพย์...” (พรสวรรค์ พลสงคราม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มกราคม 2561)

“...อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเมืองเอกมาเป็นระยะเวลา 4 ปี อาชญากรรมที่มักเกิดขึ้น คือ การปล้น จี้ชิงทรัพย์ และลักทรัพย์ในร้านสะดวกซื้อ...” (อินชอร กุลาสา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...เข้ามาศึกษาที่มหาวิทยาลัยรังสิต 2 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกเท่าที่ทราบนั้นมีการกระชากกระเป๋าบ่อยครั้ง...” (พรานบุญ มีกุล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...เข้ามาศึกษาที่มหาวิทยาลัยรังสิต 2 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกนั้นพบว่ามีกระชากกระเป๋า...” (เสถียรวุฒิ พันโยศรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยได้ประมาณ 1 ปี อาชญากรรมที่พบในหมู่บ้านเมืองเอกคือการขโมยของมีค่า (ลักทรัพย์)...” (สายรุ้ง จิตรทัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...เข้ามาศึกษาที่มหาวิทยาลัยรังสิตและพักอาศัยในเมืองเอกเป็นระยะเวลา 3 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกส่วนใหญ่เป็นการจี้ชิงทรัพย์...” (วรรณชนก รัศมี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกส่วนใหญ่เป็นการชิงทรัพย์ โดยเหยื่อคือนักศึกษาของมหาวิทยาลัย...” (เชษฐา อุปสิทธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...ทำงานที่มหาวิทยาลัยมา 25 ปี อาชญากรรมที่เกิดในหมู่บ้านเมืองเอก ส่วนใหญ่เป็นลักษณะการฉกชิง จี้ชิงทรัพย์ เช่น การกระชากกระเป๋าในที่เปลี่ยว การฉกชิง

โทรศัพท์มือถือขณะที่เจ้าของกำลังใช้งาน...” (อารมณัฐ ฐานโพธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...เป็นคนพื้นที่โดยกำเนิด อาชญากรรมในพื้นที่ส่วนใหญ่ ได้แก่ ว่างราวทรัพย์ ปล้น จี้ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์...” (วีรพันธ์ สุขสืบผ่าน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...รวมระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานในมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นเวลา 8 ปี อาชญากรรมในพื้นที่มีหลายรูปแบบ เช่น ลักทรัพย์ ทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกาย...” (ฤกษ์ชัย กอโชคชัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...อาชญากรรมที่เกิดขึ้นไม่มั่นใจว่ามันเยอะแค่ไหน แต่ที่เป็นข่าวต่างๆก็จะมีมาโดยตลอดเป็นช่วงๆ คือมันจะดังก็ต่อเมื่อเป็นคดีอุกฉกรรจ์ ส่วนที่มันไม่ดังทั่วไปอย่างเช่น จอดรดโดนทุบ ขโมยขึ้นบ้าน...” (ทวีวิทย์ พันธชาติ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 23 ธันวาคม 2560)

“...ปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่หมู่บ้านเมืองเอก ได้แก่ การลักขโมย ปล้น ชิงทรัพย์...” (วิโรจน์ บุญรอด, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...อาศัยอยู่ในพื้นที่เป็นระยะเวลา 23 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นโดยส่วนใหญ่ในหมู่บ้านเมืองเอกเป็นลักษณะ โจรขึ้นบ้าน และชิงทรัพย์...” (สกุลชาติ นามเมืองรักษ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีการจำแนกสาเหตุอาชญากรรมของโสภานิชปีลมันน์ (2537, น. 7-9) โดยกล่าวไว้ว่า อาชญากรรมที่มีผลกระทบร้ายแรงต่อบุคคลทั่วไปและต่อทรัพย์สินอันได้แก่ การฆาตกรรม การข่มขืนกระทำชำเรา การปล้นฆ่า ปล้นชิงทรัพย์ การลักทรัพย์ การขโมยรถ เป็นต้น ส่วนงานวิจัยที่รองรับได้แก่ งานวิจัยของ สิทธิศักดิ์ พันธุ์พิชญานนท์ (2545) ศึกษาเรื่องการศึกษาสภาพของชุมชนในการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรมผลการวิจัยพบว่า อาชญากรรมที่พบเป็นคดีอาเสพติด คดีการพนัน และคดีลักทรัพย์ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไกรวิน วัฒนสิน (2546) ศึกษาเรื่องความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนที่พักอาศัยในชุมชนแออัดคลองเตย ผลการศึกษาพบว่า อาชญากรรมที่ประชาชนส่วนใหญ่มีความหวาดกลัวภัยมากที่สุดได้แก่ เหลิงไหม้โดยประมาท การลอบวางเพลิงและชิงทรัพย์

2) ระดับการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมภายในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

จากผลการวิจัย พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม พบว่า กลุ่ม

ตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมภายในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านการติดตามและประเมินผล รองลงมาเป็นด้านการวางแผน และด้านการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของตัวแทนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

“...สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นถือว่าน้อยมาก แต่ตนเองคิดว่าเราควรดูแลของตนเองให้ดี ก่อนที่จะหวังให้ผู้อื่นดูแล...” (ภณ ภัทรนพพล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...โดยส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก โดยการระมัดระวังตัวและทรัพย์สินอยู่เสมอ แต่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก...” (เหวิน เจิ้ง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...โดยส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก เพราะคิดว่าอันตรายมีอยู่ทุกที่รอบตัวเรา และมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมาก เช่น ไม่เดินทางไปไหน มาไหนคนเดียว หลีกเลี่ยงการเดินทางผ่านที่เปลี่ยว...” (อินชอุร กุลาสา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมากเพราะการที่ทรัพย์สินสูญหายในแต่ละครั้งนั้นทำให้เจ้าของลำบากมาก สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นมีน้อย เนื่องจากเป็นนักศึกษาจึงใช้เวลาส่วนใหญ่กับการเรียนอย่างเดียว...” (สายรุ้ง จิตรทัช, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมก็มีบ้าง เช่น คอยเตือนเพื่อนๆให้ระมัดระวังตัว...” (พรวบุญ มีกุล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมาก เนื่องจากตนเองเป็นนักศึกษาทุนสิ่งประดิษฐ์จึงได้นำเอาปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกมาคิดค้นสิ่งประดิษฐ์และสร้างเป็นเครื่องเตือนภัยติดตั้งตามพื้นที่ๆเป็นจุดเสี่ยงเพื่อแก้ปัญหาอาชญากรรมอีกทางหนึ่ง...” (วรรณชนก รัศมี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมทางสำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ และหน่วยงานอื่นๆ ในมหาวิทยาลัย มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมโดย ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่ เช่น สถานีตำรวจนครบาลคลองรังสิต เทศบาลตำบลหลักหก ศูนย์กู้ภัยเมืองเอก จัดโครงการอบรมให้ความรู้โครงการตาสับประรด เพื่อสอนให้รู้จัก

สังเกตและจดจำรูปพรรณสัณฐาน สิ่งต่างๆรอบตัว คอยระแวดระวังเป็นหูเป็นตาซึ่งกันและกัน และเมื่อเกิดเหตุ ควรจะต้องปฏิบัติอย่างไรในการประสานขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ ให้แก่ นักศึกษา บุคลากร ผู้ประกอบการหอพัก สมาชิกกู้ภัยเมืองเอก ตลอดจนผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ สองแถว รับจ้าง โครงการสายตรวจพลเมืองโดยร่วมกับหอพักตั้งเป็นเครือข่ายในการประสานข้อมูล การแจ้งข่าว สำนักงานพัฒนาวิสัยนักศึกษาระชาสัมพันธ์ให้ข้อมูล ติดตั้งป้าย สื่อต่างๆและเดินรณรงค์ เพื่อเตือนภัย ตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต เป็นอีกหน่วยงานหนึ่งที่ตั้งตั้งขึ้นมาตามคำริชของท่านอธิการบดี เพื่อป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาและผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก มีหน้าที่เป็นผู้ช่วยเจ้าพนักงานตำรวจ คอยตรวจตรา ให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุไม่พึงประสงค์ นอกจากนี้ทางมหาวิทยาลัยยังสนับสนุนอุปกรณ์ไฟฟ้าแสงสว่างให้กับชุมชน อีกทั้งยังเป็นผู้ประสานงานให้กับชุมชนในการให้เทศบาลนารถกระเช้าเข้ามาเปลี่ยนหลอดไฟตามถนนและซอยที่มีหลอดไฟชำรุด หรือพื้นที่ที่กรังก็จะประสานงานให้เทศบาลเข้ามาปรับไถ เพื่อความปลอดภัยของทุกๆคน...” (เชษฐา อุปสิทธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...สำหรับส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม เมื่อมีหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม เช่น สำนักงานพัฒนาวิสัยนักศึกษาดูแลเดินรณรงค์ให้ความรู้การป้องกันภัย สำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ร่วมกับ สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต จัดโครงการตาสับประรด สร้างความปลอดภัยในชุมชน ตนเองให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมฝึก อบรม ทุกครั้ง...” (อารมณัฐ ฐานโพธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมด้วยอาชีพเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และการเป็นผู้อยู่อาศัยในพื้นที่จึงถือว่ามีส่วนร่วมมากทั้งคอยสอดส่องดูแลความปลอดภัย และคอยเป็นหูเป็น ระวัง ป้องกันอันตรายทั้งภายในมหาวิทยาลัยและชุมชน...” (วีรพันธ์ สุขสืบผ่าน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง เช่น เริ่มต้นจากการดูแลทรัพย์สินของตนเองและนำประสบการณ์ที่พบเจอไปบอกต่อเพื่อเป็นกรณีศึกษา จัดกิจกรรมบรรยายเรื่องความปลอดภัยและจัดโครงการศิลปะการป้องกันตัวให้กับนักศึกษาหรือผู้ที่สนใจ...” (ฤกษ์ชัย กอโชคชัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับมาก เนื่องจาก งานที่ทำนั้นตนเองเริ่มเข้ามาในตำแหน่งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจนเป็นหัวหน้างานและปัจจุบันทำงานในตำแหน่งตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งเป็นหน้าที่เกี่ยวกับรักษาความปลอดภัย เผื่อระวัง ป้องกันและระงับเหตุ ทำงานร่วมกับหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมาโดยตลอด...” (จำเรียง แก้วภู, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมากที่สุด แต่ไม่มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม...” (ชลชญา หล้าธรรม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก โดยจะคอยเตือนนักศึกษาเรื่องการแต่งกายไม่ให้ล่อแหลม ไม่เดินในที่เปลี่ยวคนเดียว ไม่สะพายกระเป๋าโดยไม่ระมัดระวัง มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมโดยการเตือนร้านค้า เช่นร้านเสริมความงามให้ล็อคประตูไว้เสมอเพื่อป้องกันโจรผู้ร้าย...” (ภาวนา สินวรคุปต์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ด้านการมีส่วนร่วมทางเทศบาลก็มีเจ้าหน้าที่ อปพร.ออกตรวจยามค่ำคืน มีรถกระเช้าออกให้บริการเปลี่ยนหลอดไฟฟ้าแสงสว่างเพียงแต่หลอดไฟฟ้าได้รับความอนุเคราะห์จากมหาวิทยาลัยรังสิต เนื่องจากหมู่บ้านเมืองเอกเป็นพื้นที่ของเอกชน ทางเทศบาลไม่สามารถเองประมาณมาใช้ในส่วนนี้ได้ ส่วนพื้นที่ที่รกร้างที่มีหม้อต้มน้ำออกมาที่ผิวจราจรก็นำรถเข้าไปได้...” (ทวิวิทย์ พันธชาติ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 23 ธันวาคม 2560)

“...ในฐานะที่เป็นสมาชิกเทศบาลตำบลหลักหกและผู้อยู่อาศัยในพื้นที่มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในรูปแบบของคณะกรรมการเมืองเอกฝั่งเหนือออกตรวจเพื่อป้องปรามและมีการแจ้ง/ประสานข้อมูลไปยังสถานีตำรวจนครบาลคลองรังสิต...” (วิโรจน์ บุญรอด, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...โดยส่วนตัวนอกจากเป็นผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกแล้วยังดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลหลักหก และประธานชุมชนเมืองเอกโครงการ 5 จึงให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมาก เนื่องจาก

ดูแลตนเองแล้วยังต้องดูแลลูกบ้านด้วย...” (สกุลชาติ นามเมืองรักษ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นตัวเองมีความพยายามอย่างถึงที่สุด ได้เข้ารับการอบรมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวอยุธยาในการเป็นสายตรวจทางน้ำ และจักรยาน เป็นสมาชิกวิทยุสมัครเล่น พร้อมทั้งให้คำแนะนำศูนย์กู้ภัยเมืองเอกในการวางแผนแบ่งส่วนงาน ช่วยงานห้องวิทยุสถานีตำรวจ บางครั้งอุปกรณ์ชำรุดยังช่วยจัดหาไปให้...” (ไตรสร ปราโมช ณ อยุธยา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...มีส่วนร่วมกับชุมชนและหน่วยงานต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัยรังสิต เจ้าหน้าที่ตำรวจเทศบาล ฯลฯ ในทุกกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อชุมชนและส่วนรวม...” (วิระภัทร ณะเสน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

3) แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

จากผลการวิจัย พบว่า แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต หากพิจารณาเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

ด้านการวางแผน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านคิดว่าการป้องกันอาชญากรรมเป็นหน้าที่ของทุกคน ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของตัวแทนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

“...การป้องกันปัญหาอาชญากรรมให้ได้ผล ควรเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจในพื้นที่ชุมชน เพิ่มแสงสว่างตามถนนและซอยในชุมชนให้มากขึ้น ขอความร่วมมือจากคนในชุมชนให้ช่วยกันสอดส่องดูแลความปลอดภัยซึ่งกันและกัน...” (บรรจง ผดุงพัฒน์ โคนม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่า ทุกคนที่อยู่ชุมชนควรให้ความร่วมมือกัน...” (พราวบุญ มีกุล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...สำหรับการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่า เป็นเรื่องของความร่วมมือกันทั้งผู้อยู่อาศัยในชุมชน มหาวิทยาลัยรังสิตในฐานะที่มีทั้ง

นักศึกษาและบุคลากรอาศัยอยู่ในพื้นที่ค่อนข้างมาก และเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการป้องกันละปราบปรามอาชญากรรม...” (วรรณชนก รัศมี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรจัดให้มีกล้องวงจรปิดทุกแยก ทุกชุมชน สัญญาณเตือนภัย สายตรวจทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ศูนย์กู้ภัย เมืองเอก และตำรวจมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยให้การสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ ชุดท้ายนี้ต้องให้ทุกคน ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน โดยมหาวิทยาลัยพร้อมที่จะเป็นศูนย์กลางในการประสานงาน...” (เชษฐา อุปสิทธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอคนั้น ถ้าจะให้มีประสิทธิภาพเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต มหาวิทยาลัยรังสิต และชุมชนเมืองเอก ควรต้องร่วมมือกัน...” (อารมณัฐ ฐานโพธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรปิดกั้นเส้นทางเดินรถให้เหลือแต่ช่องทางหลัก เพิ่มแสงสว่างตามถนนหนทาง และปรับปรุงพื้นที่ที่รกร้าง และชุดท้ายทุกคนที่อยู่อาศัยหรือทำงานในนี้ต้องช่วยกันให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม...” (จำเรียง แก้วภู, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...สำหรับการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ

1. อยากให้แต่ละบ้านรู้จักกันมากที่สุดเพื่อที่จะได้ดูแลฝากบ้านเป็นหูเป็นตากันได้
2. จัดให้มีสายตรวจทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจและตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต
3. เพื่อเป็นการป้องกันเหตุนักศึกษาและผู้อยู่อาศัยในเมืองเอกควรแต่งกายไม่ล่อแหลมถึงแม้ว่าในพื้นที่จะยังไม่มีการติดข่มขืนก็ตาม มีแต่เหตุชิงทรัพย์ที่มีถือของมีค่า...” (วิโรจน์ บุญรอด, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...สำหรับการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ ควรปิดช่องทางเข้าออกเล็กๆรอบหมู่บ้าน ติดตั้งกล้องวงจรปิด และที่สำคัญทุกคนต้องให้ความร่วมมือคอยสอดส่องเป็นหูเป็นตา...” (สกุลชาติ นามเมืองรักษ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพคงต้องเริ่มจากหน่วยงานราชการที่มีหน้าที่รับผิดชอบ คือ เทศบาลตำบลหลักหก กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต ร่วมกับ มหาวิทยาลัยรังสิต และชุมชนทั้ง 19 ชุมชน (ใน

เมืองเอก 10 นอกเมืองเอก 9) ร่วมกันจัดทำแผนและจัดสรรงบประมาณ ติดตั้งกล้องวงจรปิด...” (ไตรสร ปราโมช ณ อยุธยา , การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...การแก้ปัญหาอาชญากรรมเป็นเรื่องของหน้าที่ ความรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วมของทุกคน ทุกฝ่าย ตั้งแต่ตัวบุคคล ชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง มหาวิทยาลัยสิด...” (วีระภัทร ณะเสน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

สำหรับประเด็นรองลงมาคือท่านมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนป้องกันอาชญากรรม และท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ เปิดโอกาสให้ท่านเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากน้อยเพียงใด อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ดังนั้น ควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมให้กับกลุ่มประชากรในพื้นที่ ตลอดจนการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ เปิดโอกาสให้กับคนในพื้นที่ไม่ว่าจะเป็นผู้อยู่อาศัย ผู้ที่เข้ามาประกอบอาชีพ นักศึกษา บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต เนื่องจากกลุ่มคนเหล่านี้ใช้ชีวิตประจำวันอยู่ในพื้นที่ที่แทบจะตลอดเวลาและมีจำนวนมากว่าเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานด้านการรักษาความปลอดภัย ซึ่งจะเป็เหตุ เป็นตา คอยสอดส่อง ความเคลื่อนไหว เกี่ยวกับอาชญากรรมในพื้นที่ ตลอดจน แจ้งข้อมูล เบาะแสะ ต่างๆ ให้กับเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้อย่างทันทั่วถึง เพราะการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน นั้นเป็นวิธีที่ทำได้ง่าย ไม่เสี่ยงอันตราย เพียงแต่เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานด้านการรักษาความปลอดภัย ควรต้องศึกษาหาวิธีที่สะดวก ปลอดภัย ให้กับผู้ที่ต้องการมีส่วนร่วม ก็จะเป็นการอำนวยความสะดวกอีกทั้งเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมไปในตัวด้วย

ด้านการปฏิบัติ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆ ของสถานที่เพื่อรักษาความปลอดภัย รองลงมาคือเมื่อท่านพบการกระทำความผิดในชุมชนท่านจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้เกี่ยวข้องทราบ ท่านได้สนับสนุนเงิน/ทรัพย์สิน สิ่งของ/ร่วมแรงกับกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ออกตรวจหรือเฝ้าระวังอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก และท่านเคยร่วมอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของตัวแทนกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้เสนอแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตไว้ดังนี้

“...สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นถือว่าน้อยมาก แต่ตนเองคิดว่าเราควรดูแลของตนเองให้ดี ก่อนที่จะหวังให้ผู้อื่นดูแล...” (ภณ ภัทรนพพล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...โดยส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก โดยการระมัดระวังตัวและทรัพย์สินอยู่เสมอ แต่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก...” (เหวิน เจิ้ง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...โดยส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก เพราะคิดว่าอันตรายมีอยู่ทุกที่รอบตัวเรา และมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมาก เช่น ไม่เดินทางไปไหน มาไหนคนเดียว หลีกเลี่ยงการเดินทางผ่านที่เปลี่ยว...” (อินธูธ ภูลาสา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมากเพราะการที่ทรัพย์สินสูญหายในแต่ละครั้งนั้นทำให้เจ้าของลำบากมาก สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นมีน้อย เนื่องจากเป็นนักศึกษาจึงใช้เวลาส่วนใหญ่กับการเรียนอย่างเดียว...” (สายรุ้ง จิตรทัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมก็มีบ้าง เช่น คอยเตือนเพื่อนๆ ให้ระมัดระวังตัว...” (นางสาวพราวบุญ มิกุล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมาก เนื่องจากตนเองเป็นนักศึกษาทุนสิ่งประดิษฐ์จึงได้นำเอาปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกมาคิดค้นสิ่งประดิษฐ์และสร้างเป็นเครื่องเตือนภัยติดตั้งตามพื้นที่ที่เป็นจุดเสี่ยงเพื่อแก้ปัญหาอาชญากรรมอีกทางหนึ่ง...” (วรรณชนก รัศมี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมทางสำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ และหน่วยงานอื่นๆ ในมหาวิทยาลัย มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมโดย ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่ เช่น สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต เทศบาลตำบลหลักหก ศูนย์กู้ภัยเมืองเอก จัดโครงการอบรมให้ความรู้โครงการตาสับประรด เพื่อสอนให้รู้จักสังเกตและจดจำรูปพรรณสัณฐาน สิ่งต่างๆรอบตัว คอยระแวดระวังเป็นหูเป็นตาซึ่งกันและกัน และเมื่อเกิดเหตุ ควรจะต้องปฏิบัติอย่างไรในการประสานขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ ให้แก่ นักศึกษา บุคลากร ผู้ประกอบการหอพัก สมาชิกกู้ภัยเมืองเอก ตลอดจนผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ สองแถว รับจ้าง โครงการสายตรวจพลเมืองโดยร่วมกับ

หอพักตั้งเป็นเครือข่ายในการประสานข้อมูล การแจ้งข่าว สำนักงานพัฒนาวิสัยนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ให้ข้อมูล ติดตั้งป้าย สื่อต่างๆและเดินรณรงค์ เพื่อเตือนภัย ตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต เป็นอีกหน่วยงานหนึ่งที่จัดตั้งขึ้นมาตามคำริของท่านอธิการบดี เพื่อป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาและผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก มีหน้าที่เป็นผู้ช่วยเจ้าพนักงานตำรวจ คอยตรวจตรา ให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุไม่พึงประสงค์ นอกจากนี้ทางมหาวิทยาลัยยังสนับสนุนอุปกรณ์ไฟฟ้าแสงสว่างให้กับชุมชน อีกทั้งยังเป็นผู้ประสานงานให้กับชุมชนในการให้เทศบาลนารถกระเช้าเข้ามาเปลี่ยนหลอดไฟตามถนนและซอยที่มีหลอดไฟชำรุด หรือพื้นที่ที่รกร้างก็จะประสานงานให้เทศบาลเข้ามาปรับโฉม เพื่อความปลอดภัยของทุกคน...” (เชษฐา อุปสิทธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...สำหรับส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม เมื่อมีหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม เช่นสำนักงานพัฒนาวิสัยนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต เดินรณรงค์ให้ความรู้การป้องกันภัย สำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ ร่วมกับ สถานีตำรวจนครบาลคลองรังสิต จัดโครงการตาสับปะรด สร้างความปลอดภัยในชุมชน ตนเองให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมฝึก อบรม ทุกครั้ง...” (อารมณี ฐานโพธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมด้วยอาชีพเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และการเป็นผู้อยู่อาศัยในพื้นที่จึงถือว่ามีส่วนร่วมมากทั้งคอยสอดส่องดูแลความปลอดภัย และคอยเป็นหูเป็น ระวัง ป้องกันอันตรายทั้งภายในมหาวิทยาลัยและชุมชน...” (วีรพันธ์ สุขสืบผ่าน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเริ่มต้นจากการดูแลทรัพย์สินของตนเองและนำประสบการณ์ที่พบเจอไปบอกต่อเพื่อเป็นกรณีศึกษา จัดกิจกรรมบรรยายเรื่องความปลอดภัยและจัด โครงการศิลปะการป้องกันตัวให้กับนักศึกษาหรือผู้ที่สนใจ...” (ฤกษ์ชัย กอโชคชัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับมาก เนื่องจาก งานที่ทำนั้นตนเองเริ่มเข้ามาในตำแหน่งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจนเป็นหัวหน้างานและปัจจุบันทำงานในตำแหน่งตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งเป็นหน้าที่เกี่ยวกับรักษาความปลอดภัย เฝ้าระวัง ป้องกันและระงับเหตุ ทำงาน

ร่วมกับหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมาโดยตลอด...” (จาเรียง แก้วภู่งู, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมากที่สุด แต่ไม่มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม...” (ชลัญดา หล้าธรรม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก โดยจะคอยเตือนนักศึกษาเรื่องการแต่งกายไม่ให้ล่อแหลม ไม่เดินในที่เปลี่ยวคนเดียว ไม่สะพายกระเป๋าโดยไม่ระมัดระวัง มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมโดยการเตือนร้านค้า เช่นร้านเสริมความงามให้ล็อกประตูไว้เสมอเพื่อป้องกันโจรผู้ร้าย...” (ภาวนา สินวรคุปต์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...ด้านการมีส่วนร่วมทางเทศบาลก็มีเจ้าหน้าที่ อปพร.ออกตรวจยามค่ำคืน มีรถกระเช้าออกให้บริการเปลี่ยนหลอดไฟฟ้าแสงสว่างเพียงแต่หลอดไฟฟ้าได้รับความอนุเคราะห์จากมหาวิทยาลัยรังสิต เนื่องจากหมู่บ้านเมืองเอกเป็นพื้นที่ของเอกชน ทางเทศบาลไม่สามารถเองประมาณมาใช้ในส่วนนี้ได้ ส่วนพื้นที่ที่รกร้างที่มีหญ้าล้มออกมาที่ผิวจราจรก็นำรถเข้าไปไถ...” (ทวิวิทย์ พันธชาติ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 23 ธันวาคม 2560)

“...ในฐานะที่เป็นสมาชิกเทศบาลตำบลหลักหกและผู้อยู่อาศัยในพื้นที่มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในรูปแบบของคณะกรรมการเมืองเอกฝั่งเหนือออกตรวจเพื่อป้องปรามและมีการแจ้ง/ประสานข้อมูลไปยังสถานีตำรวจนครบาลคลองรังสิต...” (วิโรจน์ บุญรอด, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...โดยส่วนตัวนอกจากเป็นผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกแล้วยังดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลหลักหก และประธานชุมชนเมืองเอกโครงการ 5 จึงให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมาก เนื่องจากดูแลตนเองแล้วยังต้องดูแลลูกบ้านด้วย...” (สกุลชาติ นามเมืองรักษ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นตัวเองมีความพยายามอย่างถึงที่สุด ได้เข้ารับการอบรมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวอยุธยาในการเป็นสายตรวจทางน้ำ และจักรยาน เป็นสมาชิกวิทยุสมัครเล่น พร้อมทั้งให้คำแนะนำศูนย์กู้ภัยเมืองเอกในการวางแผนแบ่งส่วนงาน หน่วยงานห้องวิทยุสถานีตำรวจ บางครั้งอุปกรณ์ชำรุดยังช่วยจัดหาไปให้...” (นายไตรสร ปราโมช ณ อยุธยา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...มีส่วนร่วมกับชุมชนและหน่วยงานต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัยรังสิต เจ้าหน้าที่ตำรวจ เทศบาล ฯลฯ ในทุกกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อชุมชนและส่วนรวม...” (วีระภัทร ณะเสน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ ในประเด็นท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ออกตรวจหรือเฝ้าระวังอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกนั้นอาจมีข้อจำกัดในเรื่องของความปลอดภัยและลักษณะของการประกอบอาชีพของผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วม จึงทำได้เพียงบุคคลบางกลุ่ม เช่น ศูนย์กู้ภัยเมืองเอก ตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มหาวิทยาลัยและตามหอพักในหมู่บ้านเมืองเอก และผู้นำชุมชน ควรหาวิธีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติให้กับกลุ่มประชากรในพื้นที่ หากทุกคนหรือคนส่วนใหญ่ในชุมชนร่วมมือ ร่วมใจ มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่จะสะท้อนให้เกิดภาพของชุมชนที่เข้มแข็ง และลดการเกิดอาชญากรรมได้ในที่สุด ส่วนประเด็นที่ท่านเคยร่วมอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย ควรศึกษาเพิ่มเติมว่าหลักสูตรดังกล่าวนั้นมีจำนวนมาก น้อยต่อความต้องการของคนในชุมชนเพียงใด หรือบางหลักสูตรเปิดกว้างให้กับคนทุกคนในชุมชนหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อหาแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาเนื้อหาของหลักสูตรให้เหมาะสมต่อการเผยแพร่

ด้านการติดตามและประเมินผล พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านคิดว่าการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมีความสำคัญ อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือท่านมีความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ท่านมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม และท่านคิดว่าอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของตัวแทนกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้เสนอแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตไว้ ดังนี้

“...การป้องกันปัญหาอาชญากรรมให้ได้ผล ควรเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจในพื้นที่ชุมชน เพิ่มแสงสว่างตามถนนและซอยในชุมชนให้มากขึ้น ขอความร่วมมือจากคนในชุมชนให้ช่วยกันสอดส่องดูแลความปลอดภัยซึ่งกันและกัน...” (บรรจง ผดุงพัฒน์ โคนม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มกราคม 2561)

“...การป้องกันปัญหาอาชญากรรมควรเพิ่มตำรวจสายตรวจในหมู่บ้านเมืองเอกและแสงสว่างตามซอยและถนนให้มากขึ้น...” (พรสวรรค์ พลสงคราม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่า ทุกคนที่อยู่ชุมชนควรให้ความร่วมมือกัน...” (พราวบุญ มีกุล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...การป้องกันปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกนั้นตนเองคิดว่าควรเพิ่มจำนวนตำรวจหรือมีการจัดตั้งสถานีตำรวจในมหาวิทยาลัยรังสิต...” (อินธอร กุลาสา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...สุดท้ายคิดว่า การป้องกันปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้น ควรจัดให้มีการตรวจตราพื้นที่โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพิ่มแสงสว่าง ปรับภูมิทัศน์ไม่ให้มีพื้นที่รก้าง หรือที่ลับตาคน...” (เบญจมัย ชิวคำ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นเห็นว่าควรมีกองวางจรปิดในจุดที่สำคัญ และผู้คนควรรู้ว่าเราควรระวังตัวเองให้มากที่สุด...” (ภณ ภัทรนवल, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่า ควรติดไฟตามทางเดินให้สว่างมากขึ้น...” (เสฏฐวุฒิ พันโยศรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...สำหรับการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่าเป็นเรื่องของความร่วมมือกันทั้งผู้อยู่อาศัยในชุมชน มหาวิทยาลัยรังสิตในฐานะที่มีทั้งนักศึกษาและบุคลากรอาศัยอยู่ในพื้นที่ค่อนข้างมาก และเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการป้องกันละปราบปรามอาชญากรรม...” (วรรณชนก รัศมี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ ควรเพิ่มแสงสว่าง จัดทำเครื่องเตือนภัยที่สำคัญคือการดูแลตนเองให้ห่างไกลจากอันตราย เช่น หลีกเลี่ยงการเดินทางในที่เปลี่ยวเพียงลำพัง ไม่เดินพกพาของมีค่า ล้อตาล้อใจและแต่งกายให้มิดชิด...” (ฤกษ์ชัย กอโชคชัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ ควรเพิ่มแสงสว่างและรถสายตรวจตามจุดอับ จุดเสี่ยง...” (วีรพันธ์ สุขสืบผ่าน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรเพิ่มสายตรวจและเพิ่มไฟฟ้าแสงสว่าง...” (ภาวนา สินวรคุปต์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรจัดให้มีกล้องวงจรปิดทุกแยก ทุกชุมชน สัญญาณเตือนภัย สายตรวจทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ศูนย์กู้ภัยเมืองเอก และตำรวจมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยให้การสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ ชุดทำยนี้ต้องให้ทุกคน ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน โดยมหาวิทยาลัยพร้อมที่จะเป็นศูนย์กลางในการประสานงาน...” (เชษฐา อุปสิทธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอคนั้น ถ้าจะให้มีประสิทธิภาพเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต มหาวิทยาลัยรังสิต และชุมชนเมืองเอก ควรต้องร่วมมือกัน...” (อารมณัฐ ฐานโพธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรปิดกั้นเส้นทางเดินรถให้เหลือแต่ช่องทางหลัก เพิ่มแสงสว่างตามถนนหนทาง และปรับปรุงพื้นที่กร้าง และชุดทำยทุกคนที่อยู่อาศัยหรือทำงานในนี้ต้องช่วยกันให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม...” (จำเรียง แก้วภู, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“...สำหรับการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ

- 1) อยากให้แต่ละบ้านรู้จักกันมากที่สุดเพื่อที่จะได้ดูแลฝากบ้านเป็นหูเป็นตากันได้
- 2) จัดให้มีสายตรวจทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจและตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต
- 3) เพื่อเป็นการป้องกันเหตุนักศึกษาและผู้อยู่อาศัยในเมืองเอกควรแต่งกายไม่ล่อแหลม ถึงแม้ว่าในพื้นที่จะยังไม่มิดชิดข่มขืนก็ตาม มีแต่เหตุชิงโทรศัพท์มือถือของมีค่า...” (วิโรจน์ บุญรอด, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...สำหรับการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ ควรปิดช่องทางเข้าออกเล็กๆรอบหมู่บ้าน ติดตั้งกล้องวงจรปิด และที่สำคัญทุกคนต้องให้ความร่วมมือคอยสอดส่องเป็นหูเป็นตา...” (สกุลชาติ นามเมืองรักษ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพคงต้องเริ่มจากหน่วยงานราชการที่มีหน้าที่รับผิดชอบ คือ เทศบาลตำบลหลักหก กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต ร่วมกับ มหาวิทยาลัยรังสิต และชุมชนทั้ง 19 ชุมชน (ในเมืองเอก 10 นอกเมืองเอก 9) ร่วมกันจัดทำแผนและจัดสรรงบประมาณ ดัดตั้งกล้องวงจรปิด...” (ไทรสร ปราโมช ณ อุทยา , การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...การแก้ปัญหาอาชญากรรมเป็นเรื่องของหน้าที่ ความรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วมของทุกคน ทุกฝ่าย ตั้งแต่ตัวบุคคล ชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง มหาวิทยาลัยรังสิต...” (วิระภัทร ณะเสน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“...การแก้ปัญหาบางอย่างเนื่องจากหมู่บ้านเมืองเอกเป็นหมู่บ้านเอกชนขนาดใหญ่ ประกอบด้วยหลายโครงการ ไม่ได้เป็นพื้นที่สาธารณะ การบังคับใช้กฎหมายในที่เอกชนก็จำกัดด้วยเงื่อนไข ต้องไปดูกฎหมาย เช่น การพัฒนาทำไม่ได้ ดังนั้นต้องมีการยินยอมมอบพื้นที่ให้เป็นสาธารณะทางเทศบาลจึงจะมีอำนาจในการเข้ามาบริหารจัดการ สาธารณูปโภค อาทิเช่น ไฟฟ้า ถนนหนทาง ท่อระบายน้ำ ดัดตั้งกล้องวงจรปิด ทำให้พื้นที่มีความปลอดภัยขึ้นได้...” (ทวิวิทย์ พันธชาติ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 23 ธันวาคม 2560)

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยามหาวิทยาลัยรังสิต” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี ตลอดจนศึกษาหาแนวทางในการป้องกันอาชญากรรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ที่ใช้แบบฟอร์มเพื่อสำรวจความคิดเห็นโดยตัวแทนกลุ่มประชากรจะตอบคำถามเดียวกัน และถามคำถามก่อนหลังเรียงตามลำดับเหมือนกัน โดยทำการสัมภาษณ์ควบคู่กับสำรวจความคิดเห็นจากประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (เก็บแบบสอบถาม) ตัวแทนของกลุ่มประชากร ซึ่งกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 24,498 คน บุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิตจำนวน 2,776 คน และผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก 4,169 คน การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างประชากรได้มาจากการคำนวณ (Yamane, 1976) และการกำหนดกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งออกเป็น กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิต 200 คน และผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก 200 คนตัวแปรที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพในชุมชน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน ตัวแปรตาม ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม (ด้านการวางแผน, ด้านการปฏิบัติและด้านการติดตามและประเมินผล) และการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือแบบสอบถาม (Questionnaire) เรื่อง “แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยามหาวิทยาลัยรังสิต” โดยแบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลประชากรศาสตร์ ประกอบด้วยได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพในชุมชน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน เป็นแบบตัวเลือก (Multiple choice) ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมและรูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก จำนวน 18 ข้อ ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม (ด้านการวางแผน, ด้านการปฏิบัติและด้านการติดตามและประเมินผล) จำนวน 13 ข้อ ตอนที่ 4 การป้องกันอาชญากรรมจำนวน 8 ข้อ ซึ่งลักษณะแบบสอบถามในส่วนที่ 2 - 4 เป็นแบบสอบถามตาม

แบบ Likert's Scale เป็นคำถามปลายปิด โดยแบ่งระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ และข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด (Open-ended Questions) เพื่อสอบถามความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ อัตราส่วน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อศึกษาข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม รูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมและการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม และทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบสมมติฐานด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way Analysis of Variance และทำการเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparisons) โดยใช้การทดสอบแบบ Least Significant Difference (L.S.D.) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

5.1 สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษา บุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิต และผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก จำนวน 400 ราย โดยสัดส่วนเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย คือเพศหญิง ร้อยละ 60.5 และเพศชาย ร้อยละ 39.5

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 18 – 25 ปี ร้อยละ 49.8 ช่วงอายุ 56 – 65 ปี ร้อยละ 18.0 ช่วงอายุ 46 – 55 ปี ร้อยละ 14.2 ช่วงอายุ 65 ปีขึ้นไป ร้อยละ 10.0 ช่วงอายุ 36 – 45 ปี ร้อยละ 5.5 ช่วงอายุต่ำกว่า 18 ปี ร้อยละ 1.8 และช่วงอายุ 26 - 35 ปี ร้อยละ 0.8

สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างจาก 400 รายพบว่ามากอยู่ในสถานภาพโสด ร้อยละ 61.3 สมรส ร้อยละ 31.3 หม้าย / หย่า ร้อยละ 6.3 และแยกกันอยู่ ร้อยละ 1.3 มีระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 54.5 ต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 29.3 ปริญญาโท ร้อยละ 15.8 และปริญญาเอก ร้อยละ 0.5

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนักเรียน นักศึกษา ร้อยละ 50 พนักงานบริษัทเอกชน ร้อยละ 15.5 ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ และอื่นๆ มีจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ 14.5 ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 5.5 โดยส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ในระดับ ต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 39.5 10,001 – 20,000 บาท ร้อยละ 21.3 มากกว่า 50,000 บาท ร้อยละ 19.0

30,001 – 40,000 บาท ร้อยละ 8.0 20,001 – 30,000 บาท ร้อยละ 7.8 และ 40,001 – 50,000 บาท ร้อยละ 4.5

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีสถานภาพในชุมชน เป็นผู้พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ร้อยละ 50.0 นักศึกษา/บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต (พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก) ร้อยละ 45.0 และนักศึกษา/บุคลากร มหาวิทยาลัยรังสิต (พักอาศัยนอกหมู่บ้านเมืองเอก) ร้อยละ 5.0 ส่วนใหญ่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกมาเป็นระยะเวลา 1 – 5 ปี ร้อยละ 37.3 มากกว่า 20 ปี ร้อยละ 20.3 ระยะเวลา 11 – 15 ปี ร้อยละ 17.3 น้อยกว่า 1 ปี ร้อยละ 9.3 ระยะเวลา 16 -20 ปี ร้อยละ 6.8 ไม่ได้พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ร้อยละ 5.0 และ 6 – 10 ปี ร้อยละ 4.3

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต มีข้อสรุปคือ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดย 3 อันดับแรก ได้แก่ มีทางเข้า-ออกหลายทางเปิดโอกาสให้ผู้ก่อเหตุหลบหนีได้ง่าย มีพื้นที่รกร้างขาดการดูแลเอาใจใส่ และในพื้นที่ส่วนกลางไม่มีกล้องวงจรปิดตามลำดับ

รูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ผลการวิจัย รูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต มีข้อสรุปคือ รูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยรูปแบบของอาชญากรรม 3 อันดับแรก ได้แก่ จี้ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ และปล้นทรัพย์ ตามลำดับ

ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ผลการวิจัย ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต มีข้อสรุป ดังนี้

ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา ศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน ภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านคิดว่า การป้องกันอาชญากรรมเป็นหน้าที่ของทุกคน ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือท่านมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนป้องกันอาชญากรรม และท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่

ตำรวจ เปิดโอกาสให้ท่านเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากน้อยเพียงใด อยู่ในระดับปานกลาง

การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการปฏิบัติ ภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงลำดับจากมาก ไปหาน้อย พบว่า ท่านให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบต่างๆของสถานที่เพื่อรักษาความปลอดภัย อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือเมื่อท่านพบการกระทำความผิดในชุมชนท่านจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้เกี่ยวข้องทราบอยู่ในระดับมาก ท่านได้สนับสนุนเงิน/ทรัพย์สิน สิ่งของ/ร่วมแรงกับกิจกรรมป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก อยู่ในระดับปานกลาง ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ออกตรวจหรือเฝ้าระวังอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก และท่านเคยร่วมอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการติดตามและประเมินผล ภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ท่านคิดว่าการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมีความสำคัญ อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือท่านมีความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ท่านมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม และท่านคิดว่าอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง อยู่ในระดับปานกลาง

การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ผลการวิจัย การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต มีข้อสรุป คือในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ท่านแต่งกายมิดชิด ไม่ล่อแหลมหรือใส่เครื่องประดับจนเป็นที่ล่อตา ล่อใจเมื่อออกจากที่พักอาศัย อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือท่านคิดว่าการป้องกันตนเองเป็นการปิดกั้นโอกาสที่จะเกิดอาชญากรรม ท่านหลีกเลี่ยงที่จะออกจากที่พักอาศัยในเวลากลางคืน และท่านหลีกเลี่ยงการเดินทางตามลำพัง ที่พักอาศัยของท่านมีระบบรักษาความปลอดภัย เช่น กิ่งวงจระปัด, เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย, ระบบคีย์การ์ด ท่านติดตามข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกอยู่เสมอ อยู่ในระดับมาก ก่อนออกจากที่พักอาศัยท่านได้ฝากเพื่อนบ้านให้ช่วยดูแล และท่านพกพาอุปกรณ์ป้องกันตัว เพื่อป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง อยู่ในระดับปานกลาง

ผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบสมมติฐานทางสถิติเพื่อวิเคราะห์ว่าปัจจัยใดมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ คือ สถานภาพในชุมชนและระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน โดยแสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต จำแนกตามข้อมูลประชากรศาสตร์ พบว่าสถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันจะมีผลต่อการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 เปรียบเทียบการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต จำแนกตามข้อมูลประชากรศาสตร์ พบว่าสถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกัน มีผลต่อการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต จำแนกตามข้อมูลประชากรศาสตร์ พบว่าระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผนและการปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านการติดตามและประเมินผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 4 เปรียบเทียบการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต จำแนกตามข้อมูลประชากรศาสตร์ พบว่าระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปราย

จากผลการวิจัย พบว่า

ประชากรกลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิตอยู่ในระดับปานกลาง และมีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิตอยู่ในระดับมาก

ส่วนอิทธิพลจากปัจจัยตัวแปรต้นในด้านสถานภาพในชุมชน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน ที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต นั้น ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ดังต่อไปนี้

จากสมมติฐานที่ 1 สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยรามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางทั้งด้านการวางแผน การปฏิบัติ และการติดตามและประเมินผล

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดปารีชาติ วลัยเสถียร และคนอื่นๆ (2546, น. 29) การทำงานแบบมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับบุคคล และองค์กรหลายประเภทตามลักษณะงาน โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือผู้ร่วมงานทุกฝ่ายต้องมีอุดมการณ์ เป้าหมาย วัตถุประสงค์และมีผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งประกอบด้วย 1) การมีส่วนร่วมในการศึกษาชุมชน จะเป็นการกระตุ้นให้ประชาชนได้ร่วมกันเรียนรู้สภาพชุมชน การดำเนินชีวิต ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการทำงานและร่วมกันค้นหาปัญหา สาเหตุของปัญหา ตลอดจนการจัดลำดับความสำคัญของปัญหา 2) การมีส่วนร่วมในการวางแผน โดยจะมีการรวมกลุ่มอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเพื่อกำหนดนโยบาย วัตถุประสงค์ วิธีการ แนวทางการดำเนินงานและทรัพยากรที่จะต้องใช้ 3) การมีส่วนร่วมในการดำเนินการพัฒนา โดยการสนับสนุนด้านวัสดุ อุปกรณ์ แรงงาน เงินทุน หรือเข้าร่วมบริหารงาน การใช้ทรัพยากร การประสานงาน และดำเนินการขอความช่วยเหลือจากภายนอก และ 4) การมีส่วนร่วมในการร่วมรับผลประโยชน์จากการพัฒนา เป็นการนำเอากิจกรรมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งด้านวัตถุและจิตใจ โดยอยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียมกันของบุคคลและสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของจิระศักดิ์ เหล่าอินทร์ (2557) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การมีส่วนร่วม

ของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ ผลการศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์ พบว่า ด้านการมีส่วนร่วม ไม่มีส่วนร่วม กำหนดงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม ด้านผู้นำ ผู้นำชุมชน/ภาวะผู้นำ ไม่มีส่วนร่วมจัดทำแผนป้องกันอาชญากรรม ด้านป้องกันและแก้ไขอาชญากรรม ไม่มีโอกาสป้องกันอาชญากรรมด้านการติดตามและประเมินผล ไม่มีการติดตามและประเมินผลการดำเนินการป้องกันอาชญากรรม

จากสมมติฐานที่ 2 สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ไม่แตกต่างกัน ซึ่งอยู่ในระดับมาก

จากการให้สัมภาษณ์ของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ด้านการติดตามและประเมินผล ในประเด็นอื่นๆ ได้แก่ ท่านมีความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ต้องการให้เพิ่มกำลังตำรวจหรือสายตรวจในพื้นที่สะท้อนให้เห็นว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างยังคงมีความหวาดกลัวและรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ตั้งแต่หน่วยงานของรัฐ คือ สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต เทศบาลตำบลหลักหก ควรร่วมกับมหาวิทยาลัยรังสิตผู้ประกอบการหอพักในพื้นที่ตลอดจนผู้นำชุมชนและผู้อยู่อาศัยในชุมชนและชุมชน เพื่อวางแผนป้องกันอาชญากรรมตลอดจนการปฏิบัติงานในพื้นที่ร่วมกันเพื่อให้เกิดความปลอดภัย อีกทั้งยังเป็นการสร้างความมั่นใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม ต่อผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก ซึ่งจะส่งผลให้อาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง ในที่สุด

สอดคล้องกับแนวคิดของโคเฮนและอัฟฮอฟฟ์ (Cohen & Uphoff, 1980, pp. 324-328) ได้กล่าวว่า มีบุคคล 4 ฝ่ายที่มีส่วนสำคัญในการมีส่วนร่วมในโครงการพัฒนาสิ่งแวดล้อมชุมชน ซึ่งประกอบไปด้วย ประชาชนในท้องถิ่น ผู้นำท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของรัฐ และบุคคลภายนอก สำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชนนั้น ยังมีปัจจัยหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมได้แก่ 1. อายุและเพศ 2. สถานภาพในครอบครัว 3. ระดับการศึกษา 4. สถานภาพทางสังคม 5. อาชีพ 6. รายได้และทรัพย์สิน และ 7. ระยะเวลาพักอาศัยอยู่ในท้องถิ่นและสถานภาพการทำงาน และสอดคล้องกับแนวความคิดเกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2555) การป้องกันปราบปรามอาชญากรรม หมายถึง การใช้มาตรการและวิธีการต่างๆ ที่จะไม่ให้เกิด

อาชญากรรมขึ้น โดยอาจจำแนกได้ดังนี้ คือ การกำจัดต้นเหตุการณ์ ขจัดความปรารถนาที่จะกระทำ ความผิด และขจัดช่วงโอกาสที่จะกระทำผิด ซึ่งทั้งหมดนี้ถือเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาล เอกชน และประชาชนในการร่วมมือกัน ซึ่งถือว่าเป็นงานในหน้าที่ของตำรวจที่สำคัญที่สุดรวมตลอดจนถึง การใช้มาตรการต่างๆ ระวังเหตุการณ์การกระทำผิด การจับกุมควบคุมอาชญากรเพื่อป้องกัน อาชญากรรมย้อนกลับมาก่อทำความผิดอีก และการลงโทษอาชญากรเพื่อทำให้เกิดความเข็ดหลาบ ทั้งยังเป็นเครื่องเตือนใจแก่ผู้ที่คิดจะประกอบอาชญากรรม อีกประการหนึ่งด้วย โดยอาจจะเป็นการ ป้องกันและระวังเหตุในการเกิดอาชญากรรม และ/หรือเป็นการสืบสวนปราบปรามอาชญากรรม ด้วยการแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน

งานชุมชนสัมพันธ์ เป็นงานหนึ่งในแผนกรมตำรวจแม่บท ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2535-2539) ที่ เน้นให้ตำรวจสร้างความเข้าใจ ทศนคติ ความศรัทธา ความเชื่อมั่นและความสัมพันธ์อันดี ระหว่าง ตำรวจกับประชาชน และให้ประชาชนได้มีส่วนสนับสนุนหรือมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของ ตำรวจ ทั้งในด้านการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม และรักษาความมั่นคงของชาติ รวมทั้งการมี ส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) โดยให้ประชาชนและชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมใน การป้องกัน

ส่วนงานวิจัยที่รองรับซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทวิ พงษ์พงษ์มา (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในชุมชนอมรทรัพย์ เขต หนองจอก กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ด้านการป้องกันอาชญากรรม ในภาพรวมอยู่ใน ระดับมาก โดยค่าต่ำสุดคือ ท่านมีส่วนร่วมในการสนับสนุนกิจการตำรวจด้วยการบริจาคเงินเพื่อ กิจการอันเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม ค่าสูงสุดคือ ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับเจ้าหน้าที่ ตำรวจด้วยการสอดส่อง ดูแล ตรวจตรา และเฝ้าระวังบริเวณชุมชนของท่านร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ด้านการปราบปรามอาชญากรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยค่าต่ำสุดคือ ท่านช่วยเหลือ เจ้าหน้าที่ตำรวจในการจับกุมผู้กระทำผิดแล้วนำส่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดี ค่าสูงสุดคือ ใน ชุมชนของท่านมีการดำเนินการปราบปรามอบายมุขอย่างจริงจัง โดยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้ 1) ควรมี การประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้ประชาชนร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมาก ยิ่งขึ้น สร้างมวลชนให้ประชาชนร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ 2) ควรมีการอบรมหรือให้ความรู้กับประชาชนถึงวิธีการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ทั้งนี้ ถ้าหากประชาชนรู้จักวิธีการป้องกันตนเอง ผู้กระทำความผิดก็จะหาช่องทางก่ออาชญากรรมได้ยาก ขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ปัญหาอาชญากรรมลดน้อยลงหรือไม่เกิดขึ้นเลย และ 3) ควรมีการศึกษา เปรียบเทียบความร่วมมือของประชาชนที่มีต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในแต่ละ

พื้นที่ เพื่อนำแนวทางแต่ละพื้นที่มาปรับปรุงแก้ไข หรือแสวงหาความร่วมมือของประชาชนต่อไป และสอดคล้องกับงานวิจัยของประวิทย์ สองแก้ว (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ในเขตสถานีตำรวจนครบาลเมือง ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนที่มีอายุ อาชีพ และรายได้แตกต่างกันมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ แตกต่างกันมีวิธีการต่างๆ ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม การโจรกรรม รถจักรยานยนต์และรถยนต์อย่างมีประสิทธิภาพไม่แตกต่างกัน และสุนิสา อินอุทัย (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมอยู่ในระดับดี โดยพบว่ามีการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อน้อยกว่าการละเว้นการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และเมื่อเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองพบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ แตกต่างกัน มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน โดยประชาชนหญิงมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าชาย และประชาชนที่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี และประชาชนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอยู่ในระดับสูงกว่ากลุ่มอื่น และประชาชนที่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานเอกชนมีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ต่ำกว่าประชาชนที่มีอาชีพอื่นๆ แต่ประชาชนที่มีสถานภาพ รายได้ และระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนแตกต่างกัน มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มีประสบการณ์การเกิดอาชญากรรมเกิดขึ้นกับญาติพี่น้อง (อาศัยต่างครอบครัว) มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ผลการวิจัยพบว่า ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การมีส่วนร่วมต่อการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ด้านการวางแผน และการปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านติดตามและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากผลการวิจัยพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน น้อยกว่า 1 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีไม่ได้พักอาศัย มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นเวลา 6 – 10 ปี และมากกว่า 20 ปี ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 1 – 5 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ระยะเวลาที่อาศัยใน

ชุมชนมากกว่า 20 ปี ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 11 - 15 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นเวลา 6 - 10 ปี และมากกว่า 20 ปี ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 16 - 20 ปี มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนมากกว่า 20 ปี

ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของปรีชา สาวม่วง (2553) ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของผู้นำชุมชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเขตอำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน ผลการศึกษาพบว่า 1) ผู้นำชุมชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่าเมื่อพบการกระทำผิดเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมจะให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่อย่างเต็มที่โดยคิดว่าเป็นหน้าที่ส่วนหนึ่งที่จะต้องปฏิบัติ ทั้งนี้ส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการประสบภัยจากโจรสู้ร้าย การให้ความร่วมมือของผู้นำชุมชนเพื่อเป็นการป้องกันภัยจากโจรสู้ร้าย ส่วนใหญ่ระบุว่าได้มีการปฏิบัติในจำนวน 5 ประเด็น ได้แก่ การจัดเวรยาม การตั้งกฎกติกาของหมู่บ้าน การไล่เกลี้ย ประณีประนอมข้อพิพาท การควบคุมบุคคลกลุ่มเสี่ยง และการแจ้งเบาะแสของคนร้าย สำหรับประชาชนในหมู่บ้านส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการประสบภัยจากโจรสู้ร้าย ผู้นำชุมชนมีความวิตกกังวลบ้างเล็กน้อยเกี่ยวกับการประสบภัยจากโจรสู้ร้ายของประชาชนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน 2) ในด้านทัศนคติของผู้นำชุมชนที่มีต่อการป้องกันอาชญากรรมพบว่า ผู้นำชุมชนให้ความสนใจเป็นอย่างมากต่อข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรมและการป้องกันปราบปราม และมีความมั่นใจบ้างต่อการปฏิบัติหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่จะมีความมั่นใจเป็นอย่างมากถ้าหากเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีกับผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม และพบว่าผู้นำชุมชนส่วนใหญ่ได้ร่วมกับประชาชนจัดตั้งเวรยามเพื่อเป็นการป้องกันโจรสู้ร้ายในชุมชน 3) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความร่วมมือของผู้นำชุมชนพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน ภูมิลำเนาเดิม ศาสนา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน ที่อยู่อาศัยในเขตและนอกเขตเทศบาลตำบลท่าวังผา ระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งปัจจุบัน การมีประสบการณ์ในการอบรมหรือเข้าร่วมกิจกรรม การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 กับความร่วมมือของผู้นำชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมเกือบทุกประเด็นจาก 11 ประเด็น ยกเว้น 3 ประเด็นคือ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนาเดิม และเขตที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใดและ 4) ปัญหาอุปสรรคในด้านความร่วมมือของผู้นำชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมพบว่า ผู้นำชุมชนได้ให้ความร่วมมือกับภาคราชการในกิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมน้อยกว่าเท่าที่ควร เช่น การให้ความร่วมมือในการตรวจค้นหรือตรวจยึด การอบรมให้ความรู้ในการป้องกัน

อาชญากรรม การช่วยระงับเหตุหรือจับกุม การเป็นพยาน และการแจ้งเหตุคนร้ายกำลังกระทำ ความผิด เหตุผลที่ผู้นำให้ความร่วมมือน้อยน่าจะเป็นเพราะการปฏิบัติดังกล่าวมีความเสี่ยงต่ออันตรายสูงหรือเป็นการปฏิบัติที่มีความยุ่งยาก

สมมติฐานที่ 4 ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต ผลการวิจัยพบว่า ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนที่แตกต่างกันมีผลทำให้การป้องกันตนเองจากอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากผลการวิจัยพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นเวลา 6 – 10 ปี มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีไม่ได้พักอาศัย ที่อาศัยในชุมชน น้อยกว่า 1 ปี 1 – 5 ปี 11 - 15 ปี 16 – 20 ปี และ มากกว่า 20 ปี ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 1 – 5 ปี มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน 16 – 20 ปี ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชนมากกว่า 20 ปี มีการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม มากกว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ มีระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นเวลา 11 - 15 ปี และ 16 – 20 ปี

ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุนิสา อินอุทัย (2557, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง ชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน และเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน และ ประสบการณ์การเกิดอาชญากรรม โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และใช้การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova) สถิติ Welch และ Brown-Forsythe เพื่อเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยใช้ Dunnett T3 โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีระดับการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมอยู่ในระดับดี โดยพบว่ามีการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อน้อยกว่าการละเว้นการกระทำเพื่อป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และเมื่อเปรียบเทียบระดับการป้องกันตนเองพบว่าประชาชนที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ แตกต่างกัน มีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยประชาชนหญิง

มีการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหตุอาชญากรรมมากกว่าชาย และประชาชนที่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี และประชาชนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหตุอาชญากรรมอยู่ในระดับสูงกว่ากลุ่มอื่น และประชาชนที่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานเอกชนมีการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหตุอาชญากรรมที่ต่ำกว่าประชาชนที่มีอาชีพอื่นๆ แต่ประชาชนที่มีสถานภาพ รายได้ และระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน แตกต่างกัน มีการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหตุอาชญากรรมไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มีประสบการณ์การเกิดอาชญากรรมเกิดขึ้นกับญาติพี่น้อง (อาศัยต่างครอบครัว) มีการป้องกันตนเองไม่ให้เกิดเป็นเหตุอาชญากรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการสรุป และการอภิปรายผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุง ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต มีดังต่อไปนี้

ประโยชน์จากการนำผลการวิจัยไปใช้

- 1) สามารถป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก
- 2) ผู้อยู่อาศัย ผู้ประกอบอาชีพในหมู่บ้านเมืองเอก นักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยรังสิตตลอดจนผู้เข้ามาติดต่อหรือใช้เส้นทางสัญจรรู้สึกปลอดภัย
- 3) เสริมสร้างให้บรรยากาศภายในหมู่บ้านเมืองเอกน่าอยู่อาศัยและปลอดภัย
- 4) เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกกับมหาวิทยาลัยรังสิต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรศึกษาถึงแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา วิทยาลัยมหาวิทยาลัยรังสิต
- 2) ควรศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมให้มีการทำงานแบบบูรณาการในหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัย และความสงบสุขของคนในหมู่บ้านเมืองเอก อาทิเช่น สถานีตำรวจนครบาลคลองรังสิต อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) เทศบาลตำบลหลักหก

มหาวิทยาลัยรังสิต ศูนย์วิจัยเมืองเอก และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำหอพักหรือหน่วยงานต่างๆ ในหมู่บ้าน

3) ควรวิจัยเกี่ยวกับการประเมินประสิทธิภาพสายตรวจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) เทศบาลตำบลหลักหก ตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต และศูนย์วิจัยเมืองเอก

บรรณานุกรม

- กฤษณ์ มีบำรุง. (2556). *การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาชุมชนมัสยิดมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยรังสิต, กรุงเทพฯ.
- กรมการปกครอง. สำนักบริหารการทะเบียน. (2560 ก, 6 ตุลาคม). *รายงานสถิติจำนวนประชากรและบ้านประจำปี พ.ศ.2560*. สืบค้นจาก <http://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statTDD/>
- กรมการปกครอง. สำนักบริหารการทะเบียน. (2560 ข, 1 พฤศจิกายน). *จำนวนประชากรตำบลหลักหกปี2560*. สืบค้นจาก <http://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statTDD/views/showVillageData.php?rcode=13010114&statType=1&year=60>
- จิระศักดิ์ เหล่าอินทร์. (2557). *การมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตอำเภอเมืองนครสวรรค์* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, พระนครศรีอยุธยา.
- เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง. (2547). *รู้ทันทักษิณ 3*. กรุงเทพฯ: ขอคิดด้วยคน.
- เจลิยว บุรีภักดี. (2545). *ชุดวิชาการวิจัยชุมชน*. นนทบุรี: เอส อาร์ ปริ้นติ้งมาส โปรดักส์.
- ณรงค์ ทรัพย์เย็น และชงชาติ รอดคลองตัน. (2551). *คู่มือตำรวจเล่มที่ 6 หมวดวิชาป้องกันปราบปราม อาชญากรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ตำรวจ.
- ทวี แพงพงษ์มา. (2556). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในชุมชนอมรทรัพย์ เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- ทวีทอง หงส์วิวัฒน์. (2547). *การมีส่วนร่วมของประชาชน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล ศูนย์นโยบายสาธารณสุข.
- ไทพิศรินทร์วิดี ภักดีกุล. (2520). *แต่ความยุติธรรมซึ่งไม่มีในโลก*. เชียงใหม่: โครงการตำราคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์. (2547). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- บรมศักดิ์ กลั่นเรืองแสง. (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของเมือง กับรูปแบบการเกิดอาชญากรรม ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). *การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิชาการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ประพันธ์พงษ์ ชินพงษ์. (2551). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, ปทุมธานี.
- ประวิทย์ สองแก้ว. (2556). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ในเขตสถานีตำรวจภูธรเมืองนนทบุรี* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- ปรีชา สาวม่วง. (2553). *การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของผู้นำชุมชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเขตอำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ปรีชาดิ วลัยเสถียร และคนอื่นๆ. (2546). *กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: อูษา.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2531). *อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรม: หลักทฤษฎีและมาตรการ*. กรุงเทพฯ: การพิมพ์พระนคร.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2537). *อาชญาวิทยา: สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- มหาวิทยาลัยรังสิต. สำนักงานทะเบียน. (2561ก). *จำนวนนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2560*.
- มหาวิทยาลัยรังสิต. สำนักงานบุคคล. (2561ข). *อัตรากำลังพลประจำเดือนกุมภาพันธ์ 2561*.
- รณภพ พรอรุณ. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะเศรษฐกิจกับอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ปัญหาพิเศษ* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2560, 3 พฤศจิกายน). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554.
 ราชอาณาจักรไทย สืบค้นจาก <http://www.royin.go.th/dictionary/>
- วรเดช จันทรศร. (2522) สาเหตุของอาชญากรรม ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง.
 วารสารพัฒนบริหารศาสตร์. 2(1), 51 - 53.
- วุฒิชัย อารักษ์โพชนงค์. (2554). อิทธิพลของการรับรู้ทัศนคติและการมีส่วนร่วมที่มีต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐตามระบบคุณภาพภายใน (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- สมนึก ปัญญาสิงห์. (2532). การพัฒนาชุมชน. ขอนแก่น: ภาควิชาพัฒนาสังคม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สิทธิศักดิ์ พันธุ์พิชญานนท์. (2545) สภาพปัญหาและวิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของชุมชน อำเภอเมืองเชียงใหม่ (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- สุดสงวน สุธีสร. (2541). อาชญากรรม. กรุงเทพฯ: คณะสังคมสงเคราะห์ สาขาสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุดสงวน สุธีสร. (2547). อาชญาวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุนิสา อินอุทัย. (2557). การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- สุพัฒน์ สมจิตรสกุล. (2539). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของชุมชน ในกิจกรรมศูนย์สาธารณสุขมูลฐานชุมชนในอำเภอปลาปาก จังหวัดนครพนม (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สุพัตรา สุภาพ. (2541). พฤติกรรมและทัศนคติของผู้ใช้รถใช้ถนนต่อมาตรการการแก้ไขปัญหาจราจรในเขตกรุงเทพมหานคร. สถาบันดำรงราชานุภาพ, กรุงเทพฯ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- เสนห์ จุ้ยโต. (2548). *การบริหารนวัตกรรมแนวใหม่*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- แสวง รัตมงคลมาศ. (2543). *สองโลกวัฒนธรรมพฤติกรรมการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา*. กรุงเทพฯ: สมาคมพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์.
- โสภา ขปิลมณีน. (2537). *อาชญากรรม: ปัญหาที่ควรแก้ไขในสังคมปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. (2542). *ทฤษฎีสังคมวิทยา : การสร้าง การประเมินค่า และใช้ประโยชน์*. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สันติชัย เอื้องประสิทธิ์. (2551). *การศึกษาวิจัยในหน่วยงานท่องเที่ยวของรัฐ*. จุฬาสารการท่องเที่ยว. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2550). *นโยบายของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมตำรวจ.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองบังคับการปราบปราม. (2560, 2 ธันวาคม). *แนวความคิดเกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม*. สืบค้นจาก [http://www.csd.go.th/Dimensions_csd/Chapter %2002.pdf](http://www.csd.go.th/Dimensions_csd/Chapter%2002.pdf)
- อकिन รพีพัฒน์. (2539). *คู่มือการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: คลังนานาวิทยา.
- อริญ สุวรรณบุผา. (2548). *หลักอาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อาภรณ์พันธ์ จันทร์สว่าง. (2542). *การพัฒนากลุ่มบุคคลและชุมชน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Arnstein, R. S. (1969). *A ladder of citizen participation*. *Journal of the American Institute of Planning Association*, 35(4), 216 -224
- Bertrand, L.A. (1958). *Rural Sociology*. New York: McGraw - Hill.
- Brantingham et al. (1990). *Situational Crime Prevention in Practice*. *Canadian Journal of Criminology*, 32(1), 17-40.
- Cohen, J.M. and Uphoff, N.T. (1977). *Rural development participation*. New York: concepts and measures for project design implementation and evaluation.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Cohen, J.M. and Uphoff, N.T. (1980). *Participation's Place in Rural Development: Seeking Clarity Through Speciality*. World Development.
- Pears, Andrew. And Sriefel, Methais. (1979). *Inquiry into Participation A Research Approach*. In UNRISD Participation programme. Geneva.
- Reeder, William W. (1974). *Some aspects of the informal social participation of farm families in New York State*. New York: Cornel University.
- Satherland, Edwin H. and Cressey, Donald R. (1966). *Principles of Criminology*. New York: J.B. Lippincott Company.
- White, A.T. (1982). *The Community Participation: A discussion of the Agreement*. New York: UnitedNation Children's Fund.
- Yamane, Taro (1976). *Statistics: An introductory analysis* (2nd ed.). New York: Harper and Row.

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา

กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตรงตามความเป็นจริง

1. เพศ

- ชาย หญิง

2. อายุ

- ต่ำกว่า 18 ปี 18 - 25 ปี
 26 - 35 ปี 36 - 45 ปี
 46 - 55 ปี 56 - 65 ปี
 65 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพ

- โสด สมรส หม้าย / หย่า แยกกันอยู่

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

- ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี
 ปริญญาโท ปริญญาเอก

5. อาชีพ

- นักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
 พนักงานบริษัทเอกชน ธุรกิจส่วนตัว อาชีพอิสระ
 อื่นๆ กรุณาระบุ.....

6. รายได้

- ต่ำกว่า 10,000 บาท 10,001 – 20,000 บาท
 20,001 – 30,000 บาท 30,001 – 40,000 บาท
 40,001 – 50,000 บาท มากกว่า 50,000 บาท

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิด				
	5	4	3	2	1
7. เป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัย					
8. ฐานะความเป็นอยู่ที่ดีของผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้าน					
9. ปัญหาสุขภาพจิต					
10. การพนัน (บ่อน, โต้ะบอล)					
รูปแบบของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอก					
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ					
1. ฆ่าผู้อื่น					
2. ทำร้ายร่างกาย					
3. ทะเลาะวิวาท					
4. ข่มขืนกระทำชำเรา					
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน					
1. ปล้นทรัพย์					
2. จี้ชิงทรัพย์					
3. ลักทรัพย์					
4. โจรกรรมรถจักรยานยนต์/รถยนต์					

ตอนที่ 3 การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิด				
	5	4	3	2	1
ด้านการวางแผน					
1. ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนป้องกันอาชญากรรม					
2. ท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ เปิดโอกาสให้ท่านเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากน้อยเพียงใด					
3. ท่านมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้น					
4. ท่านคิดว่าการป้องกันอาชญากรรมเป็นหน้าที่ของทุกคน ทุกฝ่าย ต้องร่วมมือกัน					
ด้านการปฏิบัติ					

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิด				
	5	4	3	2	1
5. ท่านเคยร่วมอบรมหลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม					
6. เมื่อท่านพบการกระทำความผิดในชุมชนท่านจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ ตำรวจหรือผู้เกี่ยวข้องทราบ					
7. ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ออกตรวจหรือเฝ้าระวังอาชญากรรมใน หมู่บ้านเมืองเอก					
8. ท่านได้สนับสนุนเงิน ทรัพย์สิน สิ่งของ หรือร่วมแรงกับกิจกรรม ป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก					
9. ท่านให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบต่างๆของ สถานที่เพื่อรักษาความปลอดภัย					
ด้านการติดตามและประเมินผล					
10. ท่านมีความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
11. ท่านมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันอาชญากรรม					
12. ท่านคิดว่าอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกลดลง					
13. ท่านคิดว่าการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมีความสำคัญ					

ตอนที่ 4 การป้องกันอาชญากรรม

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิด				
	5	4	3	2	1
1. ที่พักอาศัยของท่านมีระบบรักษาความปลอดภัย เช่น กล้องวงจร ปิด, เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย, ระบบคีย์การ์ด					
2. ก่อนออกจากที่พักอาศัยท่านได้ฝากเพื่อนบ้านให้ช่วยดูแล					
3. ท่านแต่งกายมิดชิด ไม่ล่อแหลมหรือใส่เครื่องประดับจนเป็นที่ล่อ ตา ล่อใจเมื่อออกจากที่พักอาศัย					
4. ท่านหลีกเลี่ยงที่จะออกจากที่พักอาศัยในเวลากลางคืน					
5. ท่านหลีกเลี่ยงการเดินทางตามลำพัง					
6. ท่านพกพาอุปกรณ์ป้องกันตัว เพื่อป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิด					

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิด				
	5	4	3	2	1
ขึ้นกับตัวเอง					
7. ท่านติดตามข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในหมู่บ้านเมือง เอกอยู่เสมอ					
8. ท่านคิดว่าการป้องกันตนเองเป็นการปิดกั้น โอกาสที่จะเกิด อาชญากรรม					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

****ขอขอบคุณทุกท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถาม****

มหาวิทยาลัยรังสิต Rangsit University

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง แนวทางการป้องกันอาชญากรรมในชุมชนรอบสถาบันการศึกษา

กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

1. ชื่อ - นามสกุล.....อายุ.....ปี
2. สถานภาพในชุมชน
.....
.....
3. ระยะเวลาที่อาศัย/ทำงานอยู่ในพื้นที่
.....
4. อาชญากรรมที่เกิดขึ้นใน “หมู่บ้านเมืองเอก” มีรูปแบบใดบ้าง?
.....
.....
.....
.....
.....
.....
5. ท่านคิดว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นใน “หมู่บ้านเมืองเอก” มีสาเหตุมาจาก?
.....
.....
.....
.....
.....

“พักอาศัยอยู่หอพักในหมู่บ้านเมืองเอกตั้งแต่เข้ามาศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นระยะเวลา 4 ปี รูปแบบของอาชญากรรมที่พบในหมู่บ้านเมืองเอกส่วนใหญ่จะเป็นชิงทรัพย์ ปล้นจี้ชิงทรัพย์ เนื่องมาจากแสงสว่างยามค่ำคืนตามถนนหรือซอยต่างๆไม่เพียงพอ สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นตนเองมีส่วนร่วมมากพอควร เนื่องจากได้เข้ามาฝึกงานในสำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ มีโอกาสได้ลงพื้นที่และช่วยแก้ไขปัญหารื่องแสงสว่างในหมู่บ้านเมืองเอก ข้อเสนอแนะในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมควรเพิ่มตำรวจสายตรวจในหมู่บ้านเมืองเอกและแสงสว่างตามซอยและถนนให้มากขึ้น” (นายพรสวรรค์ พลสงคราม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มกราคม 2561)

“พักอาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกมาเป็นระยะเวลา 4 ปี รูปแบบของอาชญากรรมที่พบในหมู่บ้านเมืองเอกส่วนใหญ่ ชิงทรัพย์ ทะเลาะวิวาท และลักขโมย มีสาเหตุมาจากทางที่ไม่มีแสงสว่างเพียงพอ และมีจำนวนเจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจน้อย โดยส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมาก โดยจะคอยระมัดระวังเรื่องทรัพย์สินของตัวเองและคอยเตือนเพื่อนๆ อยู่เสมอ การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นมีส่วนร่วมมากพอสมควร เนื่องจากมีโอกาสได้ลงพื้นที่และช่วยแก้ไขปัญหารื่องแสงสว่างในหมู่บ้านเมืองเอกขณะที่มาฝึกงานในสำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ ข้อเสนอแนะในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมให้ได้ผล ควรเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจในพื้นที่ชุมชน เพิ่มแสงสว่างตามถนนและซอยในชุมชนให้มากขึ้น ขอความร่วมมือจากคนในชุมชนให้ช่วยกันสอดส่องดูแลความปลอดภัยซึ่งกันและกัน” (นายบรรจง ผดุงพัฒน์ โนม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 มกราคม 2561)

“อาศัยในเมืองเอกเป็นมา 4 ปี พบว่าอาชญากรรมที่มักเกิดขึ้น คือ การปล้น ชิงทรัพย์ และลักทรัพย์ในร้านสะดวกซื้อ สาเหตุมาจากมีบางพื้นที่มืดและเปลี่ยว ซึ่งบางครั้งนักศึกษาบางคนเดินคนเดียวจึงเกิดอันตรายได้ โดยส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก เพราะคิดว่าอันตรายมีอยู่ทุกที่รอบตัวเรา และมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมาก เช่น ไม่เดินทางไปไหน มาไหนคนเดียว หลีกเลี่ยงการเดินทางผ่านที่เปลี่ยว สำหรับการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกนั้นตนเองคิดว่าควรเพิ่มจำนวนตำรวจหรือมีการจัดตั้งสถานีตำรวจในมหาวิทยาลัยรังสิต” (นางสาวอินธุอร กุลาสา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“อาศัยอยู่ในพื้นที่มา 6 ปี พบว่าอาชญากรรมที่มักเกิดขึ้น คือ การปล้น และจี้ชิงทรัพย์ เนื่องจากในหมู่บ้านมีพื้นที่มืดและรกร้างค่อนข้างเยอะ โดยส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกัน

อาชญากรรมมาก เพราะเป็นผู้หญิงคิดว่าอาจตกเป็นเหยื่อได้ทุกเมื่อ สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นไม่ค่อยข้างมากเพราะมักจะตกเดือนคนรอบข้าง หรือคนรู้จักให้มีความระมัดระวัง ไม่ประมาท สุดท้ายคิดว่า การป้องกันปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นควรจัดให้มีการตรวจตราพื้นที่โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพิ่มแสงสว่าง ปรับภูมิทัศน์ไม่ให้มีพื้นที่ที่รกร้าง หรือที่ลับตาคน” (นางสาวเบญจมี ชิว, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นเวลา 6 ปีแล้ว อาชญากรรมในพื้นที่เท่าที่ทราบ คือ การวิ่งราวทรัพย์ เกิดมาจากการไม่ระมัดระวังตัวของเจ้าของทรัพย์สิน และมีพื้นที่เปลี่ยวมืด โดยส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก โดยการระมัดระวังตัวและทรัพย์สินอยู่เสมอ แต่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอก ส่วนการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกควรลดพื้นที่เสี่ยง เปลี่ยว มืด” (นางสาวเหวิน แจ่ม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยได้ประมาณ 1 ปี พบเห็นรูปแบบอาชญากรรม คือ การขโมยของมีค่า เกิดจากการไม่ระวังตัวและไว้ใจในสถานที่ ทำให้วางของมีค่าไว้นอกสายตา ส่วนตัวแล้วให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมากเนื่องจาก เพื่อนที่เรียนด้วยกันถูกขโมยกระเป๋าขณะวางไว้บริเวณหน้าอาคารเรียน ในมหาวิทยาลัย ทำให้เห็นว่าขนาดในมหาวิทยาลัยที่คิดว่าปลอดภัยแล้วแต่กลับมีมิฉฉาเข้ามาก่อเหตุได้ จึงควรเก็บของไว้กับตัวไม่วางไว้ในที่ลับตา สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นถือน้อยมาก แต่ตนเองคิดว่า “เราควรดูแลของตนเองให้ดี ก่อนที่จะหวังให้ผู้อื่นดูแล” การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นเห็นว่า ควรมีกดล็อกวงจรปิดในจุดที่สำคัญ และผู้คนควรรู้ว่าเราควรระวังตัวเองให้มากที่สุด” (นายภณ ภัทรนพพล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยได้ประมาณ 1 ปี พบเห็นรูปแบบอาชญากรรม คือ การขโมยของมีค่า (ลักทรัพย์) เกิดจากความเห็นแก่ตัวของคนที่อยากได้ของคนอื่น ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมากเพราะการที่ทรัพย์สินสูญหายในแต่ละครั้งนั้นทำให้เจ้าของลำบากมาก สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นมีน้อย เนื่องจากเป็นนักศึกษาจึงใช้เวลาส่วนใหญ่กับการเรียนอย่างเดียว การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่า เริ่มจากเจ้าของทรัพย์สินควรเก็บข้าวของๆตนให้มิดชิด รอบคอบและคอยระมัดระวังคนแปลกหน้า” (นางสาวสายรุ้ง จิตรทัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 มกราคม 2561)

“เข้ามาศึกษาที่มหาวิทยาลัยรังสิต 2 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกเท่าที่ทราบนั้นมีการกระชากกระเป๋าบ่อยครั้ง เนื่องจากพื้นที่ในหมู่บ้านบางจุดมืดและเปลี่ยวจึงเปิดโอกาสให้เกิดการก่ออาชญากรรมมากขึ้น ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก ถ้าออกไปภายนอกมหาวิทยาลัยก็จะพยายามไม่ไปคนเดียวจะไปกับเพื่อน สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมก็มีบ้าง เช่น คอยเตือนเพื่อนๆ ให้ระมัดระวังตัว การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่า ทุกคนที่อยู่ในชุมชนควรให้ความร่วมมือกัน” (นางสาวพรานบุญ มีกุล, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“เข้ามาศึกษาที่มหาวิทยาลัยรังสิต 2 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกนั้นพบว่ามีการกระชากกระเป๋า เนื่องจากในหมู่บ้านมีทางเปลี่ยวและมีมืดบางจุด ส่วนตัวไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากนัก การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่า ควรติดไฟตามทางเดินให้สว่างมากขึ้น” (นายเสฏฐวุฒิ พันโยศรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“เข้ามาศึกษาที่มหาวิทยาลัยรังสิตและพักอาศัยในเมืองเอกเป็นระยะเวลา 3 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกส่วนใหญ่เป็นการ จี้ชิงทรัพย์ เนื่องจากในหมู่บ้านเมืองเอกนั้นมีพื้นที่รกร้างและมีจุดอับจุดเสี่ยงหลายที่ ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมาก เนื่องจากตนเองเป็นนักศึกษาทุนสิ่งประดิษฐ์จึงได้นำเอาปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกมาคิดค้นสิ่งประดิษฐ์และสร้างเป็นเครื่องเตือนภัยติดตั้งตามพื้นที่ที่เป็นจุดเสี่ยงเพื่อแก้ปัญหาอาชญากรรมอีกทางหนึ่ง สำหรับการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพนั้นตนเองคิดว่า เป็นเรื่องของความร่วมมือกันทั้งผู้อยู่อาศัยในชุมชนมหาวิทยาลัยรังสิต ในฐานะที่มีทั้งนักศึกษาและบุคลากรอาศัยอยู่ในพื้นที่ค่อนข้างมาก และเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการป้องกันละปราบปรามอาชญากรรม” (นางสาววรรณชนก รัศมี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“ทำงานมหาวิทยาลัยรังสิตมาเป็นเวลา 12 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองเอกส่วนใหญ่เป็นการชิงทรัพย์โดยเหยื่อคือนักศึกษาของมหาวิทยาลัย สาเหตุก็เนื่องมาจากการเจริญเติบโตของมหาวิทยาลัยทำให้มีจำนวนนักศึกษาซึ่งเป็นประชากรแฝงในพื้นที่เพิ่มขึ้น โดยที่ผู้คนทั่วไปมักคิดว่านักศึกษาส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนมีฐานะที่ดี ประกอบกับหมู่บ้านเมืองเอกมีทางเข้าออกหลายช่องทาง ดำรงในพื้นที่มีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับสัดส่วนประชากรในพื้นที่

และพื้นที่ส่วนกลางในหมู่บ้านขาดกล้องวงจรปิด ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ค่อนข้างมากเนื่องจากต้องทำงานร่วมกับชุมชน ทำให้ได้รับทราบข้อมูล ปัญหาที่เกิดขึ้น การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมทางสำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ และหน่วยงานอื่นๆ ในมหาวิทยาลัย มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมโดย ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่ เช่น สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต เทศบาลตำบลหลักหก ศูนย์กู้ภัยเมืองเอก จัดโครงการอบรมให้ความรู้โครงการตาหลับประรด เพื่อสอนให้รู้จักสังเกตและจดจำรูปพรรณสัณฐาน สิ่งต่างๆรอบตัว คอยระแวดระวังเป็นหูเป็นตาซึ่งกันและกัน และเมื่อเกิดเหตุ ควรจะต้องปฏิบัติอย่างไรในการประสานขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ ให้แก่ นักศึกษา บุคลากร ผู้ประกอบการหอพัก สมาชิกกู้ภัยเมืองเอก ตลอดจนผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ สองแถว รับจ้าง โครงการสายตรวจพลเมืองโดยร่วมกับหอพักตั้งเป็นเครือข่ายในการประสานข้อมูล การแจ้งข่าว สำนักงานพัฒนาวิสัยนักศึกษา ประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูล ติดตั้งป้าย สื่อต่างๆและเดินรณรงค์ เพื่อเตือนภัย ตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต เป็นอีกหน่วยงานหนึ่งที่จัดตั้งขึ้นมาตามคำร้องของท่านอธิการบดี เพื่อป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาและผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอก มีหน้าที่เป็นผู้ช่วยเจ้าพนักงานตำรวจ คอยตรวจตรา ให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุไม่พึงประสงค์ นอกจากนี้ทางมหาวิทยาลัยยังสนับสนุนอุปกรณ์ไฟฟ้าแสงสว่างให้กับชุมชนอีกทั้งยังเป็นผู้ประสานงานให้กับชุมชนในการให้เทศบาลนำรถกระเช้าเข้ามาเปลี่ยนหลอดไฟตามถนนและซอยที่มีหลอดไฟชำรุด หรือพื้นที่ที่กริ่งก็จะประสานงานให้เทศบาลเข้ามาปรับไฟเพื่อความปลอดภัยของทุกคน การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรจัดให้มีกล้องวงจรปิดทุกแยก ทุกชุมชน สัญญาณเตือนภัย สายตรวจทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ศูนย์กู้ภัยเมืองเอก และตำรวจมหาวิทยาลัย โดยมหาวิทยาลัยให้การสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ สุดท้ายนี้ต้องให้ทุกคน ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน โดยมหาวิทยาลัยพร้อมที่จะเป็นศูนย์กลางในการประสานงาน” (นายเชษฐา อุปสิทธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 มกราคม 2561)

“ทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นเวลา 25 ปี พบว่ารูปแบบอาชญากรรมที่เกิดในหมู่บ้านเมืองเอก ส่วนใหญ่เป็นลักษณะการชกชิง วิ่งราวทรัพย์ เช่น การกระชากกระเป๋าในที่เปลี่ยว การฉกชิงโทรศัพท์มือถือขณะที่เจ้าของกำลังใช้งาน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดอาชญากรรมคิดว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้เสพยาเสพติด และการพนันในพื้นที่ ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันปัญหาอาชญากรรมค่อนข้างมาก โดยเห็นว่า ตัวเจ้าของทรัพย์สินเองต้องมีความระมัดระวังตนเองเสียก่อน ไม่ประมาทสำหรับส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม เมื่อมีหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม เช่นสำนักงานพัฒนาวิสัยนักศึกษา เดินรณรงค์ให้ความรู้การป้องกันภัย สำนักงานศิษย์เก่าและชุมชนสัมพันธ์ ร่วมกับ สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต จัด

โครงการตาสับปะรด สร้างความปลอดภัยในชุมชน ตนเองให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมฝึก อบรม ทุกครั้ง การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกนั้น ถ้าจะให้มีประสิทธิภาพเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต มหาวิทยาลัยรังสิต และชุมชนเมืองเอก ควรต้องร่วมมือกัน” (นายอารมณัฐ ฐานโพธิ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“เป็นคนพื้นที่โดยกำเนิด พบเห็นอาชญากรรมในพื้นที่ส่วนใหญ่ ได้แก่ วิ่งราวทรัพย์ ปล้น จี้ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์ สาเหตุมาจากพื้นที่ในหมู่บ้านมีแสงสว่างไม่เพียงพอ ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งในหน้าที่ๆจะต้องคอยดูแลความปลอดภัยให้กับนักศึกษา บุคลากร และบุคคลภายนอกที่เข้ามาติดต่อในมหาวิทยาลัย สำหรับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมด้วยอาชีพเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และการเป็นผู้อยู่อาศัยในพื้นที่จึงถือว่ามีส่วนร่วมมากทั้งคอยสอดส่องดูแลความปลอดภัย และคอยเป็นหูเป็น ระวัง ป้องกันอันตรายทั้งภายในมหาวิทยาลัยและชุมชน การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ ควรเพิ่มแสงสว่างและรถสายตรวจตามจุดอับ จุดเสี่ยง” (นายวิรัตน์ สุขสืบผ่าน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“รวมระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานในมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นเวลา 8 ปี อาชญากรรมในพื้นที่มีหลายรูปแบบ เช่น ลักทรัพย์ ทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกาย มีสาเหตุมาจาก ชุมชนแออัดรอบๆหมู่บ้าน ในหมู่บ้านมีจำนวนประชากรแฝงมาก มีร้านเหล้ารอบๆมหาวิทยาลัย ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเริ่มต้นจากการดูแลทรัพย์สินของตนเองและนำประสบการณ์ที่พบเจอไปบอกต่อเพื่อเป็นกรณีศึกษา จัดกิจกรรมบรรยายเรื่องความปลอดภัยและจัด โครงการศิลปะการป้องกันตัวให้กับนักศึกษาหรือผู้ที่สนใจ การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ ควรเพิ่มแสงสว่างจัดทำเครื่องเตือนภัยที่สำคัญคือการดูแลตนเองให้ห่างไกลจากอันตราย เช่น หลีกเลี่ยงการเดินทางในที่เปลี่ยวเพียงลำพัง ไม่เดินพกพาของมีค่า ล้อตาล้อใจและแต่งกายให้มิดชิด” (นายฤกษ์ชัย กอโชคชัย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“ปัจจุบันทำงานมหาวิทยาลัยรังสิตมาเป็นระยะเวลา 20 ปี พบว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอกส่วนใหญ่เป็นการชิงทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ และลักขโมย สาเหตุเนื่องมาจากหมู่บ้านมีทางเข้า - ออกหลายช่องทางเปิด โอกาสให้ผู้กระทำความผิดหลบหนีได้ง่าย ประกอบกับมีพื้นที่เปลี่ยวและมีมืด ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกัน

อาชญากรรมอยู่ในระดับมาก เนื่องจาก งานที่ทำนั้นตนเองเริ่มเข้ามาในตำแหน่งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจนเป็นหัวหน้างานและปัจจุบันทำงานในตำแหน่งตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งเป็นหน้าที่เกี่ยวกับรักษาความปลอดภัย เฝ้าระวัง ป้องกันและระงับเหตุ ทำงานร่วมกับหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมาโดยตลอด การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรปิดกั้นเส้นทางเดินรถให้เหลือแต่ช่องทางหลัก เพิ่มแสงสว่างตามถนนหนทาง และปรับปรุงพื้นที่ที่รกร้าง และสุดท้ายทุกคนที่อยู่อาศัยหรือทำงาน ในนี้ต้องช่วยกันให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม” (นายจำเริญ แก้วภู, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“ทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตมา 10 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็น ชิงทรัพย์ มีสาเหตุมาจากผู้ก่อเหตุที่ติดยาเสพติด ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมากที่สุด แต่ไม่มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม สำหรับการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตรวจความเรียบร้อยทุกๆ 2 ชั่วโมง และมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมากขึ้น” (นางสาวชลลดา หล้าธรรม, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“ทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตมา 10 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็น ชิงทรัพย์ มีสาเหตุมาจากอาชญากรเห็นว่าผู้ที่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกเป็นคนมีฐานะทางการเงินที่ดีซึ่งก็หมายรวมถึงนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตด้วย ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมาก เพราะปัจจุบันมีผู้เข้ามาอยู่อาศัยมากกว่าในอดีตควรจัดเวรยามในมุมมืดและจุดต่อแหลม” (นายชัยวุฒิ คงพูน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“อาศัยในเมืองเอกมา 30 ปี อาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็น วิ่งราว จี้ ชิงทรัพย์ ร้านค้าร้านเสริมสวย ร้านตัดผม มีสาเหตุมาจากชุมชนโดยรอบมีผู้เสพยาเสพติด อาชญากรจากผู้เสพยาและนักศึกษาแต่งกายล่อแหลม ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมมากโดยจะคอยเตือนนักศึกษาเรื่องการแต่งกายไม่ให้ล่อแหลม ไม่เดินในที่เปลี่ยวคนเดียว ไม่สะพายกระเป๋าโดยไม่ระมัดระวัง มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมโดยการเตือนร้านค้า เช่นร้านเสริมความงามให้ล็อคประตูไว้เสมอเพื่อป้องกันโจรผู้ร้าย การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพควรเพิ่มสายตรวจและเพิ่มไฟฟ้าแสงสว่าง” (นางภวานา สินวรคุปต์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 มกราคม 2561)

“เข้ามารับผิดชอบในเทศบาลตำบลหลักหกมาตั้งแต่ปี 2552 จริงๆสภาพสังคมเดิมเป็นหมู่บ้านปิดสถานะแวดล้อมค่อนข้างดี ปัญหาสภาพสังคมในหมู่บ้านเมืองเอกเกิดขึ้นจากความเสื่อมโทรมของสังคม ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมตามมา มีการขยายตัวของเศรษฐกิจ ขยายตัวของชุมชนอันเนื่องมาจากการขยายตัวของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมาหลังการเกิดของหมู่บ้านแต่ มหาวิทยาลัยเติบโตผิดหูผิดตาช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ปัญหายาเสพติด กลุ่มผู้ใช้แรงงานที่อยู่รอบๆ เพราะฉะนั้นปัญหายาเสพติดก็เกิดขึ้นจากกลุ่มคนเหล่านี้ อาชญากรรมที่เกิดขึ้นตามมาผมไม่มั่นใจว่ามันเยอะแค่ไหนอย่างที่ผมเรียน แต่ที่เป็นข่าวต่างๆก็จะมีมาโดยตลอดเป็นช่วงๆ คือมันจะดังก็ต่อเมื่อเป็นคดีอุกฉกรรจ์ ส่วนที่มันไม่ดังทั่วไปอย่างเช่น จอดรถโดนทุบ ขโมยขึ้นบ้าน ด้านการมีส่วนร่วมทางเทศบาลก็มีเจ้าหน้าที่ อปพร.ออกตรวจยามค่ำคืน มีรถกระเช้าออกให้บริการเปลี่ยนหลอดไฟฟ้า แสงสว่างเพียงแค่หลอดไฟฟ้าได้รับความอนุเคราะห์จากมหาวิทยาลัยรังสิต เนื่องจากหมู่บ้านเมืองเอกเป็นพื้นที่ของเอกชน ทางเทศบาลไม่สามารถเอางบประมาณมาใช้ในส่วนนี้ได้ ส่วนพื้นที่ที่รกร้างที่มีหญ้าล้าออกมาที่ผิวจราจรก็นำรถเข้าไปไถ การแก้ปัญหาหมองว่าเนื่องจากหมู่บ้านเมืองเอกเป็นหมู่บ้านเอกชนขนาดใหญ่ประกอบด้วยหลายโครงการ ไม่ได้เป็นพื้นที่สาธารณะ การบังคับใช้กฎหมายในที่เอกชนก็จำกัดด้วยเงื่อนไข ต้องไปดูกฎหมาย เช่น การพัฒนาทำไม่ได้ ดังนั้นต้องมีการยินยอมมอบพื้นที่ให้เป็นสาธารณะทางเทศบาลจึงจะมีอำนาจในการเข้ามาบริหารจัดการ สาธารณูปโภค อาทิเช่น ไฟฟ้า ถนนหนทางท่อระบายน้ำ ติดตั้งกล้องวงจรปิด ทำให้พื้นที่ที่มีความปลอดภัยขึ้นได้” (นายทวีวิทย์ พันธชาติ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 23 ธันวาคม 2560)

“ปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ถือว่าเยอะ มีการลักขโมย ปล้น ชิงทรัพย์ เนื่องมาจากปัญหา ยาเสพติดสาเหตุเกิดจากผู้เสพยาเสพติดต้องการหาเงินมาซื้อยาเสพติด จึงก่อเหตุอาชญากรรมเพื่อให้ได้มาซื้อทรัพย์สิน เงิน ทองในการที่จะมาแลกเปลี่ยนเป็นยาเสพติด ซึ่งทางเทศบาลมีการบำบัดทุกปี และระบบเศรษฐกิจที่ไม่ดีด้วย ในฐานะที่เป็นสมาชิกเทศบาลตำบลหลักหกและผู้อยู่อาศัยในพื้นที่มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในรูปแบบของคณะกรรมการเมืองเอกฝั่งเหนือออกตรวจเพื่อป้องปราม และมีการแจ้ง/ประสานข้อมูลไปยังสถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต

สำหรับการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ

1. อยากให้แต่ละบ้านรู้จักกันมากที่สุดเพื่อที่จะ ได้ดูแลฝากบ้านเป็นหูเป็นตากันได้
2. จัดให้มีสายตรวจทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจและตำรวจมหาวิทยาลัยรังสิต
3. เพื่อเป็นการป้องกันเหตุนักศึกษาและผู้อยู่อาศัยในเมืองเอกควรแต่งกายไม่ล่อแหลม ถึงแม้ว่าในพื้นที่จะยังไม่มิดชิดเข้มขึ้นก็ตาม มีแต่เหตุชิงทรัพย์ที่มีถือของมีค่า” (นายวิโรจน์ บุญรอด, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“อาชญากรรมที่เกิดขึ้น โดยส่วนใหญ่เป็นลักษณะ โจรขึ้นบ้าน และชิงทรัพย์ สาเหตุเนื่องมาจากมีทางเข้าออกหลายจุด ซึ่งบางจุดผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ในการดูแลพื้นที่ (เทศบาลฯ) กลับเป็นผู้ดำเนินการเสียเอง คือเปิดช่องทางริมหมู่บ้านให้เป็นเส้นทางเข้า-ออกสำหรับรถจักรยานยนต์เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ชุมชนริมคลอง แต่ในขณะที่เดียวกันทำให้ช่องทางนี้กลายเป็นช่องทางหลบหนีสำหรับผู้ที่จะเข้ามาก่อเหตุในหมู่บ้าน โดยส่วนตัวนอกจากเป็นผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกแล้วยังดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลหลักหก และประธานชุมชนเมืองเอก โครงการ 5 จึงให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมและมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมาก เนื่องจากดูแลตนเองแล้วยังต้องดูแลหมู่บ้านด้วย สำหรับการป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพ ควรปิดช่องทางเข้าออกเล็กๆรอบหมู่บ้าน ติดตั้งกล้องวงจรปิดและที่สำคัญทุกคนต้องให้ความร่วมมือคอยสอดส่องเป็นหูเป็นตา” (นายสกุลชาติ นามเมืองรักษ์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“อยู่อาศัยในหมู่บ้านเมืองเอกเป็นเวลา 25 ปี อาชญากรรมที่มักเกิดขึ้น คือ จี้ ชิงทรัพย์ ขโมยขึ้นบ้าน เนื่องมาจากตำบลหลักหกมีลักษณะของชุมชน 2 แบบ คือภายในหมู่บ้านเมืองเอก และชุมชนริมคลองรอบนอกหมู่บ้าน ซึ่งมีความแตกต่างในเรื่องของฐานะความเป็นอยู่คือสภาพของหมู่บ้านที่มีทางเข้าออก นอกจากถนนที่เป็นเส้นทางหลักแล้ว ยังมีการเปิดเส้นทางโดยชาวบ้าน และเทศบาล เพื่อให้สะดวกต่อการเดินทางรถด้วยจักรยานยนต์เข้าออกหมู่บ้าน กลายเป็นช่องทางหลบหนีได้ด้วย ในเมืองเอกมีนักศึกษาอยู่เป็นจำนวนมากซึ่งอาชญากรรมมองว่าเป็นชุมทรัพย์ จำนวนของประชากรที่ไม่สะท้อนความเป็นจริง นักศึกษาและบุคลากรที่มีจำนวนคนมากกว่าผู้อยู่อาศัยในชุมชนหลายเท่าตัว ไม่ได้แจ้งย้ายเข้ามา ทำให้การจัดสรรกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนประชากรในพื้นที่ประสิทธิภาพของท้องถิ่น คือเทศบาลต้องจัดสรรงบประมาณ และสร้างระบบให้สอดคล้องกับความเป็นจริง ไม่ใช่ดูตามทะเบียนบ้านอย่างเดียวเพราะมหาวิทยาลัยมีประชากรหมื่นเรือนอยู่ทุกปี

ด้านการป้องกันอาชญากรรมและการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนั้นตัวเองมีความพยายามอย่างยิ่งที่สุด ได้เข้ารับการอบรมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวอยุธยาในการเป็นสายตรวจทางน้ำ และจักรยาน เป็นสมาชิกวิทยุสมัครเล่น พร้อมทั้งให้คำแนะนำศูนย์กู้ภัยเมืองเอกในการวางแผนแบ่งส่วนงาน ช่วยงานห้องวิทยุสถานีตำรวจ บางครั้งอุปกรณ์ชำรุดยังช่วยจัดหาไปให้ มองว่าการป้องกันอาชญากรรมนั้นต้องผสมผสาน ไม่ใช่งานของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ทั้งมหาวิทยาลัย ตำรวจ เทศบาล

การป้องกันอาชญากรรมในหมู่บ้านเมืองเอกให้มีประสิทธิภาพคงต้องเริ่มจากหน่วยงานราชการที่มีหน้าที่รับผิดชอบ คือ เทศบาลตำบลหลักหก กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สถานีตำรวจภูธรปากคลองรังสิต ร่วมกับ มหาวิทยาลัยรังสิต และชุมชนทั้ง 19 ชุมชน (ในเมืองเอก 10 นอกเมืองเอก 9) ร่วมกันจัดทำแผนและจัดสรรงบประมาณ ดัดตั้งกล้องวงจรปิด” (นายไตรสร ปรามโซ ฅ อุตฺรยา , การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 มกราคม 2561)

“อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านเมืองเอกเป็นลักษณะที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น จี้ ชิงทรัพย์ กระจกแตกเป่า พบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเกิดจากการ ไม่มีส่วนร่วมของคนในชุมชน กับหน่วยงานปกครองท้องถิ่นที่มีอำนาจหน้าที่ในการดูแล ส่วนตัวให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมค่อนข้างมาก และมีส่วนร่วมกับชุมชนและหน่วยงานต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัยรังสิต เจ้าหน้าที่ตำรวจเทศบาล ฯลฯ ในทุกกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อชุมชนและส่วนรวม การแก้ปัญหาอาชญากรรมเป็นเรื่องของหน้าที่ ความรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วมของทุกคน ทุกฝ่าย ตั้งแต่ตัวบุคคล ชุมชน หน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง มหาวิทยาลัยรังสิต” (นายวีระภัทร ณะเสน, การสื่อสารส่วนบุคคล , 22 มกราคม 2561)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	อัครกร ธรรมศิริ
วัน เดือน ปีเกิด	26 กันยายน 2516
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	สถาบันราชภัฏพระนคร ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีเครื่องกล, 2540 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, 2561
ที่อยู่ปัจจุบัน	460 ถนนรังสิต - นครนายก ตำบลประชาธิปัตย์ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยรังสิต
ตำแหน่งปัจจุบัน	รองผู้อำนวยการ สำนักงานพัฒนาวิษัยนศึกษา

